

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I'M IN A COMA
MY HUSBAND DOESN'T
LOVE ME ANY MORE

SOMETIMES I LIE

ALICE FEENEY

'A bold and original voice.
I loved this book.'

Clare Mackintosh

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALICE FEENEY yazar ve gazetecidir. BBC'de 16 yıl boyunca muhabir, haber editörü, Sanat ve Eğlence yapımcısı ve *One O'clock News* yapımcısı olarak çalışmıştır.

Alice, 2016 Faber Academy mezunudur. Londra ve Sidney'de yaşadı ve şimdi kocası ve köpeğiyle birlikte yaşadığı Surrey kırsalına yerleşti.

Sometimes I Lie yazarın ilk gerilim romanıdır ve 2017'de dünya çapında yayımlanacaktır.

SOMETIMES I LIE

ALICE FEENEY

ONE PLACE. MANY STORIES

Daniel'ım için. Ve onun için.

Benim adım Amber Reynolds. Benim hakkımda bilmeniz gereken üç şey var:

1. Komadayım.
2. Kocam artık beni sevmiyor.
3. Bazen yalan söylüyorum.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Başlık Sayfası İthafı](#)

[Şimdi: *Boks Günü*, *Aralık 2016*](#)

[Sonra: *Bir hafta önce - 19 Aralık 2016 Pazartesi*](#)

[Şimdi: *Boks Günü*, *Aralık 2016*](#)

[O zaman: *19 Aralık 2016 Pazartesi - Öğleden sonra*](#)

[Şimdi: *Boks Günü*, *Aralık 2016 - Akşam* Sonra: *19*](#)

[*Aralık 2016 Pazartesi - Akşam Önce: Pazartesi, 16*](#)

[*Eylül 1991*](#)

[Şimdi: *27 Aralık 2016 Salı*](#)

[Sonra: *20 Aralık 2016 Salı - Sabah*](#)

[Daha önce: *Perşembe, 24 Ekim 1991*](#)

Sonra: 20 Aralık Salı - Öğleden Sonra

Şimdi: 28 Aralık 2016 Çarşamba - Sabah Sonra: 20

Aralık 2016 Salı - Akşam Önce: Çarşamba, 13

Kasım 1991

Şimdi: Çarşamba, 28 Aralık 2016

Sonra: 21 Aralık 2016 Çarşamba - Sabah

Önce: Cumartesi, 7 Aralık 1991

Şimdi: Perşembe, 29 Aralık 2016

Sonra: 21 Aralık 2016 Çarşamba - Öğleden Sonra

Önce: 14 Aralık 1991 Cumartesi

Şimdi: Perşembe, 29 Aralık 2016

Sonra: 22 Aralık 2016 Perşembe - Sabah Sonra: 22

Aralık 2016 Perşembe - Sabah Önce: Paskalya

Pazarı, 1992

Şimdi: Perşembe, 29 Aralık 2016

Sonra: 22 Aralık 2016 Perşembe - Akşam

Daha önce: Çarşamba, 14 Ekim 1992

Şimdi: 30 Aralık 2016 Cuma

Sonra: 23 Aralık 2016 Cuma - Sabah

Daha önce: 30 Ekim 1992 Cuma

Şimdi: 30 Aralık 2016 Cuma

Sonra: 23 Aralık 2016 Cuma - Öğleden sonra

Daha önce: 11 Aralık 1992 Cuma

Şimdi: 30 Aralık 2016 Cuma

Sonra: 23 Aralık 2016 Cuma - Öğleden Sonra Sonra:

23 Aralık 2016 Cuma - Erken Akşam Önce: 15 Aralık
1992 Salı

Şimdi: Yeni Yıl Arifesi, 2016

Sonra: 23 Aralık 2016 Cuma - Akşam

Daha önce: 18 Aralık 1992 Cuma

Şimdi: Yeni Yıl Arifesi, 2016

Sonra: Noel Arifesi 2016 - Sabah Sonra:

Noel Arifesi 2016 - Öğle Yemeği Önce:

19 Aralık 1992 Cumartesi Şimdi: Yeni
Yıl Arifesi, 2016

Sonra: Noel Arifesi 2016 - Öğleden

Sonra Önce: 21 Aralık 1992 Pazartesi

Şimdi: Yeni Yıl Arifesi, 2016

Sonra: Noel Arifesi, 2016

Daha önce: Noel Arifesi, 1992

O zaman: Noel Arifesi, 2016

Şimdi: Yılbaşı Gecesi, 2016

Şimdi: Yılbaşı Gecesi, 2016

Sonra: Noel Günü, 2016

Sonra: Noel Günü, 2016 - Akşamın Erken Saatleri

Daha önce: Perşembe, 7 Ocak 1993

Şimdi: Pazartesi, 2 Ocak 2017

Sonra: Noel Günü, 2016 - Akşamın Erken Saatleri

Şimdi: 3 Ocak 2017 Salı O zaman: 2016

Noel Günü - Akşam Şimdi: 3 Ocak 2017

Salı Önce: 14 Şubat 1993 Pazar Sonra:

Noel Günü, 2016 - Gece Şimdi: Salı, 3

Ocak 2017

Sonra: Altı Hafta Sonra 15 Şubat 2017 Sonra: 15

Şubat 2017 Çarşamba - 04.00 Daha sonra:

İlkbahar 2017

Teşekkür Okuma Grubu

Soruları Telif Hakkı

Şimdi

Boks Günü, Aralık 2016

Uyku ile uyanıklık arasındaki serbest düşüşten her zaman keyif almışımdır. Gözlerinizi açmadan önce, kendinizi rüyalarınızın gerçekliğiniz olabileceğine inanırken yakaladığınız o değerli birkaç yarı bilinçli saniye. Duyularınız yeniden harekete size kim, nerede ve ne olduğunuzu bildirmeden önceki yoğun zevk ya da acı anı. Şimdilik, sadece bir saniye daha, herhangi biri olabileceğimi, herhangi bir yerde olabileceğimi, sevilebileceğimi hayal etmeme izin veren kendi kendime ilaç verdiğim sanrının tadını çıkarıyorum.

Göz kapaklarımın ardındaki ışığı hissediyorum ve dikkatim parmağımdaki platin kordona çekiliyor. Eskisinden daha ağır geliyor, sanki bana ağırlık yapıyor. Vücudumun üzerine bir çarşaf çekiliyor, yabancı kokuyor ve bir otelde olma ihtimalimi düşünüyorum. Rüyamda gördüklerime dair tüm anılar buharlaşıyor. Tutunmaya çalışıyorum, biri olmaya ve olmadığım bir yerde kalmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ben sadece kendimim ve burada, olmak istemediğimi zaten bildiğim yerdeyim. Uzuvlarım ağrıyor ve o kadar yorgunum ki gözlerimi açmak istemiyorum - ta ki açamayacağımı hatırlayana kadar.

Panik, buz gibi soğuk bir hava gibi içime yayılıyor. Buranın neresi olduğunu ya da buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum ama kim olduğumu biliyorum: *Adım Amber Reynolds; otuz beş yaşımdayım; Paul ile evliyim.* Bu üç şeyi kafamda tekrarlıyorum, sanki beni kurtarabileceklermiş gibi onlara sıkıca tutunuyorum, ama hikayenin bir kısmının kaybolduğunun, son birkaç sayfanın yırtıldığının farkındayım. Anılar elimden geldiğince tamamlandığında, onları kafamın içinde düşünmeme, hissetmeme ve her şeyi anlamlandırmaya çalışmama izin verecek kadar sessiz olana kadar gömüyorum. Bir anı, yüzeye çıkmak için mücadele ederek boyun eğmeyi reddediyor ama ben ona inanmak istemiyorum.

Bir makinenin sesi bilincime giriyor, son birkaç umut kırıntımı alıyor ve bana bir hastanede olduğuma dair istenmeyen bilgiden başka bir şey bırakmıyor. Mekânın sterilize edilmiş pis kokusu öğürmek istememe neden oluyor. Hastanelerden nefret ederim. Onlar ölümün ve pişmanlıkların yuvasıdır.

Bırakın kalmayı, ziyaret etmeyi bile tercih etmeyeceğim bir yer.

Burada daha önce de insanlar vardı, yabancılar, bunu şimdi hatırlıyorum. Duymamayı tercih ettiğim bir kelime kullandılar. Sadece kendiminkini değil, bir sürü yaygara, yükselen sesler ve korku hatırlıyorum. Daha fazlasını ortaya çıkarmak için çabalıyorum ama zihnim beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Çok kötü bir şey oldu ama ne olduğunu ya da ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum.

O neden burada değil?

Cevabını zaten bildiğiniz bir soruyu sormak tehlikeli olabilir.

O beni sevmiyor.

Bu düşüncayı yer imlerine ekliyorum.

Bir kapının açıldığını duyuyorum. Ayak sesleri, sonra sessizlik geri dönüyor ama bozulmuş, artık saf değil. Bayat sigara dumanının kokusunu alabiliyorum, sağımda kâğıdı çizen kalemın sesi. Solumda biri öksürüyor ve iki kişi olduklarını fark ediyorum. Karanlıktaki yabancılar. Kendimi eskisinden daha soğuk ve korkunç derecede küçük hissediyorum. Şu anda beni ele geçiren gibi bir dehşeti hiç tanımamıştım.

Keşke biri bir şey söylese. "Kim o?" diye soruyor bir kadın sesi. 'Hiçbir fikrim yok. Zavallı aşkım, ne karmaşa,' diye cevap veriyor başka bir kadın.

Keşke hiçbir şey söylemeselerdi. Çılgılık atmaya başladım:

Benim adım Amber Reynolds! Ben bir radyo sunucusuyum! Neden kim olduğumu bilmiyorsun?

Aynı cümleleri tekrar tekrar haykırıyorum ama beni görmezden geliyorlar çünkü dışarıda sessizim. Dışarıda hiç kimseyim ve bir adım yok.

Onların gördüğü beni görmek istiyorum. Doğrulamak, uzanmak ve onlara dokunmak istiyorum. Tekrar bir şeyler hissetmek istiyorum. Herhangi bir şeyi. Herhangi bir şeyi. Binlerce soru sormak istiyorum. Sanırım cevapları bilmek istiyorum. Daha önce de duymak istemediğim bir kelime kullandılar.

Kadınlar kapıyı arkalarından kapatarak gidiyorlar ama kelime geride kalıyor, böylece baş başa kalıyoruz ve ben artık onu görmezden gelemiyorum. Gözlerimi açamıyorum. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Sözcük yüzeye çıkıyor, çarpmanın etkisiyle patlıyor ve ben onun doğru olduğunu biliyorum...

Koma.

O zaman

Bir hafta önce - 19 Aralık 2016 Pazartesi

Sabahın erken karanlığında onu uyandırmamaya dikkat ederek parmak uçlarımda aşağı iniyorum. Her şey olması gerektiği yerde ama yine de bir şeylerin eksik olduğundan eminim. Soğukla mücadele etmek için ağır kışlık montumu giyiyorum ve rutinime başlamak için mutfığa doğru yürüyorum. Arka kapıdan başlıyorum ve kilitli olduğundan emin olana kadar kolu tekrar tekrar çeviriyorum:

Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı.

Sonra, sanki gazlı ocakların etkileyici orkestrasını yönetmek üzereymişim gibi kollarım dirseklerimden bükülü halde büyük fırının önünde duruyorum. Parmaklarım bildik şekli oluşturuyor; işaret ve orta parmak her iki elin başparmağını buluyor. Tüm düğmelerin ve kadranların kapalı olup olmadığını görsel olarak kontrol ederken kendi kendime sessizce fısıldıyorum. Üç kez tam bir tarama yapıyorum, tırnaklarım birbirine vurarak sadece benim çözebileceğim bir Mors kodu oluşturuyor. Her şeyin güvende ve emniyette olduğundan emin olduktan sonra mutfaktan çıkıyorum, kapı aralığında kısa bir süre oyalanıyorum ve bugünün geri dönüp tüm rutine yeniden başlamam gereken bir gün olup olmadığını merak ediyorum. Ama öyle değil.

Gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinden sürünerek koridora çıkıyorum, çantamı alıp içindekileri kontrol ediyorum. Telefon. Cüzdan. Anahtarlar. Kapatıp açıyorum, sonra tekrar kontrol ediyorum. Telefon. Çanta. Anahtarlar. Ön kapıya doğru giderken üçüncü kez kontrol ediyorum. Bir an duruyorum ve aynanın içinden bana bakan kadını görünce şok oluyorum. Bir zamanlar güzel olabilecek birinin yüzüne sahibim, şimdi onu zar zor tanıyorum. Açık ve koyu renklerden oluşan karışık bir palet. Uzun siyah

Kirpiklerim iri yeşil gözlerimi çerçevesiyor, altlarına hüznü gölgeler yerleşmiş, üstlerinde kalın kahverengi kaşlar. Tenim elmacık kemiklerimin üzerine gerilmiş soluk bir tuval. Saçlarım o kadar kahverengi ki neredeyse siyah, tembel düz teller daha iyi bir fikir olmadığı için omuzlarımda duruyor. Parmaklarımla kabaca taradıktan sonra at kuyruğu yapıyorum ve bileğimden geçirdiğim bir bantla saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Dudaklarım bir şey söyleyecekmişim gibi aralanıyor ama ağzımdan sadece hava çıkıyor. Radyo için bir yüz bana bakıyor.

Saati hatırlıyorum ve kendime trenin beni beklemeyeceğini hatırlatıyorum. Veda etmedim ama bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Işığı kapatıp evden çıkıyorum, ay ışığının aydınlattığı bahçe yolunda yürümeden önce ön kapının kilitli olup olmadığını üç kez kontrol ediyorum.

Saat erken ama ben çoktan geç kaldım. Madeline şu anda ofiste olacak, gazeteler okunmuş, iyi haberlere tecavüz edilmiş olacak. Yapımcılar, bu sabahki program için en iyi röportajları yapması için ona havlamadan ve zorbalık yapmadan önce kağıt leşlerini ayıklamış olacaklar. Taksiler aşırı heyecanlı ve hazırlıksız konukları alıp tükürmek üzere yola çıkmış olacak. Her sabah farklı ama yine de tamamen rutin hale geldi. *Coffee Morning* ekibine katılalı altı ay oldu ve işler planladığım gibi gitmiyor. Pek çok insan rüya gibi bir işim olduğunu düşünür ama kâbuslar da rüyadır.

Fuayede kendime ve bir iş arkadaşına kahve almak için kısa bir süre durduktan sonra beşinci kata çıkan taş basamakları tırmanıyorum. Asansörleri sevmem. Ofise adım atmadan önce yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve kendime en iyi yaptığım şeyin bu olduğunu hatırlatıyorum; etrafımdaki insanlara uyacak şekilde değişmek. 'Arkadaş Amber' ya da 'eş Amber' olabilirim ama şu anda 'Kahve Sabahı'ndan Amber' olma zamanı. Hayatın bana biçtiği tüm rolleri oynayabilirim, tüm repliklerimi biliyorum; çok uzun zamandır prova yapıyorum.

Güneş daha yeni doğmuştur ama tahmin edildiği gibi, çoğunluğu kadınlardan oluşan küçük ekip çoktan toplanmıştır. Kafein ve hırsın güç alan üç taze yüzlü yapımcı masalarında kambur kambur oturuyor. Etrafları kitap yığınları, eski senaryolar ve boş kupalarla çevrili, sanki kedilerinin hayatı buna bağlıymış gibi klavyelerine dokunuyorlar. Uzak köşede, Madeline'in kendi özel ofisindeki lambasının ışıltısını görebiliyorum. Masama ve

bilgisayar başında, diğerlerinin sıcak gülümsemelerine ve selamlarına karşılık vererek. İnsanlar ayna değildir, sizi sizin kendinizi gördüğünüz gibi görmezler.

Madeline bu yıl üç kişisel asistan değiştirdi. Kimse çok uzun süre dayanamadan onları kovdu. Kendi ofisimi istemiyorum ve bir özel asistana da ihtiyacım yok, burada herkesle birlikte oturmayı seviyorum. Benim yanımdaki koltuk boş. Jo'nun şimdiye kadar burada olmaması alışılmadık bir durum ve bir şeylerin ters gitmiş olabileceğinden endişeleniyorum. Soğumakta olan yedek kahveye bakıyorum, sonra onu Madeline'in ofisine götürmek için kendimle konuşuyorum. Buna bir barış teklifi diyelim.

İçeri davet edilmeyi bekleyen bir vampir gibi açık kapı aralığında duruyorum. Ofisi gülünecek kadar küçük, kelimenin tam anlamıyla dönüştürülmüş bir mağaza dolabı çünkü ekibin geri oturmayı reddediyor. Sahte duvarların her santimine Madeline'in ünlülerle çekilmiş çerçeveli fotoğrafları sıkıştırılmış ve masasının arkasında küçük bir ödül rafı var. Kafasını kaldırıp bakmıyor. Çirkin kısa saçlarını, siyah sivri uçların altında kendini belli eden gri köklerini gözlemliyorum. Çeneleri üst üste duruyor, kıvrılmış etinin geri kalanı ise neyse ki bol, siyah kıyafetlerinin altında saklı. Masa lambası, Madeline'in yüzüklerle süslü parmaklarının üzerinde gezindiği klavyenin üzerinde parlıyor. Beni görebildiğini biliyorum.

"Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyorum, onları bulmamın ne kadar uzun sürdüğü göz önüne alındığında kelimelerin basitliği beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Masanın üzerine koy," diye yanıtlıyor, gözleri ekrandan ayrılmıyor.

Rica ederim.

Köşede küçük bir fanlı ısıtıcı fokurduyor ve yanık kokulu sıcaklık bacaklarıma dolanarak beni yerimde tutuyor. Kendimi onun yanağındaki bene bakarken buluyorum. Gözlerim bazen bunu yapar: bir insanın kusurlarına odaklanır, görmememi tercih ettikleri şeyleri benim de görebileceğimi bir anlığına unuturlar.

"Hafta sonun iyi geçti mi? Girişimde bulundum.

'Henüz insanlarla konuşmaya hazır değilim,' diyor. Onu kendi haline bırakıyorum.

Masama döndüğümde, Cuma gününden beri biriken posta yığınını tarıyorum: asla okumayacağım birkaç korkunç görünümlü roman, bazı hayran mektupları ve gözüme çarpan bir hayır galasına davet. Kahvemi yudumluyorum ve ne giyebileceğimi ve gidersem kimi götürebileceğimi hayal ediyorum. Aslında daha fazla hayır işi yapmalıyım, ama hiç zamanım olmuyor. Madeline, Crisis Child'ın yüzü olduğu kadar *Coffee Morning*'in de sesi. Çocuklardan nefret ettiği ve kendisinin de hiç çocuğu olmadığı düşünülüşünde, ülkenin en büyük çocuk yardım kuruluşuyla olan yakın ilişkisini her zaman biraz garip bulmuşumdur. Hiç evlenmedi bile. Hayatta tamamen yalnız ama asla yalnız değil.

Postayı düzenledikten sonra, bu sabahki programın brifing notlarını okudum, programdan önce biraz bilgi sahibi olmak her zaman faydalıdır. Kırmızı kalemimi bulamadığım için kırtasiye dolabına yöneldim.

Yeniden stoklandı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve sonra tekrar düzgünce yığılmış malzeme raflarına dönüyorum. Bir avuç dolusu Post-it not alıyorum, sonra birkaç kırmızı kalem alıp ceplerime sokuyorum. Hepsi bitene ve kutu boşalana kadar almaya devam ediyorum. Diğer renkleri geride bırakıyorum. Masama geri dönerken kimse kafasını kaldırıp bakmıyor, her şeyi çekmeceme boşalttığımı ve kilitlediğimi görmüyorlar.

Tam da buradaki tek arkadaşımın bugün gelmeyeceğinden endişelenmeye başlamışken Jo içeri giriyor ve bana gülümsüyor. Her zamanki gibi mavi kot pantolon ve beyaz bir üst giymiş, sanki 90'lardan kopamamış gibi. Nefret ettiğini söylediği botlarının topukları yıpranmış ve sarı saçları yağmurdan dolayı nemli. Benimkinin yanındaki masada, diğer yapımcıların karşısında oturuyor.

"Üzgünüm geciktim," diye fısıldıyor. Benden başka kimse fark etmiyor.

En son gelen Matthew, programın editörü. Bu alışılmadık bir durum değil. Dar pantolonunun dikişleri zorlanıyor, orta kısmındaki şişkinliğe uyum sağlamak için alçak giymiş. Uzun bacaklarına göre biraz kısa olan bu ayakkabılar, kahverengi parlak ayakkabılarının üzerindeki renkli çorapları ortaya çıkarıyor. Kafası

bir merhaba bile demeden doğruca pencerenin yanındaki düzenli masasına gitti. Kadınlar için program yapan bir kadın ekibinin neden bir erkek tarafından yönetildiğini anlayamıyorum. Ama sonra Matthew bir şans yakaladı ve selefim aniden ayrıldığında bana bu işi verdi, bu yüzden sanırım minnettar olmalıyım.

Madeline odanın diğer ucundan, "Matthew, geldiğine göre ofisime gelebilir misin?" diye sorar.

"Ve sabahının daha da kötüleşemeyeceğini düşünüyordu," diye fısıldıyor Jo. "İşten sonra hâlâ bir şeyler içmeye gidiyor muyuz?"

Gösteriden hemen sonra yine ortadan kaybolmayacağı için rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum.

Matthew'un brifing notlarını alıp aceleyle Madeline'in ofisine girmesini izliyoruz, gösterişli paltosu hala uçmak istercesine iki yanında sallanıyor. Birkaç dakika sonra, yüzü kıpkırmızı ve telaşlı bir şekilde dışarı fırlıyor.

"Stüdyoya gitsek iyi olur," diyor Jo, düşüncelerimi bölerek. On dakika içinde çıkacağımız düşünülürse iyi bir plan gibi görünüyor.

"Majestelerinin hazır olup olmadığına bakacağım," diye cevap veriyorum, Jo'yu gülümsettiğimi görmekten memnun olarak. Matthew'un kaşlarını bana doğru kaldırdığını fark ediyorum. Bunu yüksek sesle söylememeliydim.

Saatler geri saymaya başladığında herkes yerine geçiyor. Madeline ve ben karanlık orta sahnedeki tanıdık pozisyonlarımıza geri dönmek üzere stüdyoya doğru ilerliyoruz. Galerinin güvenli bölümündeki devasa bir cam pencereden, yanlışlıkla aynı muhafazaya konmuş iki farklı hayvan gibi izleniyoruz. Jo ve yapımcıların geri kalanı galeride oturuyor. Burası parlak ve gürültülü, milyonlarca farklı renkte düğme var ve aslında yaptığımız şeyin basitliği düşünüldüğünde son derece karmaşık görünüyor; insanlarla konuşmak ve bundan keyif alıyormuş gibi yapmak. Buna karşılık stüdyo loş ışıklı ve rahatsız edici derecede sessiz. Sadece bir masa, birkaç sandalye ve birkaç mikrofon var. Madeline ve ben loşlukta birbirimizi sessizce görmezden gelerek oturuyor, yayın ışığının kırmızıya dönmesini ve ilk perdenin başlamasını bekliyoruz.

"Günaydın ve *Coffee Morning*'in Pazartesi günkü bölümüne hoş geldiniz, ben Madeline Frost. Bugünkü programımıza biraz sonra çok satan yazar E. B. Knight katılacak, ancak ondan önce ekmek parası kazanan kadınların sayısındaki artışı tartışacağız ve bugünün telefon bağlantısı için sizi hayali arkadaşlar konusunda iletişime geçmeye davet ediyoruz. Çocukken bir tane var mıydı? Belki de hala vardır ...'

Canlı yayındaki tanıdık sesi beni sakinleştiriyor ve otomatik pilota geçerek bir şey söyleme sıramın gelmesini bekliyorum. Paul'ün uyanıp uyanmadığını merak ediyorum. Son zamanlarda kendinde değil: yazı kulübesinde geç saatlere kadar kalıyor, ben kalkmadan hemen önce yatağa geliyor ya da hiç yatmıyor. Kulübeye kulübe demeyi seviyor. Ben her şeye olduğu gibi hitap etmeyi seviyorum.

Bir keresinde Paul'ün ilk romanı çıktığında E. B. Knight ile bir akşam geçirmiştik. Bu beş yıl kadar önceydi, tanışmamızın üzerinden çok geçmemişti. O zamanlar televizyon muhabiriydim. Yerel haberler, havalı bir şey değil. Ama kendinizi ekranda görmek, radyodan farklı olarak görünüşünüzle ilgili çaba göstermeye zorluyor. O zamanlar zayıftım, yemek yapmayı bilmiyordum; Paul'den önce yemek yapacak kimsem yoktu ve nadiren sadece kendim için çaba sarf ediyordum. Ayrıca, çalışmakla çok meşguldüm. Çoğunlukla çukurlar ya da kilise çatılarından kurşun çalınmasıyla ilgili haberler yapıyordum ama bir gün talih araya girmeye karar verdi. Gösteri dünyası muhabirimiz hastalandı ve onun yerine yeni bir yazarla röportaj yapmak üzere beni gönderdiler. Kitabını bile okumamıştım. Akşamdan kalmaydım ve onlar için başkasının işini yapmak zorunda kaldığım için içlerimleştirdim ama o odaya girdiğinde her şey değişti.

Paul'ün yayıncısı görüşme için Ritz'de bir süit kiralamıştı, bir sahne gibiydi ve kendimi repliklerini öğrenmemiş bir oyuncu gibi hissediyordum. Kendimi çok yetersiz hissettiğimi hatırlıyorum ama Paul karşımdaki sandalyeye oturduğunda onun benden daha gergin olduğunu fark ettim. Bu onun ilk televizyon röportajıydı ve ben bir şekilde onu rahatlatmayı başarmıştım. Daha sonra benden kartımı istediğinde pek bir şey düşünmedim ama kameramanım arabaya dönerken aramızdaki 'kimya' hakkında yorum yapmaktan büyük keyif aldı. O gece aradığında kendimi liseli kızlar gibi hissettim. Konuştuk ve sanki birbirimizi zaten tanıyormuşuz gibi kolaydı. Ertesi hafta bir kitap ödül törenine gitmesi gerektiğini ve bir randevusu olmadığını söyledi. Boş olup olmadığını merak etti. Öyleydim. E. B. Knight ile aynı masada oturduk.

Tören, bir efsaneyle akşam yemeği yemek ve çok unutulmaz bir ilk buluşma gibiydi. Büyüleyici, zeki ve espriliydi. Onu konuk olarak davet ettiklerini öğrendiğimden beri tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum.

Yapımcı onu stüdyoya getirdiğinde 'Seni görmek güzel' dedim.

"Ben de memnun oldum" diye yanıtlıyor, yerine otururken. En ufak bir tanıma belirtisi yok; ne kadar kolay unutuyorum.

Alametifarıkası olan beyaz saçları seksen yaşındaki minyon yüzünü çerçeveleyiyor. Tertemiz, kırışıklıkları bile düzgünce düzenlenmiş. Kenarları yumuşak görünüyor ama zihni keskin ve hızlı. Yanakları allıkla pembeleşmiş ve mavi gözleri bilge ve dikkatli, hedeflerine sabitlenmeden önce stüdyoda dolaşıyor. Madeline'e sanki bir kahramanla tanışıyormuş gibi sıcak bir şekilde gülümsüyor. Konuklar bazen böyle yapar. Beni rahatsız etmiyor, pek sayılmaz.

Gösteriden sonra hepimiz bilgilendirme için toplantı odasına geçtik. Oturmuş Madeline'i bekliyoruz, nihayet geldiğinde oda sessizliğe gömülüyor. Matthew hikayeler üzerinden konuşmaya başlıyor - ne işe yaradı, ne . Madeline'in yüzü mutlu değil, ağzı öyle bir buruşuyor ki sanki kıcıyla toffees açıyormuş gibi görünüyor. Geri kalanımız sessiz kalıyor ve ben zihnimin bir kez daha dolaşmasına izin veriyorum.

Parla, parla, küçük yıldız.

Madeline kaşlarını çatarak araya giriyor.

Ne olduğunu çok merak ediyorum.

Gözlerini deviriyor.

Dünyanın çok yukarısında . . .

Madeline'in dile getirilmeyen eleştirileri bittiğinde, ekip ayağa kalkar ve dışarı çıkmaya başlar.

Gökyüzündeki bir elmas gibi.

"Amber, biraz konuşabilir miyiz?" diyor Matthew, beni hayallerimden sürükleyerek. Ses tonuna bakılırsa başka seçeneğim yok. Toplantı odasının kapısını kapatıyor ve ben de tekrar oturup yüzünde ipuçları arıyorum. Her zamanki gibi onu okumak imkânsız, duygudan yoksun; annesi yeni ölmüş olabilir ve bunu asla bilemezsiniz. Misafirler için bıraktığımız tabaktan bir bisküvi alıyor ve bana da aynısını yapmamı işaret ediyor. Başımı sallıyorum. Matthew bir şey anlatmak istediğinde hep manzaralı yolu seçiyor. Bana gülümsemeye çalışıyor ama kısa süre sonra çabalamaktan yoruluyor ve onun yerine bisküvisinden bir ısırık alıyor. Birkaç kırıntı, doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken sık sık bir akvaryum balığı gibi ayrılıp kapanan ince dudaklarında kendilerini evlerinde hissediyor.

"Yani, havadan sudan konuşabilirim, nasıl olduğunu sorabilirim, umursuyormuş gibi yapabilirim, ya da doğrudan konuya girebilirim," diyor. Midemde bir korku düğümü oluşuyor.

"Devam et," diyorum, keşke etmese.

"Madeline ile aranız nasıl şimdi?" diye soruyor, bir ısırık daha alarak.

"Her zamanki gibi, benden nefret ediyor," diye cevap veriyorum çok erken. Sahte gülümsemeyi takma sırası şimdi bende, işim bittiğinde iade edebilmek için etiketi hala takılı.

"Evet, öyle ve bu bir sorun," diyor Matthew. Buna şaşırmamam gerekirdi ama yine de şaşırdım. 'Ekibe ilk katıldığında hayatını kolaylaştırmadığını biliyorum, ama senin etrafta olmana alışmak onun için de zor oldu. İkinizin arasındaki bu gerginlik düzelecek gibi görünmüyor. İnsanların bunu anlamadığını düşünebilirsin ama . İkinizin iyi bir kimyaya sahip olması dizi ve ekibin geri kalanı için gerçekten çok önemli. Bana bakıyor, nasıl cevap vereceğimi bilemediğim bir yanıt bekliyor. "Onunla olan ilişkiniz üzerinde çalışabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Şey, sanırım deneyebilirim..."

Güzel. Bugüne kadar bu durumun onu ne kadar mutsuz ettiğini fark etmemiştim. Biraz ültimatı verdim. Duraklıyor ve devam etmeden önce boğazını temizliyor. "Senin yerine geçmemi istiyor."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Ben onları anlamlandırmaya çalışırken sözleri aramızdaki boşlukta asılı kalıyor.

"Beni kovuyor musun?"

"Hayır!" diye itiraz ediyor, ama sonra ne söyleyeceğini düşünürken yüzü farklı bir tepki veriyor. Elleri göğsünün önünde buluşuyor, avuç içleri birbirine dönük, sadece parmak uçları birbirine değiyor, ten rengi bir çan kulesi ya da gönülsüz bir dua gibi. 'Şey, henüz değil. Bu durumu düzeltmen için sana yeni yıla kadar süre veriyorum. Bütün bunlar Noel'den hemen önce olduğu için üzgünüm Amber. Uzun bacaklarını sanki çaba sarf ediyormuş gibi açıyor, sonra bedeni sandalyesinin izin verdiği ölçüde benden geriye çekiliyor. Cevabımı beklerken ağzı sanki az önce son derece nahoş bir şey tatmış gibi şekilden şekle girerek tepki veriyor. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Bazen en iyisinin hiçbir şey söylememek olduğunu düşünüyorum, sessizlik yanlış yorumlanamaz. "Harikasın, seni seviyoruz ama şunu anlamalısın ki *Coffee Morning*'i Madeline yapıyor, yirmi yıldır o sunuyor. Üzgünüm ama ikiniz arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam elim kolum bağlanır.

Şimdi

Boks Günü, Aralık 2016

Etrafımı hayal çalışıyorum. Bir koğuştta değilim, bunun için çok sessiz. Bir morgda da değilim; nefes aldığımı hissedebiliyorum, ciğerlerim oksijenle her şiştiğinde göğsümde hafif bir acı hissediyorum. Duyabildiğim tek şey, yakınımıdaki bir makinenin kayıtsızca bipleyen boğuk sesi. Garip bir şekilde rahatlatıcı; görünmez bir evrendeki tek arkadaşım. Bip seslerini saymaya başlıyorum, kafamın içinde biriktiriyorum, bitebileceklerinden korkuyorum ve bunun ne anlama gelebileceğinden emin değilim.

Özel bir odada olduğum sonucuna varıyorum. Kendimi klinik hücremde hapsedilmiş olarak hayal ediyorum, zaman yavaşça dört duvardan aşağı damlıyor, beni boğmak için yavaşça yükselecek kirli çamur birikintileri oluşturuyor. O zamana kadar, sanrının gerçeklikle evlendiği sonsuz bir alanda var oluyorum. Şu yaptığım tek şey bu, var olmak ve beklemek, ne için, bilmiyorum. Bir süredir

Bir insan olarak fabrika ayarlarıma geri döndüm, bir insan olarak değil. Görünmez duvarların ötesinde hayat devam ediyor, ama ben hareketsiz, sessiz ve kontrol altındayım.

Fiziksel acı gerçek ve hissedilmeyi talep ediyor. Ne kadar kötü yaralandığımı merak . Kafatasımın etrafında mengeneye benzer bir kavrama sıkılıyor, kalp atışlarımla birlikte zonkluyor. Vücudumu tepeden tırnağa değerlendirmeye başlıyorum, boş yere açıklayıcı bir teşhis arıyorum. Ağzım açık tutuluyor, dudaklarımın ve dişlerimin arasına sıkışmış yabancı bir cismin dilimi geçip boğazımdan aşağı kaydığını hissedebiliyorum. Vücudum garip bir şekilde yabancı görünüyor, sanki başka birine aitmiş gibi, ama ayaklarıma ve ayak parmaklarıma kadar her şey yerli yerinde. On tanesini de hissedebiliyorum ve bu büyük bir rahatlama hissi veriyor. Bedenim ve zihnimle buradayım, sadece birinin beni tekrar çalıştırmasına ihtiyacım var.

Nasıl görüldüğümü, birinin saçımı tarayıp taramadığını ya da yüzümü temizleyip temizlemediğini merak ediyorum. Kibirli bir insan değilim, duyulmayı ama görülmemeyi, tercihen hiç fark edilmemeyi tercih ederim. Özel biri değilim, *onun* gibi değilim. Daha çok bir gölgeyim aslında. Küçük kirli bir leke.

Her ne kadar korkmuş olsam da, bazı ilkel içgüdüler bana bunu atlatacağımı söylüyor. İyi olacağım, çünkü olmak zorundayım. Ve çünkü ben her zaman iyiyim.

Bir kapının açıldığını ve yatağa doğru gelen ayak seslerini duyuyorum. Örtülü görüşümün arkasında hareket eden gölgeleri görebiliyorum. İki kişiler. Ucuz parfümlerinin ve saç spreylelerinin kokusunu alıyorum. Konuşuyorlar ama kelimeleri tam olarak çıkaramıyorum, henüz değil. Şimdilik sadece gürültü, altyazısı olmayan yabancı bir film gibi. İçlerinden biri çarşafın altından sol kolumu tutuyor. Bu tuhaf bir his, tıpkı çocukken uzuvlarınız sarkıkmış gibi davrandığınız zamanki gibi. Parmak uçlarını tenimde hissettiğimde içten içe irkiliyorum. Yabancılar tarafından dokunulmaktan hoşlanmam. Hiç kimse tarafından dokunulmaktan hoşlanmıyorum, *o* bile, artık değil.

Sol üst kolumun etrafına bir şey sarıyor ve etimi sıkıdığı için bunun bir turnike olduğu sonucuna varıyorum. Kolumu nazikçe indiriyor ve diğer tarafa doğru yürüyor. İkinci hemşire, sanırım onlar, yatağımın ucunda duruyor. Bir kâğıt sesi duyuyorum.

Meraklı parmaklar tarafından manipüle ediliyor ve aşağıda ya bir roman ya da hastane dosyamı okuduğunu hayal ediyorum. Sesler kendini keskinleştiriyor.

'Sonuncuyu teslim ettikten sonra kaçabilirsin. Buna ne oldu?' diye soruyor bana en yakın kadın.

'Dün gece geç geldi. Bir çeşit kaza,' diye yanıtlıyor diğeri, konuşurken hareket ediyor. "Buraya biraz gün ışığı girsin, olur mu? Bakalım ortalığı biraz neşelendirebilecek miyiz? Perdelerin isteksizce geri çekilirken çıkardığı cızırtılı sesi duyuyorum ve kendimi kasvetin daha parlak bir tonunda buluyorum. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, keskin bir şey koluma saplanıyor. Bu yabancı bir his ve acı beni kendi içime çekiyor. Derimin altında serin bir şeyin yüzdüğünü hissediyorum, bir parçam haline gelene kadar vücudumun içine giriyor. Sesleri beni geri getiriyor.

"En yakın akrabalarını aradılar mı?" diye soruyor yaşlıca sesiyle.

'Bir koca var. Birkaç kez aradım, doğrudan sesli mesaja düştü,' diye yanıtlıyor diğeri. "Karısının Noel günü kaybolduğunu fark etmiş olması gerekirdi.

Noel Günü .

Anı kütüphanemi tarıyorum ama rafların çoğu boş. Noel hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Normalde ailemle geçirirdik.

Neden kimse benimle değil?

Ağzımın korkunç derecede kuruduğunu ve bayat kan tadı aldığımı fark ediyorum. Biraz su için her şeyimi verirdim ve dikkatlerini nasıl çekebileceğimi merak ediyorum. Tüm benliğimle ağzıma odaklanıyorum, bir şekil oluşturmaya ve sağır edici sessizlikte küçük de olsa bir çentik açmaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Kendi içimde hapsolmuş bir hayaletim.

"Pekala, ben eve gidiyorum, eğer ?" "Sonra

görüşürüz, Jeff'e selam söyle.

Kapı açılıyor ve uzaktan bir radyo sesi duyuyorum. Tanıdık bir ses kulaklarıma ulaşıyor.

"*Kahve Sabahı*'nda çalışıyor, bu arada onu getirdiklerinde çantasında çalışma kartını buldular" diyor çıkan hemşire.

"Şimdi öyle mi? Onu hiç duymadım."

Seni duyabiliyorum!

Kapı kapanıyor, sessizlik geri geliyor ve sonra yok oluyorum, artık orada değilim, beni yutan karanlığın içinde sessizce çılgılık atıyorum.

Bana ne oldu böyle?

İçimdeki çılgınlara rağmen, dışarıda sesim çıkmıyor ve tamamen hareketsizim. Gerçek hayatta radyoda konuşmak için para alıyorum ama şimdi susturulmuş durumdayım, şimdi bir hiçim. Karanlık düşüncelerimi çalkalıyor, ta ki kapının tekrar açılma sesi her şeyi durdurana kadar. Sanırım ikinci hemşire de beni terk ediyor ve ona bağırarak, kalması için yalvararak, tavşan deliğinde biraz kaybolduğumu ve yolumu bulmak için yardıma ihtiyacım olduğunu açıklamak istiyorum. Ama o gitmiyor. Odaya başka biri girdi. Kokusunu alabiliyorum, ağladığını duyabiliyorum ve beni gördüğünde yaşadığı dehşeti hissedebiliyorum.

"Çok üzgünüm Amber. Şimdi buradayım."

Elimi biraz fazla sıkı tutuyor. Kendimi kaybeden benim, o beni yıllar önce kaybetti ve şimdi bulunamayacağım. Diğer hemşire bize alan ya da mahremiyet sağlamak için ya da belki de sadece durumun çok rahatsız edici olduğunu, bir şeylerin olması gerektiği gibi olmadığını hissedebildiği için ayrılıyor. Gitmesini istemiyorum, beni onunla yalnız bırakmasını istemiyorum ama nedenini bilmiyorum.

'Beni duyabiliyor ? Lütfen uyan,' diyor tekrar tekrar.

Zihnim onun sesinden geri çekiliyor. Kafatasımın etrafındaki mengene bir kez daha sıkılıyor, sanki binlerce parmak şakaklarımı itiyor. I

Bana ne olduğunu hatırlamıyorum ama bu adamın, yani kocamın bununla bir ilgisi olduğunu sarsılmaz bir kesinlikle biliyorum.

O zaman

19 Aralık 2016 Pazartesi - Öğleden Sonra

Matthew günün geri kalanında izin alabileceğimi söylediğinde önce minnettar oldum. Ekip öğle yemeği için çoktan dağılmıştı, bu da herhangi bir sorudan veya sahte endişeden kaçınabileceğim anlamına geliyordu. Ancak şimdi, Oxford Caddesi boyunca, turistlerin ve alışveriş yapanların akıntısına karşı yüzen bir somon balığı gibi ilerlerken, bunu kendisi için yaptığını anlıyorum; hiçbir erkek, sorumlu olduğunu bilerek oturup bir kadının gözyaşı lekeli yüzüne bakmak istemez.

Bir Aralık öğleden sonrası olmasına rağmen gökyüzü parlak mavi, güneş dağınık ve doğmamış bulutların arasından ilerleyerek puslu ve kuşkulu bir zeminde güzel bir gün yanılsaması yaratıyor. Sadece durup düşünmem gerekiyor, ben de öyle yapıyorum. Kalabalık caddenin tam ortasında, diğer herkesi rahatsız edecek şekilde.

"Amber?"

Tam karşımda duran uzun boylu adamın gülümseyen yüzüne bakıyorum. Önce hiçbir şey gelmiyor, ama sonra bir tanıma titreşimi ve ardından bir anı geliyor: Edward.

"Merhaba, nasılsınız? İdare ediyorum.

"Harikayım. Seni görmek çok güzel."

Beni yanağımdan öpüyor. Nasıl görüldüğüm umurumda olmamalı ama sanki saklanmaya çalışıyormuşum gibi kollarımı kendime doluyorum. Onun da neredeyse tamamen aynı görüldüğünü fark ediyorum. Onu son gördüğümünden bu yana on yıl geçmiş olmasına rağmen neredeyse hiç yaşlanmamış. Sanki sıcak bir yerden yeni dönmüş gibi bronzlaşmış, kahverengi saçlarında sarı lekeler var, griden eser yok. Çok sağlıklı ve temiz görünüyor, bronz teninin içinde hâlâ alışılmadık derecede rahat.

Kıyafetleri yeni ve pahalı görünüyor; uzun yün ceketinin altındaki takım elbisenin el yapımı olduğunu tahmin ediyorum. Dünya onun için her zaman çok küçüktü.

"İyi misin?" diye soruyor.

Ağladığımı hatırlıyorum, berbat görünüyor olmalıyım. 'Evet. Şey, hayır. Sadece biraz kötü haber aldım, hepsi bu.'

"Bunu duyduğuma üzıldüm.

O nasıl yapacağımı bilmediğim bir konuşma için beklerken ben başımı sallıyorum. Hatırlayabildiğim tek şey onu ne kadar incittiğim. Onu neden artık göremediğimi hiç açıklamadım, sadece bir sabah dairesini terk ettim, aramalarını görmezden geldim ve onunla ilişkiyi tamamen kestim. O Londra'da okuyordu, ikimiz de. Ben hala evde yaşıyordum, bu yüzden bitene kadar mümkün olduğunca sık onun dairesinde kaldım, sonra asla geri dönmedim.

Yürürken mesajlaşan bir kadın bana çarptı. Sanki gittiği yere bakmaması benim suçummuş gibi başını sallıyor. Sarsıntı bazı kelimeleri saklandıkları yerden çıkarıyor.

"Noel için Londra'da mısın?" diye sordum.

"Evet. Aslında kız arkadaşım ile birlikte buraya yeni taşındık, Big Smoke'ta yeni bir işimiz var. Rahatlama hissim kısa sürede yerini başka bir şeye bıraktı. Ama tabii ki taşındı. Kendi kendime onun adına mutlu olduğumu söylüyorum ve yüzümü, cansız bir baş sallamayla birlikte pek de coşkulu olmayan bir gülümsemeye cevap vermeye zorluyorum.

"Bunun iyi bir zaman olmadığını görebiliyorum," diyor. 'Ama bak, işte kartım. Bir ara görüşmek çok hoş olurdu. Biriyle buluşacağım ve geç kaldım ama seni görmek harika Amber. Kartı alıyorum ve bir kez daha gülümsemeye çalışıyorum. Omzuma dokunuyor ve kalabalığın arasında kayboluyor. Uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Kendime ait tüm küçük parçaları bir araya getirip otomatik pilota geçiyorum. Bacaklarımı beni Oxford Caddesi'nin hemen dışındaki küçük bir bara götürüyor. Çıkmaya başladığımızda Paul ile buraya gelirdik. Artık buraya gelmiyoruz, en son ne zaman dışarı çıktığımızı hatırlamıyorum. Buranın tanıdık olduğunu düşünmüştüm.

beni güvende hissettirirdi, ama hissettirmiyor. Büyük bir kadeh kırmızı şarap sipariş ediyorum ve açık ateşin yanındaki tek boş masaya doğru manevralar yapıyorum. Bekçi yok. Isınmak istememe rağmen sandalyemi biraz daha uzağa çekiyorum. Malbec kadehime bakıyorum ve etrafta koşturan mevsimsel kaosu başarılı bir şekilde bloke ediyorum. Kimseden hoşlanmayan bir kadını benden hoşlanmaya ikna etmem gerekiyor ve içkime yeterince uzun süre bakarsam bir çözüm bulacağımı umuyorum. Şu anda elimde hiçbir şey yok.

Şaraptan bir yudum alıyorum, sadece küçük bir yudum. İyi geldi. Gözlerimi kapatıp yutuyorum ve boğazımı kaplayan bu hissin tadını çıkarıyorum. Çok aptalca davrandım. Her şey yolunda gidiyordu ve şimdi her şeyi riske attım. Madeline için daha çok çabalamalıyım, plana sadık kalmalıyım. Bu işi kaybedemem, henüz değil. Bir çözümü olacak, sadece kendi başıma bulabileceğime ikna olmadım. *Ona* ihtiyacım var. Bu düşünceden pişmanlık duyuyorum ve bunun yerine bir içkiye daha ihtiyacım olduğuna karar veriyorum.

Bardağım boşaldığında bir tane daha sipariş ediyorum ve beklerken çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Paul'un numarasını çeviriyorum. Onu hemen aramalıyım, neden bilmiyorum. Cevap vermedi, ben de tekrar denedim. Hiçbir şey, sadece sesli mesaj. Mesaj bırakmadım. İkinci kadeh şarabım geliyor ve bir yudum alıyorum, kendimi uyuşturmak için buna ihtiyacım var ama yavaşlamam gerektiğini biliyorum. İşleri yoluna koyacaksam tutarlı bir zihin yapısına sahip olmalıyım, ki bunu yapacağım, çünkü buna mecburum. Bununla kendi başıma başa çıkabilmeliyim ama yapamıyorum.

"Görüyorum ki bensiz başlamışsınız," diyor Jo, boynundaki gülünç uzunluktaki atkıyı açıp karşısındaki sandalyeye kayarak. Yüzüme doğru dürüst baktığında gülümsemesi kayboluyor. "Sorun nedir? Bok gibi görünüyorsun.

"Bilmiyorsun o zaman?"

"Neyi?"

"Matthew ile konuştum.

"Bu depresif halini açıklıyor," diyor şarap listesine bakarak.

"Sanırım işimi kaybedeceğim.

Jo bir şey arıyormuş gibi yüzüme bakıyor. "Ne diyorsun lan sen?

'Madeline ona bir ültimatom verdi. Ya ben ya da o.' "Ve sana gitmeni mi söyledi? Öylece mi?

"Pek sayılmaz. Fikrini değiştirmek için Yeni Yıl'a kadar vaktim var. "Öyleyse fikrini değiştir.

"Nasıl?

"Bilmiyorum ama bunu size yapamazlar.

'Sözleşmem Ocak ayında bitiyor, dolayısıyla herhangi bir karışıklık olmadan sözleşmemi yenilemeyebilirler. Dayanacak bir ayağım olmaz. Ayrıca, sanırım bu onlara Noel tatili boyunca yerime uygun birini bulmaları için zaman kazandırır. Jo'nun söylediklerimi anlamaya çalışmasını izliyorum ve onun da birkaç saat önce benim vardığım sonuca vardığını görebiliyorum.

"Drama seni gerçekten bir gölge gibi takip , değil mi?"

"Boku yedim, değil mi?

'Henüz değil. Bir şeyler düşüneceğiz; ama önce daha fazla şaraba ihtiyacımız olacak' diyor.

"Bundan bir bardak daha alabilir miyim lütfen? Geçen bir garsona soruyorum. Jo'ya dönüyorum. "Bu işi kaybedemem.

"Yapmayacaksın.

"Yapmam gereken her şeyi yapacak zamanım olmadı. Garson hâlâ yanımda duruyor ve bana endişeli bir bakış atıyor. Ben de gülümsüyorum. Kibarca başını sallıyor ve şarap getirmeye gidiyor. Barın etrafına bir göz attım ve bir saman çöpü gözüme ilişti.

Çok gürültü yaptığımı onaylayın. Bu bazen yorgun ya da sarhoş olduğumda oluyor. Kendime sessiz olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Şarap gelir gelmez Jo çantamdan bir not defteri ve kalem çıkarmamı söyledi. Boş bir sayfanın en üstüne büyük kırmızı harflerle PROJECT MADELINE yazmamı söyledi, ben de öyle yaptım, iyi bir önlem için kelimelerin altını çizdim. Jo her şeyi yazmayı seven bir kız. Dikkatli olmazsanız böyle olmak başınızı belaya sokabilir. O not defterine bakarken ben şarabımdan biraz daha içiyorum ve vücuduma yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Gülümsüyorum ve Jo da bana sırtarak karşılık veriyor, sık sık yaptığımız gibi aynı anda aynı fikre sahip oluyoruz. Bana ne yazacağımı söylüyor ve ben de duyduklarımı ayak uydurmaya çalışarak her kelimeyi öfkeyle kağıda karalıyorum. Bu iyi bir fikir.

"Ondan asla kurtulamayacaklarını düşünüyor, Madeline Frost *Coffee Morning*" diyor Jo. Bardağına dokunmadığını fark ettim.

'Matthew da aynen böyle söyledi. Belki de yeni bir jingle olabilir,' diyorum, gülümsemesini bekleyerek. Gülümsemedi.

'Ama Matthew ile konuşmanızın nasıl geçtiğini bilmiyor. Belki de yapmamız gereken Madeline'in öfke nöbetlerinden bıktıklarını ve *ondan* kurtulacaklarını düşünmesini sağlamaktır' diyor.

"Ama bunu asla yapmazlar.

"Bunu kesin olarak bilmiyor. Artık kimsenin yeri doldurulamaz değil ve yeterince tohum ekersek, bu fikrin büyümeye başlayacağını düşünmeye başlıyorum. Eğer o işi olmasaydı, bir hiç olurdu. Bu onun hayatı, sahip olduğu tek şey.

Kabul ediyorum. Ama nasıl? Yeterli zaman yok, şimdi olmaz. Tekrar ağlamaya başladım. Elimde değil.

"Sorun yok. İhtiyacın varsa ağla, içini dök. Neyse ki çok güzel ağlıyorsun.'

"Ben güzel bir şey değilim.

'Bunu neden yapıyorsun? Sen çok güzelsin. Kuşkusuz, daha fazla çaba gösterebilirsin ...'

"Teşekkürler.

"Üzgünüm ama bu doğru. Makyaj yapmamak seni solgun ve ilginç göstermiyor, sadece solgun gösteriyor. Güzel bir fiziğin var ama sanki hep aynı eski kıyafetlerin altına saklanmaya çalışıyorsun.

"Saklanmaya çalışıyorum.

"O zaman kes şunu.

Haklı, berbat durumdayım. Zihnim Edward'a geri dönüyor, benimle birlikte olmamakla şanslı olduğunu düşünmüş olmalı.

"Oxford Caddesi'nde eski sevgilimle karşılaştım," diyorum ve tepki vermesi için yüzünü inceliyorum.

"Hangisi?

"söylemene gerek yok, o kadar çok değillerdi. 'Benden daha fazla.

Kimdi o?'

"Önemli değil. Sadece kendimi ezik, zavallı biri gibi hissettim. Keşke beni o halde görmeseydi, hepsi bu.

"Kimin umurunda? Şu anda sadece önemli olan şeylere odaklanmalısın. Git ve kendine yeni bir gardırop al; birkaç yeni elbise, yeni ayakkabılar, topuklu bir şeyler ve hazır başlamışken biraz da makyaj yap. Yarın gerçekten mutlu ve kendinden emin görünmelisin, sadece hepsini kredi kartına yatır. Madeline bugün sana söyleyeceğini biliyordu, bu yüzden üzülmeyi bekliyor olacak, muhtemelen içeri gireceğini hiç düşünmüyor, ama gireceksin. Sosyal medyada bazı söylentiler başlatacağız. Durumu kontrol altına alacağız. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

"Evet, biliyorum.

"Alışverişe çık, sonra eve git. Erken yat ve yarın muhteşem görünerek gel, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Bana söyleneni yapıyorum, bardağımı boşaltıyorum ve hesabı ödüyorum. Hayatımda boyama yaparken her zaman çizgilerin içinde kaldım, ama şimdi işlerin biraz karışmasına izin vermeye hazırım. Bardan ayrılmadan önce defterimden Project Madeline sayfasını yırtıp atıyorum ve açık ateşe atıp beyaz kağıdın kahverengileşip yanmasını izliyorum.

Şimdi

Boks Günü, Aralık 2016 - Akşam

Düşmeye ilk başladığımda korkmayı unutuyorum, beni iten elin kendiminkine çok benzediğini fark etmekle meşgulüm. Ama aşağıdaki karanlığa , en kötü korkularım beni takip ediyor. Çığlık atmak istiyorum ama atamıyorum, o tanıdık el şimdi ağzımı sıkıca kapatmış durumda. Ses çıkar, zar zor nefes alabiliyorum. Dehşet beni tekrarlayan kâbustan uyandırdığında, başka bir kâbusun içinde uyanıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bilmeye ne kadar ihtiyacım olursa olsun, bana ne olduğunu hala hatırlamıyorum.

İnsanlar gelip gidiyor gibi görünüyor, mırıltılar, garip sesler ve kokulardan oluşan bir kakofoni. Belirsiz şekiller üzerimde ve etrafımda dolaşıyor, sanki suyun altındaymışım, kendi hatalarımda boğuluyormuşum gibi. Bazen bulanık bir göletin dibinde yatıyormuşum gibi hissediyorum, kirli sıvının ağırlığı üzerime bastırıyor, beni sırlar ve pislikle dolduruyor. Boğulmanın, her şeyin bitmesinin beni rahatlatacağını düşündüğüm anlar oluyor. Burada kimse beni göremiyor ama zaten hep görünmezdim. Etrafımdaki yeni dünya, ulaşamayacağım bir yerde ağır çekimde dönerken, ben karanlığın içinde kıpırdamadan duruyorum.

Ara sıra, seslere odaklanıp onları hızlandırarak benim için yeniden tanınabilir hale gelmelerini sağlayacak kadar uzun bir süre yeniden yüzeye çıkmayı başarıyorum, şu anda olduğu gibi. Çevrilen bir kâğıt sayfasının sesini duyabiliyorum, şüphesiz onun çok sevdiği saçma suç romanlarından biri. Diğerleri gelip gidiyor ama o hep burada, artık yalnız değilim. Acaba neden kitabı bir kenara koymadı?

Şimdi uyandım ve sonra onun için uyanık olmadığımı, onun için hiçbir şeyin değişmediğini hatırladım. Tüm zaman duygusu beni terk etti, gece ya da gündüz olabilir. Sessiz, yaşayan bir cesedim. Bir kapının açıldığını ve odaya birinin girdiğini duyuyorum.

Merhaba Bay Reynolds. Bu saatte burada olmamanız gerekirdi ama sanırım bu seferlik bir istisna yapabiliriz. Dün gece karınızı getirdiklerinde buradaydım.'

Dün gece mi?

Günlerdir buradaymışım gibi hissediyorum.

Doktorun sesi tanıdık geliyor, ama sanırım beni tedavi ediyorsa öyle olmalı. Nasıl görüldüğünü hayal ediyorum. Yorgun gözleri olan ciddi bir adam hayal ediyorum, çatık kaşları gördüğü onca üzüntüyle bir dizi çizgiye dönüşmüş. Onu beyaz bir önlük giyerken hayal ediyorum, sonra artık bunu yapmadıklarını hatırlıyorum, sadece herkes gibi görünüyorlar ve böylece hayal ettiğim adam kayboluyor.

Paul'ün kitabını düşürdüğünü ve aptal gibi etrafta dolandığını duyuyorum; tıp uzmanlarından her zaman korkmuştur. Bahse girerim elini sıkmak için ayağa kalkacaktır; aslında yapacağını biliyorum. Nasıl davranacağını bilmek için onu görmeme gerek yok, her hareketini tahmin edebiliyorum.

"Elinize bakacak birine ihtiyacınız var mı?" diye sorar doktor.

Elinin nesi var?

"Hayır, değil," diyor Paul.

"Oldukça kötü zedelemişsin. Emin misiniz? Sorun değil.'

Olduğundan daha kötü görünüyor ama teşekkür ederim. Ne kadar süre böyle kalacağını biliyor musun? Kimse bana bir cevap vermeyecek. Paul'ün sesi bana garip geliyor, küçük ve boğuk.

"Bu aşamada bir şey söylemek çok zor. Eşiniz kazada oldukça ciddi şekilde yaralandı ...' ve sonra sözleri tekrarlanırken bir süre kendimden geçiyorum

kafamın içinde. Çok çabalıyorum ama hala hiçbir şey yok, herhangi bir kaza anısı yok. Bir arabam bile yok.

'O geldiğinde burada olduğunuzu söylemiştiniz, başka kimse var mıydı? Yani, başka biri yaralandı mı?' diye sorar Paul.

"kadarıyla hayır. "Yani

yalnız mıydı?

Başka hiçbir araç olaya karışmadı. Benim için sorması zor bir soru ama eşinizin vücudunda bazı izler var. Onları nasıl aldığını biliyor musunuz?"

Ne işareti?

"Sanırım kazadan dolayı," diyor Paul. "Onları daha önce görmedim..."

"Anlıyorum. Karınız hiç kendine zarar vermeye çalıştı mı?

'Tabii ki hayır! O öyle biri değil.'

Ben nasıl bir insanım Paul?

Belki de bana biraz daha dikkat etseydi bunu bilebilirdi.

"Dün evden çıkarken üzgün olduğundan bahsetmiştiniz, ne hakkında olduğunu biliyor musunuz?" diye sorar doktor.

'Sadece eşyalar. İş yerinde işler zordu.' "Peki evde

her şey yolunda mıydı?

Paul'ün sesi sessizliği bozana kadar üçümüz de rahatsız edici bir sessizliği paylaşıyoruz.

'Uyandığında hala kendisi olacak mı? Her şeyi hatırlayacak mı? Hatırlamamı istemediği şeyin ne olduğunu merak etmeye o kadar odaklanmışım ki, neredeyse cevabı kaçırıyorum.

'Tamamen iyileşip iyileşmeyeceğini söylemek için henüz çok erken, yaraları çok ciddi. Emniyet kemeri takmıyordu ...'

Ben her zaman emniyet kemeri takarım.

'.. ön camdan bu şekilde geçmesi için biraz hızlı gidiyor olması gerekirdi ve çarpma sırasında başına ciddi bir darbe aldı. Burada olduğu için çok şanslı.

Şanslısın.

Doktor, 'Tek yapabileceğimiz şeyi teker teker ele almak,' diyor.

"Ama uyanacak, değil mi?"

Özür dilerim. Yanınızda olması için arayabileceğimiz biri var mı? Bir akraba? Bir arkadaş?"

"Hayır, sahip olduğum tek şey o," diyor Paul.

Benim hakkımda bu sözleri söylediğini duyduğumda yumuşuyorum. Eskiden bunlar doğru değildi. Tanıştığımızda çok popülerdi, herkes ondan bir parça istiyordu. İlk romanı bir gecede başarıya ulaşmıştı. Bunu söylediğimde bundan nefret eder, her zaman bir gecede on yılını alan bir başarı olarak tanımlar. Yine de uzun sürmedi. İşler daha da iyiye gitti, sonra çok daha kötüye gitti. Ondan sonra yazamadı, kelimeler gelmiyordu. Başarısı onu, başarısızlığı da bizi yıktı.

Kapının kapandığını duyuyorum ve yine yalnız olup olmadığımı merak ediyorum, sonra hafif bir tıklama sesi duyuyorum ve Paul'ün bir mesaj gönderdiğini hayal ediyorum. Görüntü biraz sarsılıyor ve daha önce kimseye mesaj attığını hatırlamadığımı fark ediyorum. Şu anda hayatındaki diğer insanlar, bir şey istediğinde ara sıra telefon etmek dışında iletişim kurmayı reddeden annesi ve artık konuşacak pek bir şeyleri kalmadığı için e-posta gönderme eğiliminde olan menajeri. Paul ve ben birbirimize mesaj atıyoruz ama sanırım o bunu yaparken ben yanında değilim. Düşüncelerim o kadar yüksek ki onları duyuyor.

"Onlara nerede olduğunu söyledim. İç geçiriyor ve yatağa biraz daha yaklaşıyor. Ailemi kastediyor olmalı. Fazla arkadaşım yok. Sessizlik bir kez daha üzerimize çökerken açıklanamaz bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yol alıyor.

Ailem hakkında içimde bir sızı hissediyorum. Onlarla iletişim kurmaya çalıştığından şüphem yok, ancak çok seyahat ediyorlar ve bugünlerde onlara ulaşmak zor olabiliyor. Sık sık haftalarca hiç oluyor, ancak bu her zaman yurt dışı seyahatleriyle değil. Ne zaman geleceklerini merak ediyorum, sonra düşüncemi yeniden düzenliyorum ve hiç gelip gelmeyeceklerini merak ediyorum. Ben onların en sevdikleri çocukları değilim, ben her zaman sahip oldukları kızlarıyım.

"Kaltak," diyor Paul, ona ait olduğunu zar zor anladığım bir sesle. Sandalyesinin ayaklarının yere sürtündüğünü duyuyorum. Göz kapaklarımın üzerindeki gölgeler kararıyor ve tam durduğunu anlıyorum. Bir kez daha çılgılık atma dürtüsü hissediyorum ve atıyorum. Ama hiçbir şey olmuyor.

Yüzü artık bana o kadar yakın ki kulağıma fısıldarken sıcak nefesini boynumda hissedebiliyorum. "Sıkı tutun.

Kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kapı açılıyor ve

kurtuluyorum. "Aman Tanrım, Amber. Kız kardeşim Claire geldi.

"Burada olmamalısın," diyor Paul.

'Elbette . Beni daha önce aramalıydın. "Keşke seni hiç

aramasaydım.

Üzerimde beliren iki karanlık gölge arasındaki çatışmayı anlamıyorum. Claire ve Paul her zaman iyi anlaşmışlardır.

'Şey, şimdi buradayım. Ne oldu?" diye soruyor, yaklaşıyor. 'Onu

evden birkaç mil uzakta buldular. Araba hurdaya dönmüş. "Lanet

araban kimsenin umurunda değil.

Paul'un arabasını asla kullanmam. Ben asla .

Claire elimi tutarak, 'Her şey yoluna girecek Amber,' dedi. "Ben artık buradayım. Soğuk parmakları benimkileri sarıyor ve bu beni gençliğimize götürüyor. O her zaman el ele tutuşmayı severdi. Ben sevmezdim.

"Seni duyamaz, komada," diyor Paul, sesi garip bir şekilde memnun geliyor.

"Koma mı?

"Kendinle gurur duyuyor musun?

"Üzgün olduğunu biliyorum ama bu benim suçum değil.

" değil mi? Bilmeye hakkınız olduğunu düşünmüştüm ama burada istenmiyorsunuz'.

Zihnim hızla çalışıyor ve söylenen hiçbir şeyi anlamıyorum, etrafımdaki hiç kimsenin artık bir anlam ifade etmediği paralel bir evrendeymişim gibi hissediyorum.

"Eline ne oldu? Claire sorar.

Elinin nesi var?

"Hiçbir şey.

"Buna bir doktor bakmalı. "Sorun yok.

Göremediğim oda dönmeye başlıyor. Yüzeyde kalmak için mücadele ediyorum ama su etrafımda ve içimde dönerek beni tekrar karanlığın içine çekiyor.

"Paul, lütfen. O benim kız kardeşim.'

"Sana güvenmemem konusunda beni

uyardı. "Saçmalıyorsun.

"Öyle miyim?" Her şey eskisinden çok daha sessiz. "Çık dışarı.

Paul!

"Çık dışarı dedim!

Bu sefer tereddüt yok. Kız kardeşimin topuklu ayaklarının odadan çekildiğini duyuyorum. Kapı açılıp kapanıyor ve ben yine kocama benzeyen ama yabancı gibi davranan bir adamla baş başa kalıyorum.

O zaman

19 Aralık 2016 Pazartesi - Akşam

Trenden inip sessiz banliyö sokaklarında eve ve Paul'e doğru ilerliyorum. Hâlâ işimi kurtarmak için bir şey yapılabileceğine ikna olmuş değilim ama belki bu bana en azından yapmam gerekeni yapmam için yeterli zamanı kazandırır. Ona söylemeyeceğim. Henüz söylemeyeceğim. Asla söylemem gerekmebilir.

Bu, birlikte olduğumuzdan beri kaybettiğim ilk iş olmayacak. Televizyon muhabirliği kariyerim iki yıl önce editörümün biraz fazla arkadaş canlısı davranmasıyla aniden sona erdi. Oldukça uygulamalı bir yaklaşımı vardı. Bir akşam eli eteğimin altına kayd ve ertesi gün biri personel otoparkında BMW'sini anahtarla çaldı. Benim yaptığımı sandı ve ondan sonra bir daha asla yayına çıkmadım. Bir daha da taciz edilmedim. Beni kovmak için bir bahane bulamadan istifa ettim ve dürüst olmak gerekirse rahatlardım, televizyonda olmaktan nefret ediyordum. Ama Paul yıkılmıştı. Benim o halimi seviyordu. Onu seviyordu. Evde sürekli ayaklarının altında dolaşıyordum. Ben onun evlendiği kadın değildim. İşsizdim, aynı şekilde giyinmiyordum ve artık anlatacak hikayelerim yoktu. Geçen yıl bir düğünde yanımızda oturan çift ne iş yaptığımı sordu. Paul, ben cevaplamaya fırsat bulamadan cevap verdi. "Hiçbir şey. Sevdği biri, nefret ettiği bir hiç kimse olmuştu.

Benim sürekli evde olmamın yazmasını zorlaştırdığını söylüyordu. Bahçenin dibine süslü bir kulübe yaptırdı, böylece ben evdeymişim gibi davranabilecekti.

değildi. Claire altı ay önce *Kahve Sabahı* iş ilanını gördü, bana linki gönderdi ve başvurmamı önerdi. İş alacağımı düşünmemiştim ama .

Tökezleyerek bahçe yoluna çıkıyorum ve çantamın içinde anahtarımı arıyorum. Evin içinden gelen müzik ve kahkaha sesleri beni şaşırtıyor. Paul yalnız değil. Öğleden sonra onu aramaya çalıştığımı ama cevap vermediğini ve beni geri arama zahmetine girmediğini hatırlıyorum. Ön kapıyı açarken ellerim biraz titriyor.

Kanepede oturmuş gülüşüyorlar, Paul her zamanki koltuğunda, Claire benimkinde. Önlerindeki masada neredeyse boş bir şarap şişesi ve iki bardak sıkıcı bir natürmort oluşturuyor.

Kırmızıyı sevmez bile.

Beni gördüklerinde biraz şaşırmış görünüyorlar ve kendimi evimde davetsiz misafir gibi hissediyorum.

'Merhaba abla. Nasılsın?' diyor Claire, beni iki yanağımdan öpmek için ayağa kalkarak. Tasarım dar kot pantolonu sprey sıkılmış gibi görünüyor, pedikürlü küçük ayakları altından dışarı taşıyor. Ayağa kalkarken dar, beyaz bluzu olması gerekenden biraz daha fazla görünüyor. Daha önce gördüğümü hatırlamıyorum, yeni olmalı. Sanki hâlâ gençmişiz gibi, sanki erkekler bize hâlâ öyle bakıyormuş gibi giyiniyor. Bakıyorlarsa da ben görmüyorum. Uzun sarı saçları dümdüz olmuş ve sanki görünmez bir Alice bandı takıyormuş gibi kulaklarının arkasına toplanmış. Görünüşüyle ilgili her şey temiz, düzenli ve kontrollü. Daha farklı görünemezdik. Çok yakınımda duruyor, bir şey söylememi bekliyor. Parfümü burun deliklerime, boğazıma sızıyor, dilimde tadını alabiliyorum. Tanıdık ama tehlikeli. Hastalıklı derecede tatlı.

"Bu akşam işten sonra dışarı çıkacağınızı sanıyordum?" diyor Paul oturduğu yerden.

Gözleri alışveriş torbalarımı görünce hafifçe kısılıyor, içinde kağıt mendilden bir beşikte düzgünce katlanmış yeni kıyafetler var. Bir şey söylemesi için ona sessizce meydan okuyorum. Bu benim param, ben kazandım. İstedğim şeye harcayacağım. Poşetleri yere bırakıyorum, plastik sapların parmaklarımda açtığı derin kırmızı oyukları fark ediyorum.

"Bir işim çıktı," diyorum Paul'e doğru, Claire'e dönmeden önce: "geleceğini bilmiyordum. Her şey mı? Burada neler olduğunu biliyorum.

'Her şey yolunda, David yine geç saatlere kadar çalışıyor. Kız kıza sohbet etmek için seni görmeye geldim ama benim aksime senin sosyal bir hayatın olduğunu unutmuşum.

Çok çabalıyor, gülümsemesi yüzünü acıtıyor gibi görünüyor.

"Çocuklar nerede? diye soruyorum. Gülümsemesi kayboluyor.

'Bir komşuyla, onlar iyi. Ben olsam onları güvenilirmez birine bırakmazdım. Paul'e döner ama o sadece yere bakmaktadır. Dudakları şaraptan lekelenmiş ve yanakları biraz kızarmış; içkiyle hiç başa çıkamamış. O zaman gözlerindeki bakışı görüyorum; daha önce de gördüğüm o tehlike parıltısını. Bunu fark ettiğimi ve ne anlama geldiğini unutmadığımı biliyor. "Gitmeliyim, düşündüğümde daha geç oldu," diyor.

"Sizi kalmaya davet ederdim ama kocamla konuşmam gerekiyor. Paul demek istemiştım ama bilinçaltım senaryoyu değiştirmeyi gerekli gördü.

Elbette. İkinizle de yakında görüşürüz. Umarım işte her şey yolundadır," diyor, paltosunu ve çantasını alıyor, yarı içilmiş şarap bardağını masaya bırakıyor. Kapı kapanır kapanmaz pişmanlık duygusuna kapılıyorum. Peşinden gidip özür dilemem gerektiğini biliyorum, böylece onu hala sevdiğimi ve aramızın iyi olduğunu bilecek. Ama yapmadım.

"Bu çok garipti," diyor Paul.

Cevap vermiyorum, ona bakmıyorum bile. Bunun yerine, hiç düşünmeden ön kapıyı iki kez kilitliyorum ve Claire'in bardağını alıp mutfığa doğru yürüyorum. Beni takip ediyor ve ben kıpkırmızı sıvıyı lavaboya dökerken kapı aralığında duruyor. Koyu kırmızı sıçramalar beyaz porseleni lekeliyor ve onları yıkamak için musluğu açıyorum.

"Evet, eve döndüğümde kocam ve kız kardeşimi birlikte rahat bir gece geçirirken bulmak biraz garipti. Daha önce kendi kendime içtiğim şarabın hatırası sözlerimi biraz bulandırıyor. Paul'ün ifadesinden anladığım kadarıyla

saçmaladığımı, kıskandığımı ya da her ikisini de yaptığımı düşünüyör. Sorun o değil. Onları şekilde bulmanın ne anlama geldiğinden korkuyorum. Burada olmayacağımı bildiğinden ve çocukları bıraktığından, yani bunu planladığından eminim. Bunu ona açıklayamam, bana inanmaz, onu benim gibi tanımıyor ya da neler yapabileceğini anlamıyor.

"Saçmalama. Seni kastetmiştim, ona öylece gitmesini söyledim. Buraya seni görmeye geldi, kendini çok kötü hissediyor.

"Beni gerçekten görmek istiyorsa belki de önce telefon etmeli.

"Birkaç kez aradığını söyledi. Hiçbir aramasına cevap vermedin.' Claire'in bugün iki kez aradığını hatırlıyorum. İlki Matthew'la sohbetimiz sırasında, sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi. Paul'e dönüyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Şu anda onunla ilgili her şey beni rahatsız ediyor gibi görünüyör. Hâlâ çekici bir adam ama seçtiğı hayatın unsurları onu zamanla matlaşan ve kararan parlak bir gümüş parçası gibi yıpranmış ve kullanılmış bırakmış. Çok zayıf, cildi güneşi unutmuş gibi görünüyör ve saçları onun yaşındaki bir adam için çok uzun, ama sonra hiç büyümedi. Çenesinin yapısından bana kızgın olduğunu görebiliyorum ve nedense bu beni tahrik ediyor. Aylardır seks yapmadık, yıldönümümüzden beri. Belki de bundan sonra böyle olacak, yıllık bir muamele.

Yüzümü fırına dönüyör, parmaklarım tanıdık şekilleri oluşturuyor. Eskiden bunu onun önünde yapmazdım ama artık umurumda değil.

"Bugün işte bir şey mi oldu?" diye soruyor.

Cevap vermedim.

"Neden orada kaldığını bilmiyorum.

"Çünkü ihtiyacım var.

'Neden? Paraya ihtiyacımız yok ki. Tekrar televizyonda bir iş bulmaya çalışabilirsin.

Bir sessizlik katmanı sohbetin üzerine yayılır, hep düşündüğümüz ama asla söylemediğimiz kelimeleri boğar. Radyo, televizyon yıldızını öldürdü. Fırına bakmaya devam ediyorum ve nefesimin altında saymaya başlıyorum.

'Şunu yapmayı kesecek misin? Bu delilik,' diyor.

Onu görmezden geliyorum ve rutinime devam ediyorum. Bana baktığını hissedebiliyorum.

Otobüsün tekerlekleri dönüp duruyor ...

Son zamanlarda tek yaptığımız tartışmak gibi görünüyor.

Yuvarlak ve yuvarlak . . .

Bizi bir arada tutmaya çalıştıkça daha hızlı dağılıyoruz.

Yuvarlak ve yuvarlak.

Ben ağlayan biri değilim, üzüntümü ifade etmenin başka yolları var.

Otobüsün tekerlekleri dönüp duruyor ...

Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim.

Tüm gün boyunca.

Çocukluğumdan bir anı kafamın içinde kendini açıyor. Keşke açılmasaydı.

"İyi misin? Paul sonunda kapı aralığından çıkarak soruyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum ve bana sarılmasına izin

veriyorum.

Gerçek bu, ama tamamı değil.

Önce

Pazartesi, 16 Eylül 1991

Sevgili günlük,

Bugün ilginç bir gündü, yeni bir okula başladım. Bu çok ilginç değil, oldukça sık oluyor, ama bugün farklı hissettirdi, sanki bu sefer işler yoluna girecekmiş gibi. Yeni sınıf  ğretmenim iyi birine benziyor. Annem onunla tanıştığında eminim "Bayan MacDonald yemeklerini seviyor, değil mi?" diyecektir. Annem bu tür şeyleri çok söyler, birinin fazla kilolu olduğunu söylemenin bir yoludur bu. Annem en iyi şekilde görünmenin önemli olduğunu söyler, çünkü insanlar bir kitabı kapağına göre yargılamamaları gerekse bile, yine de yargırlarlar. Bayan MacDonald annemden daha yaşlı ama ninemden daha genç. Normalde  ğretmenlerin yaptığı gibi şarkı söyleyip dans etmeden beni sınıfa tanıttı ve sonra oturmamı söyledi. Odanın arka tarafında sadece bir boş masa vardı, ben de oraya oturdum. Okuldaki ilk günlere göre bugün iyiydi. Annem bu sefer kesinlikle burada kalacağımızı söylüyor ama bunu daha önce de söylemişti.

Sınıf Anne Frank adında bir kızın günlüğünü okuyor, ancak daha yeni başladılar, bu yüzden çok fazla şey kaçırmadım. Yanımdaki masada oturan kız kendi kopyasını paylaşmama izin verdi. Ona Taylor dememi söyledi, aslında bu onun soyadı, adı değil, ama her neyse. Ceketindeki tebeşir tozunu fark ettim ve şimdiden diğerlerinin sevmediği çocuklardan biri olduğunu anladım.

Ev ödevimiz için bir hafta boyunca her gün bir günlük yazmamız gerekiyor, tıpkı Anne Frank gibi, ama o bunu çok daha uzun süre yaptı. Bunun en iyi yanı, teslim etmek zorunda bile olmamamız, çünkü Bayan MacDonald günlüklerin her zaman özel olması gerektiğini söylüyor. Hiç yapmamayı düşündüm, kimse bilmeyecekti ama annemle babam aşağıda yine tartışıyorlar, ben de bir deneyeyim dedim.

G nl ğ m n Anne Frank'ınki kadar ilginç olacağını sanmıyorum. Ben çok ilginç bir insan değilim. Bayan MacDonald, ne yazacağımız konusunda takılırsak, kendimiz hakkında söyleyecek    dürüst şey düşünmemiz gerektiğini söylüyor. Herkesin üç şey düşünebileceğini ve kendinize karşı dürüst olmanın başkalarına karşı dürüst olmaktan daha önemli olduğunu söylüyor. İşte benim sizinle paylaşacağım ilk üç şey (hepsi de doğru):

1. Neredeyse on yaşındayım.

2. Benim hiç arkadaşım yok.

3. Ailem beni sevmiyor.

Gerçekle ilgili olan şey, berbat olmasıdır.

Ninem kanserden öldü. Hastalandığında yanına taşınmıştık ama bu onu iyileştirmedi. Altmış iki yaşındaydı, kulağa yaşlı gibi geliyor ama annem aslında ölmek için oldukça genç olduğunu söyledi. Nana ile çok zaman geçirirdim, beni hep güzel yerlere götürür ve beni dinlerdi. Hiçbir zaman çok parası olmadı ama geçen Noel'de bana bu günlüğü verdi. Nasıl hissettiğimi bazı şeylerle başa çıkmama yardımcı olabileceğini düşünmüştü. Neredeyse bütün bir yıl geçti ve ben onu dinlemedim, ama şimdi keşke dinleseydim diyorum. Keşke söylediği her şeyi yazsaydım, çünkü onları çoktan unutmaya başladım.

Sanırım ailem eskiden beni severdi ama onları kadar sık hayal kırıklığına uğrattım ki sevgileri silindi. Birbirlerini sevmiyorlar bile, sürekli tartışıyorlar ve birbirlerine bağırıyorlar. Pek çok şey hakkında tartışıyorlar ama en çok da sahip olmadığımız para hakkında. Benim hakkımda da tartışıyorlar. Bir keresinde o kadar gürültü yapmışlardı ki eski komşularımızdan biri polisi aramıştı. Annem her şeyin çok utanç verici olduğunu ve polis gittiğinde bu yüzden daha da çok tartıştıklarını söyledi. Artık orada yaşamıyoruz, bu yüzden annem bunun artık önemli olmadığını ve insanların kendi işlerine bakmaları gerektiğini söylüyor. Buraya taşındığımızda 'yeni bir başlangıç' yapacağımızı ve 'Yeni arkadaşlar edinmek güzel olmaz mı? Hiç eski arkadaşım olmadığını fark etmemişti.

Eskiden ne zaman yeni bir yere taşınısak arkadaş edinirdim ama veda etmek zorunda kaldığımda hep çok üzülürdüm. Artık zahmet etmiyorum. Zaten arkadaşla ihtiyacım yok. İnsanlar doğum günü partilerine gelmek isteyip istemediğini sorduklarında, hayır teşekkür ederim diyorum ve gelebileceğim halde gelemeyeceğimi söylüyorum. Anneme davetiyeleri bile göstermiyorum, sadece çöpe atıyorum. Başkalarının evine gitmenin sorunu, onların da sizinkini ziyaret etmek istemesi. Nana her zaman kitapların insanlardan daha iyi arkadaş olduğunu söylerdi. Eğer izin verirseniz kitaplar sizi her yere götürür, derdi ve sanırım haklıydı.

Nana öldükten sonra annem yeniden dekore edeceğimizi söyledi ama yapmadık. Ninemin odasında, bir gün uyuduğu ve bir daha uyanmadığı yatakta uyuyorum.

Yukarı. Annem yeni bir yatak alabileceğimi söyledi ama ben istemiyorum, henüz değil. Bazen hala onun kokusunu alabildiğimi düşünüyorum, ki bu çok saçma çünkü çarşafar yıkandı ve aynı bile değiller. Odamda iki yatak var. Diğerı büyükbabamındı ama orada ölmedi, ona ait olmayan bir evde öldü.

Hiçbir şey duyamıyorum, bu da şimdilik tartışmayı bıraktıkları anlamına geliyor. Bundan sonra babam bir şişe kırmızı şarap açacak ve kendine büyük bir bardak dolduracak. Bu sırada annem akşam yemeğı için dondurucudan bir şeyler çıkaracak ve kendine suya benzeyen ama aslında su olmayan bir içecek hazırlayacak. Büyüdüğümde asla alkol içmeyeceğim, insanlara yaptıklarından hoşlanmıyorum. pişmiş lazanyamızı bir süre sessizce yedikten sonra içlerinden biri ilk günümü sormayı hatırlıyor. Onlara her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim, öğretmenlerim ve derslerim hakkında konuşacağım ve onlar da dinliyormuş gibi yapacaklar. Babam yemeğini bitirir bitirmez şaraptan kalanları alır ve çalışma odasına gider. Eskiden ninemin dikiş odasıydı. Babam adını değıştirdi ama orada hiç ders çalışmıyor, küçük televizyonu izliyor. Annem bulaşık yıkayacak ve ben de yatma vakti gelene kadar salonda tek başıma oturup büyük televizyonu izleyeceğim. Sonra saat dokuzda annem bana yukarı çıkmamı söyler. Bunu hatırlatmak için bir alarm kurar. Yatağı girdiğimde ve uyuduğumu düşündüklerinde tekrar tartışmaya başlarlar. Büyükannem küçükken uyumama yardımcı olması için bana bir şarkı söylerdi. *"Otobüsün tekerlekleri döne döne gider."* Eskiden sevmezdim ama şimdi bazen babamın bağırma ve annemin ağlama sesini bastırmak için kendi kendime mırıldanıyorum. Hayatım aşağı yukarı böyle. Anne Frank'inki kadar ilginç olmadığını söylemişim.

Şimdi

Salı, 27 Aralık 2016

Beni bu dipsiz uykudan uyandırmaya çalışan, minik tırnaklardan oluşan amansız bir ordu gibi cama vuran şiddetli yağmuru duyabiliyorum. Her öfkeli damla büyüü bozmayı başaramadığında, bir gözyaşına dönüştüğünü ve camdan aşağıya doğru ağladığını hayal ediyorum. Gece olmalı diye düşünüyorum, eskisinden daha sessiz. Ayağı kalkabildiğimi, pencereye doğru yürüyebildiğimi ve elimi dışarıya uzatabildiğimi, yağmuru tenimde hissedebildiğimi ve gece gökyüzüne bakabildiğimi hayal ediyorum. Uzun zamandır

Bunun için yıldızları bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum. Hepimiz etten ve yıldızlardan oluşuyoruz ama sonunda hepimiz toz oluyoruz. Yapabiliyorken parlamak en iyisi.

Yalnızım ama kafamın içinde Paul'un sesini duyuyorum. *Dayan.* Deniyorum ama her şey elimden kayıp gidiyor. Claire ile neden tartıştıklarını anlamıyorum, her zaman çok iyi anlaşmışlardı. Kız kardeşim benden küçük ama her zaman bir adım önde olmuştur. Birbirimize benzediğimiz söylenir ama o sarışın ve güzel, ben ise daha çok hayal kırıklığı yaratan koyu renk saçlı bir kapak sanatçısıyım. O, ailemin her zaman istediği yeni ve gelişmiş kızdı, onun mükemmel olduğunu düşünüyorlardı. Başta ben de öyle düşünüyordum ama o ailemize katılır katılmaz ben unutuldum. Onu asla benim tanıdığım gibi tanımadılar, benim gördüklerimi görmediler.

Uzaklara sürüklenmeye başladığımı hissediyorum. Elimden geldiğince mücadele ediyorum, sonra tam teslim olmak üzereyken kapı açılıyor.

O olduğunu biliyorum.

Claire her zaman aynı parfümü kullanmıştır; o bir alışkanlık yaratığıdır. Ve her zaman çok fazla sürer. Ayrıca odanın içinde yavaşça dolaşırken kumaştan yapılmış kıyafetlerinin kokusunu da alabiliyorum. Üstüne oturan ve kadınsı bir şeyler giydiğini tahmin ediyorum, içine sığamayacağım kadar küçük bir şey. Topuklu ayakkabılarının yere vurduğunu duyuyorum ve neye baktığını merak ediyorum. Acele etmiyor. O yalnız.

Bir sandalye çekip yatağa yakın bir yere oturuyor, şimdi sessiz bir şekilde bana okuma sırası onda. Sayfaların ara sıra çevrildiğini duyuyorum, hazırlıklı gelmiş. Manikürlü ellerinin kitabı kucağında tuttuğunu hayal edebiliyorum. Odamı steril bir kütüphane, kendimi de içeri giren herkese sessizlik cezası uygulayan hayalet bir kütüphaneci olarak hayal etmeye başlıyorum: *Şışt!* Claire gerçek hayatta hızlı okuyor, bu yüzden sayfaların çok sık çevrildiğini duymadığımda, sadece rol yaptığını biliyorum. Bu konuda çok iyi.

'Keşke ailelerimiz de burada olsaydı' diyor.

Olmadıklarına sevindim.

Benim için değil, onun için burada olmalarını diliyor. Muhtemelen her zamanki gibi bunun benim hatam olduğunu düşüneceklerdi. Okuyormuş gibi yaptığı kitabı bıraktığını ve biraz daha yaklaştığını duyuyorum. Düşüncelerim beni dinlemeye zorlayana kadar seslerini yükseltiyor, ama kafamın içinde koşturup birbirleriyle çarpışıyorlar, bu yüzden hiçbir zaman bir düşünceye anlam verecek kadar uzun süre odaklanamıyorum. Claire'in yüzü artık bana o kadar yakın ki nefesindeki kahvenin tadını alabiliyorum.

'Saçında hâlâ cam var,' diye fısıldıyor.

Sözleri kulaklarıma iner inmez, kendimi hızla geriye çekilmiş hissediyorum. Sanki çok uzun, karanlık bir tünelden geriye doğru gidiyorum. Kendimi ölü bir ağacın yüksek bir dalında otururken buluyorum, aşağı bakıyorum ve hala hastane önlüğümü giydiğimi fark ediyorum. Ayaklarımın altındaki caddeyi tanıyorum, buraya yakın oturuyorum, neredeyse evimdeyim. Uzakta bir fırtına gürültüsü var ve yanık kokusu alabiliyorum ama korkmuyorum. Yağmaya başlayan yağmura dokunmak için uzanıyorum, ama elim tamamen kuru kalıyor. Uzaktaki küçük bir ışık dışında gördüğüm her şey siyahın en koyu tonu. Onu gördüğüm için çok mutluyum, ta ki onun bir yıldız değil, bir far olduğunu fark edene kadar. Ona bir ikizi katıldı. Rüzgar hızlanıyor ve bir arabanın çok hızlı bir şekilde bana doğru geldiğini görüyorum. Aşağıdaki caddeye bakıyorum ve yolun ortasında pembe, kabarık bir sabahlık giyen küçük bir kız görüyorum. Şarkı söylüyor.

Parıl parıl küçük yıldız . . .

Başını bana doğru çeviriyor.

Kim olduğunu nasıl da

merak ediyorum. Kelimeleri

yanlış anlıyor. *Dünyanın*

üstünde çok üzgün.

Araba yaklaştı, ona yoldan çekilmesi için bağıyorum.

Sorun uyuşturucu değil. Deliriyorsun.

Ancak o zaman bir yüzü olmadığını fark ediyorum.

Arabanın ondan kaçmak için direksiyonu kırmasını, savrulmasını ve ardından oturduğum ağaca çarpmasını izliyorum. Çarpmanın şiddeti neredeyse beni daldan düşürüyordu ama uzaktan biri bana *tutunmamı* söyledi. Altımda zaman yavaşladı. Küçük kız kontrolsüzce gülüyor ve ben dehşet içinde bir kadının vücudunun ön camdan dışarı fırlayışını izliyorum. Binlerce cam parçasından oluşan bir pelerin giymiş, ağır çekimde havada uçuyor. Vücudu sert bir şekilde hemen aşağıdaki caddeye düşüyor. Küçük kıza dönüp bakıyorum, gülmeyi bırakmış. İşaret parmağını dudaklarının olması gereken yere doğru kaldırıyor: *Şşt*. Tekrar kadının cesedine bakıyorum. Aşağıda olanın ben olduğumu biliyorum ama daha fazlasını görmek istemiyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Bükülmüş metal kabuğun içinden hala Noel şarkıları çalan araba radyosu dışında her şey sessiz. Müzik aniden duruyor ve Madeline'in sesini duyuyorum çatırdayan yayın dalgalarında. Dalıma oturup ellerimi kulaklarıma götürüyorum ama hala aynı sözleri tekrarladığını duyabiliyorum.

Merhaba ve Kahve Sabahı'na hoş

geldiniz. Hiçbir şey tesadüfen olmaz.

Çılgılık atmaya başlıyorum ama Madeline'in sesi daha da yükseliyor. Bir kapının açıldığını duyuyorum ve doğruca ağaçtan hastane yatağıma düşüyorum.

"Geri döndüm," diyor Paul.

"Bunu görebiliyorum," diyor Claire.

"Yani şimdi gidebilirsin. Ben buradayken, sen değilsin. Böyle anlaştığımız."

"Böyle anlaştığımız," diyor. "Bir yere gitmiyorum."

Claire yatağın ucundan atılmış kitabını alıyor ve sandalyesine geri oturuyor. Bir süre her şey sessiz, sonra Paul'ün odanın diğer tarafında oturduğunu duyuyorum. Sanki çok uzun bir süre böyle kalacaktı gibi geliyor. Hepsini için uyanık mıyım yoksa uyuyor muyum emin değilim, kaçırdığım anlar var mı bilmiyorum. Saatler benden çalınıyor, görmek istediğim bölümler izlemeye fırsat bulamadan siliniyor.

Daha fazla ses duyuyorum, yeni sesler. İlk başta herkes birbirinin üzerine konuşuyor gibi görünüyor, böylece kelimeler kulağıma giderken birbirine karışıyor. Onları düzeltmek için çok iyi konsantre olmam gerekiyor.

Bay Reynolds? Ben DCI Jim Handley ve bu da PC Healey. Sizinle dışarıda konuşabilir miyiz?" diyor kapı aralığından bir erkek sesi.

"Elbette," diyor Paul. "Kazayla bir ilgisi var mı?"

"Yalnız konuşsak daha iyi olur," diyor dedektif. "Sorun değil, ben giderim," der Claire.

O odadan çıkarken midemin çukurundaki düğüm sıkılaşıyor. Biri boğazını temizlemeden önce kapının kapandığını duyuyorum.

Dedektif, "Önceki gece karınızın kullandığı araba sizin arabanızdı, doğru mu?" diye sorar.

"Evet," diye yanıtlıyor Paul.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" "Hayır.

"Ama onu giderken gördün?" "Evet.

Uzun bir nefes alış verişini duyuyorum. 'Eşiniz ambulansla hastaneye getirildikten kısa bir süre sonra iki meslektaşımız evinize gitti. Orada değildiniz.

"Onu aramaya çıkmıştım.

"Yürüyerek mi?

"Bu doğru. Ertesi sabah geri geldiklerinde evdeydim.

"Yani polis memurlarının bir gece önce evinize geldiğini biliyor muydunuz?"

"Şey, o zaman değil, hayır, ama az önce onların ..." dediniz.

"Dün sabah evinize gelen polis memurları eşinizin hastanede olduğunu bildirmek için gönderilmişti. İlk polis memurları bir gece önce gönderilmişti çünkü birisi sizin ve eşinizin sokakta yüksek sesle tartıştığınızı ihbar etmişti. Paul hiçbir şey söylemiyor. "Madem karınızın nereye gittiğini bilmiyordunuz, o zaman onu aramak için nereye gittiniz?"

"Sarhoştum, ne de Noel'di. Mantıklı düşünemiyordum, bir süre etrafta dolandım durdum. . ."

"Elinizin olduğunu görüyorum. Bu nasıl oldu?"

"Hatırlamıyorum.

Yalan söylüyor, bunu söyleyebilirim, ama nedenini bilmiyorum.

"Eşiniz ilk getirildiğinde burada olan bazı personelle konuştuk. Bazı yaralarının kazada aldığı yaralardan daha eski olduğunu söylediler, bu yaraların nasıl oluşmuş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Ne yarası?

"Hayır," diyor Paul.

"Boynundaki izleri ya da yüzündeki morlukları fark etmediniz mi?" diye soruyor kadın polis memuru.

"Hayır," diyor tekrar.

Dedektif, "Sizinle daha özel bir yerde konuşmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum, Bay Reynolds," dedi. "Sizi bizimle karakola gelmeye davet etmek istiyoruz.

Oda sessiz.

O zaman

20 Aralık 2016 Salı - Sabah

'Sana Langham'da bir masa ayarlamayı başardım, torpil yaptım,' dedim.

"Harika. Ne için?" diyor Matthew, bilgisayar ekranından başını kaldırmadan. On dakikadan az bir süre sonra yayındayız ve Madeline de dahil olmak üzere neredeyse herkes çoktan stüdyoya girmiş durumda.

"Brunch," dedim.

"Kiminle?" Bana bakıyor, yarı dolu dikkatini bana veriyor. Sonra yeni elbisemi, makyajımı, fırça ve sıcak havayla şekil verilmiş saçlarımı fark edince yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum. Biraz daha dik oturuyor ve sol kaşını minnettar bir kavis çiziyor. Kendimi gerçekten eşcinsel olup olmadığını ya da benim sadece öyle olduğunu mu varsaydığımı merak ederken buluyorum.

"Bugünün paneli. Ellili yaşlardaki kadınlar konuk olacak. Geçen hafta bunun hakkında konuşmuştuk" diyorum.

"Yaptık mı?"

"Evet. Gösteriden sonra onları dışarı çıkaracağını ve gelecekteki bazı fikirler üzerine konuşacağını .

"Ne gibi gelecek fikirleri?"

"Daha yenilikçi olmamız, işleri biraz değiştirmemiz gerektiğini

söylemişsiniz. "Bu bana benziyor.

Olmuyor. Tereddüt ettiğinde, onu daha iyi prova edilmiş kelimelerle bombardımana tutuyorum. "Gösteriden hemen sonra seninle buluşmayı bekliyorlar ama istersen iptal edebilirim, bir bahane uydurabilirim?"

"Hayır, hayır. Sanırım şimdi hatırladım. Madeline bize katılacak mı?"

"Hayır, sadece sen ve misafirler varsınız. Kaşlarını çatıyor. "Böylece neyin işe yarayıp neyin yaramadığını düşündükleri hakkında özgürce konuşabilirler. Bu kısmı prova etmedim ama kelimeler kendiliğinden oluşuyor ve işe yarıyor.

'Tamam, sanırım bu mantıklı. Saat üçte fizyoterapi randevum var, o yüzden hemen eve gitmem gerekecek.

"Elbette, patron.

Madeline bir yudum su içmeden önce, "Ve şimdi *Kahve Sabahı*'nda bize İngiltere'nin en satan aylık kadın dergisi *Savoir-Faire*'in editörü Jane Williams ve ellili yaşlarında medyada çalışan kadınlar hakkında konuşmak üzere yazar ve yayıncı Louise Ford katılıyor" diyor. İlk kez o da benim stüdyoda hissettiğim kadar rahatsız görünüyor. Tırnaklarımı olabildiğince sert bir şekilde masanın altındaki dizlerime geçiriyorum; acı beni küçük, karanlık odadan koşarak çıkmamı engelleyecek kadar sakinleştiriyor.

Dün gece sahte bir Twitter hesabı açtım, Paul yatmadan önce duş alırken beş dakikamı aldı. İnternette bulduğum birkaç kedi fotoğrafını paylaştım ve uyandığımda yüzden fazla takipçim vardı. Kedilerden nefret ederim. Sosyal medyayı anladığımı da iddia edemem. Yani, anlıyorum, sadece bu kadar çok insanın neden bu kadar çok zaman harcadığını anlamıyorum. Gerçek değil. Sadece gürültü. Yine de bunu yapmalarına sevindim. *Madeline Frost Coffee Morning'den ayrılıyor mu?* yirmi dakika önce yayınladığımdan beri seksen yedi kez retweet edildi ve #FrostBitesTheDust hashtag'i çok popüler oldu. O kısım Jo'nun fikriydi.

Normalde yapmadığım makyaj cildime ağır geliyor. Kırmızı rujum yeni elbiseme uyuyor ve özenle seçilmiş zırhım kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Koruyucu maske yaralarımı gizliyor ve vicdanımı rahatlatıyor; ben sadece hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyorum. Kendimi karakterimin dışına çıkarken yakalıyorum ve kırmızı parmaklarıma bakıyorum. Önce kanadığımı sanıyorum ama sonra kırmızı lekeli dudaklarımın derisini yüzdüğümü fark ediyorum.

Onları kendimden saklamak için bir an ellerimin üzerine oturuyorum. Sakin yoksa bunu asla atlatamayacağım. Alt dudağımı çiğnediğimi fark ediyorum.

Şimdi, parmaklarımın bıraktığı yerden dişlerim devam ediyor. Duruyorum ve tüm dikkatimi Madeline'in yarısı boş bardağına veriyorum. Bardağın içindeki köpüklü suyun tıslaması ve köpürmesi, gözlerim sesi kulaklarıma ilettikçe daha da yükseliyor. Bunun yerine kulaklarımı onun sesine ayarlıyorum ve kendimi tekrar merkeze yönlendirmeye çalışıyorum.

Masanın etrafında bizimle birlikte oturan stüdyo konuklarının her birine gülümsüyorum. Bu kadar kısa sürede gelmeleri ne kadar güzel. Birbirleriyle konuşmaya devam ederken yüzlerini inceliyorum, hepsi aynı nedenden dolayı burada ve yanlış: kendini tanıtmak. Bugün her birimiz burada bir amaçla oturuyoruz. Hepimizi en saf niyetlerimize kadar soyacak olsanız, en düşük ortak payda her zaman dinlenilmeyi istemek, modern hayatın gürültüsünün üzerinde duyulmaya ihtiyaç duymak olacaktır. Bir kez olsun, soruları soran ben olmak istemiyorum; birilerinin cevaplarımı dinlemesini ve bana gerçeğin benim versiyonumun hala doğru olup olmadığını söylemesini diliyorum. Bazen yapılacak doğru şey yanlıştır, ama hayat böyledir.

Yüzümde gerilmiş olan gülümseme ağrımaya başlıyor. Mutlu bir kişilik sergileme çabam etkili ama yorucu oldu ve kendimi defalarca stüdyonun duvarındaki saati kontrol ederken buldum. Zaman benim için tükeniyor ve yine de burada, bu odada yavaşlayarak beni kilitli dakikalara hapsediyor. Gözlerim senaryoya bakmaktan sıkıldığı her seferinde saate bakıyor, ki ben saat yönünde dönerek unutulmaya doğru büyük akrebi takip edene kadar. Bugüne kadar hiç fark etmediğim bir tik tak sesi gittikçe yükseliyor, ta ki konukların ne dediğini zar zor duyana kadar. Galerideki ekibin yüzlerini görüyorum, sanki hepsi bana bakıyor gibi hissediyorum. Jo'yu arıyorum ama orada değil. Yine dudağımın derisini yüzüyorum. Kendimi kontrol edemediğim için sinirlenerek duruyorum ve ruj lekeli parmaklarımı elbisemin kumaşına sürüyorum. Kırmızı üzerine kırmızı. Kendim olmamak için daha çok çabalamalıyım.

Gösteri nihayet sona erdiğinde, Madeleine'in ofisine çekilmesini izlemekten zevk alıyorum, orada ne bulacağını çok iyi biliyorum. Konuklara teşekkür ediyorum, birinin teşekkür etmesi gerekiyor, ve onları ceketini giymiş, onları dışarı çıkarmaya hazır olan Matthew'un yanına bırakıyorum. Maskemin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etmek için tuvalete gidiyorum. Madeline'in şu anki asistanı orada, aynada kendine bakıyor. Yorgun görünüyor ve gözlerinin ardında beni çok üzen bir hüznün var.

onu kurtarmak istiyorum. Gülümsüyorum ve o da bana gönülsüz bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Her sabah yaptığı işlerden biri Madeline'in postalarını gözden geçirmek; kendisi okuyamayacak kadar meşgul ve önemli. Her zaman halledilmesi gereken düzenli bir yığın vardır: basın bültenleri, davetiyeler, bedava şeyler, her zamanki şeyler. Ben de dahil olmak üzere ekibin geri kalanının toplamından daha fazla posta alıyor. Bir de hayran mektupları var. Bunlar gösteriden sonra masasına bırakılıyor. Yayından çıktıktan sonra kişisel bir mektup gibi görünen her şeyi kendisi okumayı seviyor ve sonra cevap vermeye değer bulduklarını küçük kırmızı bir etiketle işaretliyor. Mektupları saklamıyor. Hayranlığı içine çekiyor ve kibri soluyor, kendi ısmarlama fotosentezi. Kırmızı çıkartmalı mektuplara Madeline'in imzalı bir fotoğrafı gönderiliyor. Cevapları yazmıyor, fotoğrafları bile imzalamıyor, bu da asistanının yapacağı başka bir iş. Makyajını tazelemesini izliyorum ve her gün olmadığı biri gibi davranarak nasıl hissettiğini merak ediyorum.

Toplantı odasına gidiyorum ve diğerleriyle birlikte bilgilendirme için bekliyorum. Ben yerime otururken Jo bana başıyla onay veriyor, Madeline Projesi şu ana kadar plana ilerliyor. Madeline'in ayrılacağına dair söylentiler internette yayılmaya başladı ve ben de bu söylentilerin yayılmasından memnuniyet duyuyorum. Yalanlar yeterince sık söylendiğinde doğru gibi görünebilir. O odaya girer girmez sıcak dedikodular söndü. Madeline cam kapıyı arkasından çarptı ve masaya oturdu. Sanırım o da Twitter'ı gördü. Kendi senaryolarını nasıl yazdıracağını bulamıyor ama tweet atabiliyor. Her gösteriden sonra hesabını kontrol ettiğini biliyorum, elli bin 'takipçisinin' hala ona taptığından emin olmak için ve tüm yanlış nedenlerden dolayı trend olduğunu keşfetmek iyi gitmeyecektir.

"Kahvem nerede?" diye özellikle kimseye bağırıyor. Asistanının yüzü kıpkırmızı olur.

"Tam şurada Madeleine," diyor, masanın üzerindeki dumanı fincanı göstererek.

"O benim kupam değil. Daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

'Bulaşık makinesinde.'

" zaman yıkayın. Elinle. Matthew nerede?"

Ona, bu başarılı, zorlu kadına bakıyorum ve tüm öfkesinin nereden geldiğini merak ediyorum. Madeline hakkında bilmemem gereken ve onun da bilmememi tercih edeceği şeyler biliyorum ama bu yine de tüm bu nefreti açıklamıyor. Boğazımı temizliyorum ve ellerimi masanın altında yumruk haline getiriyorum. Repliklerimi söyleme zamanı.

"Matthew, Jane ve Louise'i bir toplantı ve yemek için dışarı çıkardı," diyorum.

"Ne? Neden?" diye sorar Madeline.

"Emin değilim. Günün geri kalanında ofiste olmayacağını söyledi.

Madeline bir an sessiz kalır. O masaya bakarken herkes bekler, zaten ağır çizgilerle kaplı yüzüne küçük bir kaş çatılır.

'Pekala, belki bir başkası bana bu "Elli Yaşında Kadınlar" fikrinin nereden çıktığını açıklayabilir. İlk defa bu sabah duydum.

Ben düşmanımı incelemek için arkama yaslanırken diğerlerinin konuşmasına izin veriyorum. Koyu renk çerçeveli gözlükleri kalkık burnunun ucunda tünüyor ve gözlüklerinin arkasından ölü gözleri odanın içinde geziniyor.

Baa baa, kara koyun, hiç yünün var mı?

Uzun, cadiya benzeyen tırnakları defterine sabırsızca vuruyor ve beyaz sayfaların arasından bir şeyin çıktığını fark ediyorum, kırmızı bir zarfın keskin kenarı. O zaman okumuştur. Kendi kendime gülümsüyorum.

Birinci Adım tamamlandı.

Önce

Perşembe, 24 Ekim 1991

Sevgili
günlük,

Taylor, sınıfta yanında oturduğum kız, arkadaş olmak istiyor. Bunu söylemedi ama ben söyleyebilirim. Bu bir sorun. İyi bir kız, çok popüler biri gibi görünmüyor ama beni rahatsız eden bu değil. Popüler olmak öyle sanıldığı gibi bir şey değil, insanlar sizden çok şey bekliyor. Kalabalığa karışmak çok daha iyi, bu şekilde parladığınızda insanlar fark eder.

Popüler çocuklardan biri bugün hokeyden önce soyunma odasında Taylor'a kötü davrandı. Ailesi çok fazla tatile için her zaman bronzlaşmış olan Kelly O'Neil iyi bir insan değil. Taylor'a düz göğüslü dedi, ki bu çok aptalca, hepimiz düz göğüslüyüz - on yaşındayız. Herkes güldü, komik olduğu için değil, Kelly'den korktukları için, ki bu da aptalca. O sadece şımarık bir moron. Taylor'ın yanakları kıpkırmızı oldu ama gözlerindeki yaşları kırıştırtarak iyi bir iş çıkardı. Büyükanнем gözyaşlarının akmasına izin vermezsen zehre dönüşebileceğini söylerdi. Annem sadece bebeklerin ağladığını ve bunun bir zayıflık işareti olduğunu söyler. Bence bu gözyaşlarının türüne bağlı olmalı çünkü onu her zaman ağlarken yakalıyorum.

Son zamanlarda kimsenin görmediği zamanlarda ağladığım üç şey var:

1. Nana öldü.
2. Dolmakalemim *Küçük Kadınlar*'ın her yerine akıyor.
3. Akşam yemeği yemeden yatağa ve karnım o kadar ağrıyordu ki uyuyamadım.

Hokey soğuk ve sıkıcıydı. Yarı yolda yağmur yağmaya başladı ama biz oynamaya devam ettik. Beden Eğitimi öğretmeni biraz yağmurun kimseye zararı olmadığını söyledi. Kendisi de biraz egzersiz yapsa iyi olacak gibi görünüyordu. Hokey sahasındaki çimlerin aşırı kullanım ve bakımsızlık nedeniyle yer yer çıplak olduğunu söyledi, ben de yardımcı olacağını umarak kel bölgelerde koşmamaya çalıştım. Kaydığımda ıslak çimlerin üzerinde topa doğru koşuyordum. Düşüşümü engellemek için ellerimi uzattım ve sopamı bıraktım. Ancak daha sonra ayağa kalktığımda ne olduğunu gördüm. Sopam havada uçmuş ve Kelly O'Neil'in yüzüne çarpmıştı. Burnu falan kanıyordu. Bu bir kazaydı, bu yüzden kendimi çok kötü hissetmedim. Ninem kaza diye bir şey olmadığını ve her şeyin bir nedeni olduğunu söylerdi. Bu konuda ne düşündüğümü bilmiyorum. Bazen öyle şeyler olur ki

Ciddi değilsiniz ve kimse size inanmıyor diye bunu bilerek yaptığınız anlamına gelmez.

Alt katta bir tabağın kırıldığını duydum. Bir süre sahanlıkta dinledim. Babam neredeyse kafasına çarpacak diye bağırıyordu. Tabaklar kendi başlarına havada uçma eğiliminde değiller, bu yüzden annemin ona fırlattığını tahmin ediyorum. Yunanistan denen bir ülkede eğlenmek için tabak kırıyorlar. Kelly O'Neil'in hokeyden önce soyunma odalarında insanlara bunu anlattığını duydum. Yunanistan'a tatile gitmiş. İki kez. Ben hiç yurtdışına çıkmadım ama Brighton'a gittim. Bir keresinde hafta sonu için oraya gitmiştik, ben, annem ve babam. Sanırım o zaman mutluydular. Şimdi kesinlikle mutlu değiller. Babamın gülümsediğinde nasıl görüldüğünü hatırlayamıyorum. Annem her zaman üzgün görünüyor ve eskisinden daha iri. Kot pantolon yerine beli esnek taytlar giymeye başladı. Belki de babam bu yüzden sürekli kızgındır. Kendini bıraktığını söylediğini duydum, bu da eskisi kadar iyi görünmemek ve çekici olmamak anlamına geliyor.

Yatak odamın kapısını kapattım ama onları hala duyabiliyorum. Nana'nın kapı tokmağı artık yapacak bir işi olmadığı için yatağımın üzerinde bana eşlik ediyor. Ağır kahverengi metalden yapılmış, ardıç kuşu şeklindeki bu kapı tokmağının verdiği his hoşuma gidiyor. Nana'nın en sevdiği şeylerden biriydi ve artık benim de en sevdiğim şeylerden biri. Kuş olmanın en güzel yanı her zaman uçup gidebilmektir. Ama bu uçamıyor, burada, benimle, odamızda kalmak zorunda. Uçamıyor, şarkı söyleyemiyor ya da buradan uzakta bir yerde kendine bir yuva yapamıyor. Eminim yapabilseydi yapardı.

Taylor'la arkadaş olup konusunda uzun uzun düşüneceğim. Ninem her zaman bir şeylerin üzerinde uyumanın iyi olduğunu söylerdi, yani uyurken endişelendiğiniz şeyi düşünürseniz, rüyanızda onu görürsünüz ve umarım kafanızda doğru cevapla uyanırsınız. Uyanır uyanmaz rüyalarımı unutmaya meyilliyimdir, bana hiçbir şeyin cevabını göstermediler.

O zaman

20 Aralık Salı - Öğleden Sonra

Eve erken geldim, Paul'le konuşmayı umuyordum ama burada değildi. Yürüyüşe çıktığını tahmin ediyorum. Bunu çok yapar, kelimeler gelmediğinde yazmaya yardımcı olduğunu söyler. Son zamanlarda kelimeler sık sık gelmiyor ve sanırım dünyası çok sessizleşmiş olmalı. Ev de sessiz ve ben ne yapacağımdan emin değilim. Buzdolabını açıyorum ve gerekenden çok daha uzun süre içindekilere bakıyorum, içinde neredeyse hiçbir şey yok. Soğuk bir meşrubat alıp mutfak masasına oturuyorum, yüzüm bahçeye dönük. Bulutsuz gökyüzü parlak mavi, çimenler yeşil, sadece yapraksız ağaçlar ve havadaki soğukluk bunun bir yaz günü olmadığını ele veriyor. Geçen hafta, Paul araştırma gezilerinden birindeyken bir gece evde tek başıma, karanlıkta birinin içeri girmeye çalıştığına ikna olmuş bir şekilde baktığımdan çok farklı bir manzara. Yemin ederim ayak sesleri ve arka kapıyı açmaya çalışan birinin sesini duydum. Paul rüya gördüğümü düşünüyor. Bu düşünceden kurtuldum.

Tırnağımla açtığımda kutu sanki bana bir sır vermek istiyormuş gibi bir ses çıkarıyor. Bir yudum alıyorum. O kadar soğuk ki dişlerimi acıtıyor, ama karıncalanma hissinin tadını çıkarıyorum ve içiyorum. Tekrar bahçeye bakıyorum ve bir çit direğine tünemiş bir kızılgerdan görüyorum. Ben ona bakarken o da bana bakıyor gibi görünüyor. Her şey çok hızlı oluyor. Tam uçuş halindeki bir tüy karmaşası, cam kapılar araya girene kadar büyük bir hız ve kararlılıkla bana doğru savruluyor. Çarpmanın gürültüsü beni sıçratıyor ve kazara içkimi deviriyorum. Ardıç kuşunun minik bedeni neredeyse ağır çekimde geriye doğru düşüyor ve çimlerin üzerine konuyor. Avlu kapısına koşuyorum ama açmıyorum. Onun yerine ayakta durup sırtüstü yatan, sahte bir uçuşla kanatlarını çırpıp, gözleri çoktan kapanmış minik kuşa bakıyorum. Ne kadar süre bu şekilde donup kaldığımızdan emin değilim, ben istemsizce kendi nefesimi tutarken yaratık nefes almak için savaşıyor, ama zaman sonunda olanları yakalıyor.

Kızılgerdan hareket etmeyi bırakır, kanatları yana yatar.

Kırmızı göğsü hareketsiz kalana kadar çöküyor.

İki minik bacak kendilerini nemli çimlerin üzerine bırakıyor.

Kendimi bir şekilde sorumlu hissediyorum ama kapıyı açamıyorum ya da dışarı çıkamıyorum, şimdilik aramızdaki cam bariyerin güvenliğine ihtiyacım var. Dizlerimin üzerine çömeliyorum, daha iyi görebilmek için yüzümü eğiyorum, sanki hayatı görebilecekmişim gibi

kuşun vücudunu gagasından terk eder. Bir keresinde bir arkadaşımın bana, kızılgerdanların ölümlerinin bir mesajla sizi yeniden ziyaret etmesi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bunun ne tür bir mesaj olması gerektiğini merak ediyorum ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum.

Cama vurulunca irkildim. Claire'in penceredeki yüzünü görmek için başımı kaldırıyorum. Sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen kuşu fark etmiyor. Kapıyı açmak için ayağa kalkıyorum ve sanki buranın sahibiymiş gibi davet edilmeyi beklemeden içeri giriyor. Bu evi bulmamıza o yardım etmişti, internetten bulmuş ve emlakçıyla erken bir görüş ayarlamıştı. Ben de kabul ettim, güzel bir ev ama bir şeyi seçmekle ona sahip olmak aynı şey değil.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ceketini çıkarırken. Her zamanki gibi son derece bakımlı, iki küçük çocuğu olmasına rağmen giysileri tertemiz, saçının bir teli bile dağınık değil. Evde olup olmadığımı görmek için her zaman evin arkasına gelmesinden nefret ediyorum. Başka biri olsa ön kapının ziline basar ve kimse cevap vermezse bir ipucu alırdı ama Claire öyle yapmıyor. Birkaç kez anahtar istedi. Hep bir tane alacağımı söylüyorum ama asla alamıyorum.

"Hiçbir şey, bir şey gördüğümü

sandım. "Eve erken gelmişsin.

"Noel nedeniyle normalden biraz daha sessiz. "Paul burada değil mi?" diye soruyor, ceketini mutfak sandalyesinin arkasına koyup kendini evindeymiş gibi hissediyor.

"Öyle görünmüyor. Söylediğim anda seçtiğim kelimelerden pişmanlık duyuyorum. Ses tonum fark edilmiyor değil, asla fark edilmez.

'Seni tek başına yakaladığıma sevindim,' diyor. Başımı salladım.

Yakalandığımı hissediyorum. "Bir şeyler içmek ister misin?

"Hayır, ben iyiyim, fazla kalamam, ikizleri almam lazım" diyor, masaya oturuyor. Mutfak havlusu alıp dökülen içeceği siliyorum.

Karşısına oturmadan önce koltuğum hâlâ sıcaktı. Omzunun üzerinden kapının hemen dışındaki ölü kuşa bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Ee?" diye soruyorum, kaba görünmek istemeden. Claire'le konuşmalarım diğer insanlarla yaptığım konuşmalarla aynı değil. Radyoyu açtığınızda, kafanızın içinde zaten mırıldandığınız şarkıyı çalmaları gibi. Ne olacağını bilmeniz mümkün değil ama bir şekilde biliyorsunuz. Claire'le olan da böyle bir şey.

"Yani . . . Senin için endişeleniyorum. Belki de konuşmalıyız diye düşündüm," diyor. "Ben iyiyim.

"İyi misin? İyi görünmüyorsun. Aramalarım cevap vermiyorsun."

'Çok meşguldüm. Tam zamanlı bir işim var. Bir an için yüzünü inceliyorum, ağzım zihnimin önerdiği her kelime biçimini reddederken zaman kazanmak için oyalanıyorum. Benden çok daha genç görünüyor, sanki yüzü son birkaç yıldır yaşlanmayı unutmuş gibi. "Sadece yorgunum, hepsi bu. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim, normal kız kardeşlerin paylaştığı türden sırları paylaşabilseydim ama nereden başlayacağımı bilemezdim. Her şeyimiz var ama hiçbir ortak noktamız yok ve ana dilimiz bu tür bir kelime dağarcığı içermiyor.

"Üniversitedeki son yılımda çıktığım çocuğu hatırlıyor musun? diye sordum. Başını sallıyor. Yalan söylüyor ve ben şimdiden bu konuyu açtığım için pişmanım.

"Adı neydi?

Edward. Ondan hoşlanmadın. Bu hafızanı canlandıracak bir şey değil, sen hiçbirini sevmedin.

"Paul'ü severdim," diyor. Geçmiş zamanı görmezden geliyorum.

"Dün Oxford Caddesi'nde ona rastladım, şu çılgın tesadüflerden biri sanırım.

"Sanırım hatırlıyorum. Uzun boylu, oldukça yakışıklı, kendinden çok

emin. "Onunla tanıştığınızı hiç sanmıyorum.

"Bu hikâyenin bir anlamı var mı? Bir ilişki , değil mi?" 'Hayır, bir ilişki yaşamayacağım. Sadece sohbet ediyordum.'

Bir süre masaya bakıyorum, gitmesini diliyorum ama . "Paul ile işler nasıl?

"Son zamanlarda onunla benim geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdiğini söylüyorsun. Seçtiğim kelimelerin hissettiğimden çok daha cesur olmasına şaşıyorum. Bilmediğim bir bölgeye doğru yelken açıyoruz. Onun anlamadığı bir dilde konuşmaya başladığının ve ilk kez bir tercümana ihtiyacımız olabileceğinin farkındayım. Gitmek için ayağa kalkıyor, ceketini sandalyenin arkasından çıkarıyor. Onu durdurmaya çalışmıyorum.

"Belli ki seni kötü bir zamanda yakalamışım, seni yalnız bırakayım. Geri dönmeden önce arka kapıyı açar. "Unutma, ben sadece köşeyi dönünceyim," diye ekliyor ayrılmadan önce.

Son sözleri bir teselliden çok bir tehdit gibi geliyor. Evin yan tarafından aşağıya doğru yürürken onu dinliyorum, kapının çarparak kapandığını duyana kadar çakıl sesleri giderek azalıyor.

Düşüncelerim kızılgerdan kuşuna dönüyor. Bir an için hayata dönüp uçup gitmiş olması gerektiğine inanıyorum ama cama yaklaştıkça gözlerim kahverengi bedeninin yeşil bir halı üzerinde hareketsiz yattığını görüyor. Onu orada, kırık ve yalnız bırakamam. Arka kapıyı açıyorum ve dışarı çıkmadan önce bir iki saniye bekliyorum, rahatsız etmemek için dikkatli davranıyorum. Uzanıp kuşu almak için yeterli cesareti toplamam biraz zaman alıyor. Tahmin ettiğimden daha hafif, sanki tüy ve havadan başka bir şeyden yapılmamış gibi. Minik cesedi çöp kutusunun dibine inerken çıkardığı gümbürtü, cama çarpma sesini yankılıyor ve üzerime çöken suçluluk duygusundan kurtulamıyorum. İçeri girip ellerimi yıkıyorum, sabunluyorum ve üç kez kaynar suyun altında cildimi ovalıyorum. Ellerimi kuruladıktan sonra musluğu tekrar açıyorum ve sabun kalmayana kadar aynı işlemi tekrar tekrar yapıyorum. Bu kez hala ıslak olan ellerimi ceplerime sokuyorum ve onları düşünmemeye çalışıyorum. Bir hayattan sanki çöpmüş gibi vazgeçmek bana garip geliyor.

Bir dakika orada, bir dakika sonra gitmiş, hepsi yanlış bir karar, yanlış bir dönüş yüzünden.

Şimdi

28 Aralık 2016 Çarşamba - Sabah

Rüyalarımı gerçeğimden ayırmak giderek zorlaşıyor ve her ikisinden de korkuyorum. Nerede olduğumu hatırladığımda bile, artık ne zaman olduğumu bilmiyorum. Sabah oldu ve artık öğleden sonra ya da akşam da yok. Zamandan kaçtım ve keşke beni tekrar bulsa. Kendine has bir kokusu var zamanın. Tanıdık bir oda gibi. Artık size ait olmadığına onu arzularsınız, salyalarınız akar ve ona açlık duyarsınız, onu geri almak için her şeyi yapabileceğinizi fark edersiniz. Tekrar sizin olana kadar, çalınmış saniyeleri çalar ve yanlış kullanılmış dakikaları yutarsınız, hepsini birbirine yapııştırarak ödünç alınmış zamanın hassas bir zincirini yaparsınız, uzamasını umarsınız. Bir sonraki sayfaya ulaşacak kadar uzun olmasını umarak. Tabii bir sonraki sayfa varsa.

Kaybettiğim zamanın kokusunu alabiliyorum. Ve başka bir şeyin. Bir süredir yalnızım. Paul dönmedi ve saniyeleri saymaya başladığımdan beri odama kimse girmedi. Yedi binde , yani iki saatten fazladır kendi pisliğimin içinde yatıyorum.

Sesler beni rüya içindeki rüyamdan uyandırmak için sık sık geliyor. Bana tanıdık gelmeye başladılar. Aynı hemşireler odama geliyor, hala nefes alıp almadığımı ve uyuyup uyumadığımı kontrol ediyor, sonra beni yine düşüncelerim ve korkularımla baş başa bırakıyorlar. Adil davranmıyorum, bundan daha fazlasını yapıyorlar. Beni çeviriyorlar, nedenini bilmiyorum. Şu anda sol tarafımdayım, bu konuda bir seçeneğim olduğunda böyle uyumayı severdim. Seçeneğim olması eskiden yaptığım bir şeydi. Bokun çoğu sol uyluğumun iç tarafında. Hissedebiliyor ve koklayabiliyorum. Ağzımı zorla açtığımda neredeyse tadını alabiliyorum ve bu düşünce bile öğürmek istememe neden oluyor ama bu da yapamayacağım bir şey. Boğazımdaki tüp artık neredeyse hiç fark etmediğim bir parçam haline geldi. Kendimi yeni icat edilmiş bir *Doctor Who* canavarı olarak hayal ediyorum: yarı kadın, yarı makine; tüpler ve kablolarla dolanmış deri ve kemikler. Onları istiyorum

Paul geri gelmeden önce beni temizle. *Tabii* dönerse. Kapı açılıyor ve o olduğunu düşünüyorum ama beyaz misk kokusu bana o olmadığını söylüyor.

"Günaydın Amber, bugün nasıl hissediyoruz?

Bakalım, bok gibi hissediyorum, bokla kaplıyım, bok kokuyorum.

Bu insanlar neden benimle konuşmaya devam ediyor? Cevap veremeyeceğimi biliyorlar ve onları duyduğuma gerçekten inanmıyorlar.

"Ah canım, endişelenme, yakında seni .

Teşekkür ederim.

İkisi beni temizledi. Kendilerini hiç tanıtmadılar, bu yüzden gerçek isimlerini bilmiyorum ama ben kendiminkini uydurdum. 'Kuzeyli Hemşire' sanki Yorkshire'dan gelmiş gibi. Çalışırken kendi kendine sessizce mırıldanma eğilimi var ve o zaman bile sesli harfleri kulağıma büyük geliyor. Elleri sert ve işlerini yapmak için acele ediyor. Sanki inatçı lekeleri olan kirli bir tavaymışım gibi cildimi fırçalıyor ve sesi sürekli yorgun çıkıyor. Bugün ona 'Kırk Günlük Hemşire' eşlik ediyor, ipucu adında. Sesi kısık ve alçak ve dünyaya sürekli küsmüş gibi. Bana yakın durduğunda, parmaklarındaki nikotin kokusunu alabiliyorum, nefesinde tadını alabiliyorum, ciğerlerinde duyabiliyorum. Beni temizlerken plastik önlüklerinin sesini, bir kaptaki suyun şırıltısını, sabun kokusunu, eldivenli ellerin tenimdeki hissini dinliyorum.

İşleri bitince beni sağ tarafıma çeviriyorlar. Sağ tarafımda olmayı sevmiyorum, doğal gelmiyor. İçlerinden biri saçımı fırçalıyor, fırça çekmesin diye saçımı kökünden tutuyor. Beni zaten olduğumdan daha fazla incitmemeye çalışıyor. Bu bana büyükannemin ben küçük bir kızken saçımı taramasını hatırlatıyor. Kuzey Hemşire ağzımın içini küçük bir süngere benzeyen bir şeyle temizliyor, sonra kuru ve ağırlı hissettiğim dudaklarıma biraz vazelin sürüyor. Kokusu beynimi kandırarak tadına bakabileceğimi düşündürüyor. Bazen bana ne yaptığını söylüyor, bazen de unutuyor. Asıl istediğim biraz su, ama onu da vermiyor. Ne kadar zaman oldu bilmiyorum ama şimdiden yeni rutine alışmaya başladım. Ne kadar çabuk adapte oluyoruz. Bir an aklıma bir şey geliyor ve

büyükannem ölürken. Acaba susamış mıydı? *Otobüsün tekerlekleri dönüp duruyor.*

Ne kadar geç olduğunu bilmiyorum, o geldiğinde. Sesi etrafıma ördüğüm duvarı yıkıyor.

'Şimdilik gitmeme izin verdiler ama seni incittiğimi düşündüklerini biliyorum Amber. Uyanmalısın,' diyor.

Benden taleplerde bulunmaya başlamadan önce neden merhaba demediğini merak ediyorum. Ama sonra içeri girdiğini duymadığımı fark ediyorum, bir süredir burada olabilirdi, daha fazlasını söyleyebilirdi, belki de sadece dinlemiyordum. Sesi sanki kendisinin kötü bir taklidini yapıyormuş gibi geliyor. Ses tonunu tam olarak yorumlayamıyorum, karısı olduğum düşünüldüğünde bu yanlış görünüyor. Kızgın ve korkmuş arasındaki farkı bilmem gerekirdi. Belki de mesele budur, belki de ikisi aynı şeydir.

Polisle birlikte gittiğini hatırlıyorum. Ne kadar istesem de bu konu hakkında konuşmuyor. Bunun yerine bana gazete okuyor, doktorun yardımcı olabileceğini düşündüğünü söylüyor. Tüm hikayeler hüznü ve mutlu olanları atladı mı yoksa artık hiç mutlu hikaye yok mu diye merak ediyorum. O zaman konuşmayı tamamen kesiyor ve konuşmadığı kelimelere içerliyorum. Ayrı kaldığımız süre boyunca başına gelen her şeyi bana anlatmasını istiyorum. Bilmek istiyorum. Zaman beni geride bıraktığından beri bensiz ilerliyor ve ben ona yetişemiyorum. Paul'ün ayağa kalktığını duyuyorum ve boşlukları kendim doldurmaya çalışıyorum. Polis onu tutuklamış olamaz, çünkü buraya geri döndü, ama bir terslik var. Hâlâ odada ama sesi kesilmiş. Bana baktığını hayal ediyorum ve şu anda ona nasıl görüldüğüm konusunda kendimi mahcup hissediyorum. Tek yaptığım onu hayal kırıklığına uğratmak gibi görünüyor.

Tutunacak bir şey kalmadığında sürüklenmeye başlıyorum. Kafamın içindeki sesler odadaki sessizlikten daha yüksek. En gürültüsü kendiminkidir, bana sürekli söylediğim ve yaptığım her şeyi, yapmadığım her şeyi, gereken her şeyi hatırlatır. Geldiğini hissedebiliyorum. Büyük bir dalgadan önce suda her zaman dalgalanmalar olur. Beni alıp götürmesine izin vermeyi çoktan öğrendim; teslim olmak ve hazır olduğunda beni yıkamasına izin vermek çok daha kolay. Korkarım bir gün karanlık su beni temelli yutacak, her zaman yüzeye çıkamayacağım. Anahtarlar ya açık ya da kapalıdır. İnsanlar ya yukarıdadır ya da

Düştüm. Düştüğümde tekrar ayağı kalkmak çok zor oluyor ve bu şimdiye kadar düştüğüm en uzak nokta. Normale dönüş yolumu hatırlayabilsem bile, oraya vardığımda kendimi tanıyabileceğimi sanmıyorum.

"Keşke beni duyup duymadığını bilseydim," diyor Paul.

Başım dönüyor ve sözlerine uyum sağlamaya çalıştıkça çatırıyor ve bozuluyor. Sesi agresif bir şekle bürünüyor ve ayağı kalkarken sandalyesinin ayaklarının bir uyarı gibi yerde gıcırdadığını duyuyorum. Üzerime eğiliyor, yüzü çok yakın, sanki rol yaptığını düşünüyormuş gibi yüzümü inceliyor.

Ve sonra iri ellerin boğazıma dolandığını hissediyorum.

Bu his bir saniyeden az sürüyor ve hissettiğim şeyin gerçek olmadığını, olamayacağını anında anlıyorum. Belki de unutmayı tercih ettiğim bir anının karanlık bir parıltısı, ama bu bile mantıklı değil, Paul bunu yapmazdı. Az önce hissettiklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum ama artık neyin gerçek olduğunu hatırlayamıyorum. Paul bir ileri bir geri adım atıyor ve keşke hareketsiz kalsa diyorum. Odanın içinde dolaşırken onu dinlemek için harcadığım çaba çok yorucu. Kocamdan korkmak istemiyorum ama o kendinde değil ve ben bu versiyonunu bilmiyorum.

Claire geliyor ve kısa süreli bir rahatlama hissi bir kafa karışıklığı dalgasıyla yok oluyor. Tekrar tartışmalarını bekliyorum ama tartışmıyorlar. şimdi gideceğini düşünüyorum ama gitmiyor.

Ve ayaktaiken, ayaktaıdı.

Aralarında bir vites değışimi oldu.

Ve düştüğünde, düşmüştü.

Birbirlerine sarılmışlar gibi geliyor. Karakolda ne olduğunu soracağını umarak kendimi durduruyorum, konuşmalarından zaten bildiğı belli.

Ve daha yolun yarısındaiken . . .

Olay örgüsü kalınlaşıyor ve bu odanın ötesinde bensiz devam ediyor.

Ne yukarıdaydı ne de aşağıdaydı.

Claire'in bildiklerini kıskanıyorum. Her şeyi kıskanıyorum.

Annem ve babam Claire'i eve ilk getirdiklerinde tek yaptığı ağlamaktı. Onların ilgisine o kadar çok ihtiyacı vardı ki, bizim hayatımızı onunkinin yörüngesine sokacak şekilde davranıyordu. Annem ve babam geceleri ağladığımı duymadılar, ondan sonra *beni* hiç görmediler. Görünmez kız çocuğu oldum. Geceleri attığı çığlıklar hepimizi uyandırırıldı ama onunla birlikte olmak için kalkan annemdi. Claire'i en başta isteyen annemdi; ben onun için yeterli değildim, bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Ailemiz üçten dörde çıktı, buna gerçekten gücümüz yetmese de; etrafta yeterince sevgi yoktu.

O zaman

20 Aralık 2016 Salı - Akşam

Alışveriş yapıyordum. Bu kez gıda alışverişi. Önce dondurulmuşları, sonra soğutulmuşları, sonra da diğerlerini paketinden çıkarıyor, her şeyi olması gereken yerde olacak şekilde yeniden düzenliyorum. Kiler en çok çalışma gerektiren yer. Her şeyi, her tenekeyi, kavanozu ve şişeyi çıkarıyorum. Tüm rafları siliyorum ve yeniden başlıyorum, her bir ürünü boyutlarına göre dikkatlice düzenliyorum, etiketler öne bakıyor. Bitirdiğimde tamamen karanlıktı. Bahçenin tepesindeki kulübenin ışığının açık olduğunu görebiliyorum, bu da Paul'ün hala orada yazdığını gösteriyor. Belki de köşeyi dönmüştür. Buzdolabına bir şişe cava koyuyorum, bugün işte küçük bir zafer kazandım ama kutlamaya değer. Madeline Projesi kesinlikle iyi bir başlangıç yaptı. Buzdolabının kapağındaki yarısı boş beyaz şarap şişesini fark ediyorum, daha önce orada gördüğümü hatırlamıyorum. Ben beyaz şarap içmem, Paul de içmez. Belki de bir tarif için kullanmıştır. Rahatsız edici şişeyi çıkarıp kendime bir bardak dolduruyorum ve pişirmeye başlıyorum. Tadı kedi sidiği gibi ama susadığım için yine de içiyorum.

Yemek neredeyse hazır olduğunda, hiç yemek masasına yerleşiyorum, biraz müzik açıyorum ve birkaç mum yakıyorum. Şu anda eksik olan tek şey kocam. Yazarken rahatsız edilmekten hoşlanmaz ama saat sekizi geçti ve ben akşamın geri kalanını

Birlikte. Kuzu eti yiyeceğimizi öğrenince aldırmayacaktır, en sevdiği yemektir. Bahçeye çıkıyorum, soğuk yanaklarımı tokatlıyor. Çimler yer yer biraz kaygan ve nereye gittiğimi görmek zor, kulübeden gelen loş ışık yolumu aydınlatmakta zorlanıyor.

Kapıyı açarken aptal ve kalın bir sesle, "İyi akşamlar, yazar bey," diyorum. Kulübenin boş olduğunu fark ettiğimde gülümsemem kısa sürede kayboluyor. Bir süre orada durup Paul saklanıyor olabilir mi gibi etrafa bakıyorum, sonra dışarıya dönüp karanlıkta bahçeye bakıyorum, sanki bir çalının arkasından fırlayıp "*Boo!*" diye bağırabilirmiş gibi.

"Paul?" Gözlerim bana burada olmadığını çoktan bildirmişken neden onun adını söylediğimi bilmiyorum. Paniğin göğsümde yükseldiğini ve boğazımı sıkıldığını hissediyorum. O da evde değil, birkaç saattir evdeyim, onu görür ya da duyardım. Her zaman burada olan kocam gitmiş ve ben kendimi o kadar kaptırmışım ki, onun kaybolduğunu fark etmedim bile. Aşırı tepki vermemeliyim. Her zaman aşırı aktif bir hayal gücüm ve her durumda en kötüsünden korkma eğilimim olmuştur. Paul'ün burada olmamasının basit bir açıklaması olacağından eminim ama kafamın içindeki sesler pek iyimser değil. Çamurlu çimlerde kayıp düşerek eve doğru koşuyorum.

İçeri dönüp Paul'un adını tekrar söyledim. Hiçbir şey yok. Cep telefonunu aradım. Üst kattan hafif bir zil sesi duydum. Sesin yatak odamızdan geldiğini fark edince içimi bir rahatlama kaplıyor, belki biraz kestiriyordur, belki de kendini iyi hissetmiyordur. Merdivenleri koşarak çıkıyorum ve yatak odasının kapısını iterek açıyorum, kendi saçma paniğime gülümsüyorum. Yatak yapılmıştı ama o içinde değildi. Yatağı asla toplamaz. Bir an için kafam karıştı, numarasını tekrar çevirdim. Tanıdık zil sesi başlıyor, doğru odadayım ama ses kapalı gardıroptan geliyor. Kulpuna uzanırken elim hafifçe titriyor. Kendime aptallık ettiğimi ; tüm bunların gayet normal bir açıklaması olduğuna eminim - Paul gardıropta değil, saklambaç oynayan çocuklar değiliz ve bu dolapta bir cesedin olduğu bir korku filmi değil. Kolu çevirip gardırobun kapısını açtım. Hiçbir şey yok. Numarasını tekrar çeviriyorum ve en sevdiği ceketinin cebinden telefonun parıltısını görüyorum. Kayıp telefonun gizemi çözüldü, ama kayıp kocaninki değil. Pahalı görünen pembe bir hediye çantası görüyorum,

Paul'ün 'yazı üniforması' dediği kot pantolon ve pamuklu üstlerin altında kısmen gizlenmiş. Çıkıyorum ve içindekileri saklayan kâğıt mendili dikkatle açarak içine bakıyorum. Siyah saten ve dantel parmak uçlarımda yabancı bir his uyandırıyor, eskiden giydiğim türden bir şey. Belki de benim için bir Noel hediyesi. Normalde aldığı türden bir şey değil. Sütyen biraz küçük görünüyor ve etiketini kontrol ediyorum. Yanlış beden, umarım fişini saklamıştır.

Sersemlemiş bir halde aşağı iniyorum ve fırının kapalı olduğundan emin oluyorum. Rutin işlerimin ortasında, artık boş olan beyaz şarap şişesi gözüme çarpıyor ve bir an için hatırlamama neden oluyor. Claire'in en sevdiklerinden biri. O da buradaydı. Elimini ağzıma götürüp mutfak lavabosuna koşuyorum ve kusuyorum. Başka bir şey gelmeyince tükürüyorum, musluğu açıyorum ve yüzümü bir kurulama beziyle siliyorum. Fırını üç kez kontrol ediyorum, sonra çantamı alıp içindekileri hızla kontrol ediyorum. 'Telefon. Cüzdan. Anahtarlar,' diyorum, kasıtlı olarak, gözlerim onların varlığını onayladığında yüksek sesle, sanki her şey sadece konuştuğumuzda gerçekmiş gibi. Gitmeye başlıyorum ama koridorda durup çantamı tekrar açıyorum. 'Telefon . . . Cüzdan . . . Anahtarlar,' diyorum, bu sefer daha yavaşça, gözlerim her bir eşyanın üzerinde gördüklerime inanmama yetecek kadar uzun süre duruyor. Yine de kapıyı arkamdan kapatmadan önce son bir kez kontrol ediyorum.

Claire bir milden az bir mesafede yaşıyor. Yürümek için çok uzak değil, ama bir palto giymeliydim - hava buz gibi. Kaldırıma bakarak yürürken kollarımı kendime sarıyorum. Hepsi birbirine benzeyen bir dizi evin yanından geçerken hafif bir gaz kokusu alıyorum; burun deliklerimden girip boğazıma dolanıyor ve midemi bulandırıyor, bu yüzden biraz daha hızlı yürüyorum. Claire uzun zamandır bu yolda oturuyor, ev artık onların ve David'in çalıştığı yandaki garaj da onların. Sokak bana o kadar tanıdık geliyor ki buradan onun kapısına kadar gözlerim kapalı yürüyebilirim. Ama yürümüyorum. Gözlerim açık ve ilk gördüğüm şey Paul'un arabası. Oldukça ayırt edici. İkinci el yeşil bir 1978 MG Midget, sevgiyle restore edilmiş ve sözde eski ihtişamına kavuşturulmuş. İlk romanının avansıyla almış ve benim nefret ettiğim kadar o da seviyor.

Göğsümde bir sıkışma hissiyle, nefes almayı tamamen bırakmışım gibi hissederek yola çıkıyorum. Çantamda Claire'in evinin yedek anahtarı var ama kendimi içeri girerken rahatsız hissediyorum. Anahtarı bana verdi, bir değiş tokuşa yol açacağını umuyordu. Ama olmadı.

Zili tekrar tekrar çalıyorum, bu her neyse bir an önce bitmesini istiyorum. Soğuk ellerimi acıtıyor ve nefesimi görebiliyorum. İçeride bir çocuğun ağlamaya başladığını duyuyorum ve buzlu camdan bir yetişkinin bulanık görüntüsünün büyüdüğünü görüyorum. Claire'in kocası ön kapıyı çekerek açıyor ve beni kapıdan kapıya satış yapanlara ayırdığım türden bir ifadeyle karşılıyor. Neden anlaşımadığımızdan emin değilim. Ortak bir yanımız olmadığından değil - Claire var - belki de tam tersidir.

'Merhaba Amber. İkizleri uyandırdığın için teşekkürler,' diyor gülümsemeden. Beni içeri davet etmiyor. Kayınbiraderim az zamanı ve sabrı olan büyük bir adam. Hâlâ tulumunu giyiyor.

"Çok özür dilerim David, düşünemedim. Bu biraz garip gelebilir ama Paul burada mı?"

"Hayır," diyor. "Olmalı mı? Yorgun görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar var. Kız kardeşimle evli olmak onu yaşlandırmış. Ona David diyor, biz de öyle diyoruz ama diğer herkes ona Dave diyor.

"Arabası burada," diyorum. David yanımdan geçip garajın önündeki arabaya bakıyor.

"Evet, öyle. Ayrıntıya girmiyor ve ben cevap olarak bir şey söylemeyince kaşları çatılıyor, sanki yüzü kırılacakmış gibi. Ayaklarıma bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Hâlâ terliklerimi giyiyorum. İki kirli keçe pug yüzü bana bakıyor, dikişli gözleri eşit miktarda merak ve acıma dolu görünüyor. Süpermarketin ocuk reyonundandılar ama tam ve onları sevdim.

"İyi misin?" diye sorar.

Sorusunu düşündüm ve ona bulabildiğim en dürüst cevabı verdim. "Hayır, pek sayılmaz. Öyle olduğumu sanmıyorum. Claire'le konuşmam gerek. O evde mi? Biraz daha dik duruyor ve kafası karışmış gibi görünüyor, sonra yüz hatlarına çirkin bir ifade yayılıyor.

'Claire bütün gün burada değildi. Seninle olduğunu sanıyordum.'

Önce

Çarşamba, 13 Kasım 1991

Sevgili
günlük,

Tam bir aydır on yaşımdayım ve annem öyle olduğunu söylese de iki rakamın gerçekten farklı hissettirdiğinden emin değilim. Hala yapmama izin verilmeyen bir sürü şey var, hala oldukça kısıyım ve hala her gün ninemi özliyorum. Birçok nedenden dolayı anneme çok kızgınım ama özellikle de bu akşamki veli toplantısında yaptıkları yüzünden. Babam geç saate kadar çalışmak zorunda kaldığı için tek başına gitti. Annem yine orada uyuyabileceğini söyledi; son zamanlarda gerçekten çok çalışıyor. bir babası olmadığı için okuldaki diğer velilerden bazılarıyla sohbet etti. Eve döndüğünde çok heyecanlıydı, normal bir insan gibi parlak notlarım yüzünden değil, Taylor'ın annesiyle tanıştığı ve *böyle iyi bir arkadaş* edindiğimi öğrendiği için çok mutluydu. Durmadan Taylor'dan neden bahsetmediğimi sordu. Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim ve bir süre sessizce oturduk.

Annem konuşmak istemediğimi masadan kalktı ve kendine bir Mojito yaptı. İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama ona 'mutluluk içeceği' diyor. Bana da bol buzlu bir limonata yaptı ve benim içeceğim de onunkine benzesin diye üstüne biraz nane koydu. O bakmazken naneyi çıkardım. Sonra dondurucudan galeta unlu tavuk ve cips çıkardı ki bu onun yaptığı en sevdiğim yemektir. Dolaptan ketçabı aldı ve ters çevirdi, sonra Nana'nın en iyi tabaklarını kullanarak sadece iki yer ayarladı. Babam orada olmadığı için küçük televizyonu çalışma odasından mutfığa taşıdı ve yemek yerken birbirimize söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışmak yerine *Coronation Street*'i izledik. Güzel vakit geçiriyorduk ama sonra, üçüncü Mojito'sundan hemen sonra (onu şişmanlatan Mojitolar olabilir diye kaç tane olduğunu sayıyordum) her şeyi mahvetti.

"Yeni okulunda çok başarılı olduğun için sana bir sürprizim var," dedi. Gözleri biraz kapalıydı, içtiği zaman olduğu gibi, böylece günün ortasında bile gerçekten uyuklu görünüyordu.

Tatlı olup olmadığını sordum, hayır dedi ve ciddi bir ifadeyle dişçinin dişlerim ve şeker hakkında söylediklerini unutup unutmadığımı sordu. Unutmamıştım ama umurumda da değildi. Ninem her zaman tatlı olarak bir şeyler yapardı; paketten değil, gerçekten bir şeyler yapardı. Çikolatalı kek, Victoria süngeri, yapışkan şekerleme pudingi, muhallebili elmalı crumble. Hepsinin tadı harikaydı. Şimdi düşünüyorum da, ninemin hiç dişi , uyurken yatağın yanında bir bardağın içinde tuttuğu takma dişleri vardı. Dişlerim nineminki gibi dökülse bile yine de pasta yemeyi tercih ederim. Annem dinleyip dinlemediğimi sordu, bir şey hakkında o kadar çok düşündüğümde bunu yapar ki artık ne dediğini duymam. Başımı salladım, ama yüksek sesle cevap vermedim, çünkü hala herhangi bir tanımlama yapmadığımız için biraz kızgındım. Sonra gözleri hala yarı kapalı bir şekilde gülümsedi.

"Taylor'ın annesine önümüzdeki hafta bir gece Taylor'ın buraya gelip çalabileceğini sordum. O da dedi ki: "Evet." Bu güzel olmaz mı?' İçkisini bitirdi ve bardağı masaya geri koydu, sonra şişman yüzünde kocaman, aptal bir gülümsemeyle bana baktı. 'Babanın işte olduğu bir gece yaparız, böylece sadece biz kızlar oluruz. Eğlenceli olacak, göreceksin! O kadar kızmıştım ki, ona söyleyecek hiçbir şey . Bana izin verilmeden masadan kalktım, sonra merdivenlerden odama koştum, kapı tokmağını aldım ve kapıyı kapattım. Hatta cipslerimin bir kısmını bile bıraktım. Ağlayacağımı sandım ama hiçbir şey olmadı.

Taylor buraya gelemez. Daha doğru dürüst arkadaş olup olmayacağımıza bile karar vermedim. Anneme çok kızgıyım. Ondan nefret ettiğim o kadar çok şey var ki ama şu anda aklıma gelen en büyük üç neden bunlar:

1. Çok fazla içiyor.

2. Her zaman yalan söylüyor, taşınmak zorunda kalmayacağımızı söylediğinde olduğu gibi.

Tekrar.

3. Diğer çocuklar gibi olmamı isterdi.

Ben diğer çocuklar gibi değilim. Annem her şeyi mahvetti. Yine mahvetti.

Şimdi

Çarşamba, 28 Aralık 2016

Annem ve babam nihayet hastaneye geldiler - onlar odaya girmeden çok önce seslerini duyuyorum. Nadir rastlanan türden bir evliliğe, aşkın otuz yıldan fazla sürdüğü türden bir evliliğe katlandılar. Ama bu beni üzen ve boş hissettiren türden bir aşk, alışkanlık ve bağımlılık üzerine kurulu bir aşk, gerçek değil. Kapı açılıyor ve annemin parfümünün kokusunu alıyorum; çok çiçeksi, çok güçlü. Babamın o sinir bozucu şekilde boğazını temizlediğini duyuyorum. Yatağımın ucunda duruyorlar, her zamanki gibi mesafelerini koruyorlar.

"Kötü görünüyor," diyor babam.

"Muhtemelen olduğundan daha kötü görünüyor," diye yanıtlıyor annem.

Son konuşmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçti ve seslerinde kesinlikle sevgi

'Bizi duyabildiğini sanmıyorum,' diyor.

"Her ihtimale karşı biraz daha kalmalıyız," diyor babam, yatağın yanına oturarak ve onu bunun için seviyorum. "İyi olacaksın, Fıstık," diyor elimi tutarak. Bir damla gözyaşının yanağından aşağı yuvarlandığını, sonra çenesine doğru süzüldüğünü ve beyaz hastane çarşafına damlamadan önce orada asılı kaldığını hayal ediyorum. Babamı hiç ağlarken görmemiştim. Parmaklarının benimkilere sarılmış hissi, ben beş ya da altı yaşındayken el ele yürüdüğümüz anıyı tetikliyor. Claire o zamanlar henüz dünyamıza girmemişti. Bankaya gidiyorduk ve onun acelesi vardı. Sık sık acelesi olurdu. Uzun bacakları dev adımlar atardı ve ben de ona ayak uydurmak için koşardım. Bankaya varmadan hemen önce ayağım takıldı ve düştüm. Dizimde kanlı bir kesik vardı ve ince kan şeritleri bacağımdan aşağıya doğru dans etti, sonra beyaz çorabımı kırmızıya boyamak için güçlerini birleştirdi. Canım yanmıştı ama ağlamamıştım. Üzgün görünüyordu ama daha iyi öpmemi ve sesini hala duyabiliyorum:

İyi olacaksın, Peanut.

Başka bir şey söylemeden, biraz daha yavaş bir şekilde bankaya doğru acele ettik.

Geldiğinde Claire'e çok daha iyi baktılar. O pırıl yeni ve değerli bir oyuncak bebek gibiydi, bense çoktan kırılmış ve çizilmiştim. Babamın bana taktığı lakap Peanut'tı. Claire'e taktığı lakap ise Prenses'ti. Ailemden nefret etmiyorum, sadece beni sevmeyi bırakmalarından nefret ediyorum.

Odadaki hava sessizlik ve pişmanlıkla doludur, sonra kapı tekrar açılır ve her şey değişir.

"Nasılsın?" diye soruyor kız kardeşim. Paul'ün cevap verdiğini duyuyorum ve tüm bu süre boyunca bizimle odada olduğunu fark ediyorum. Düşündüğümde daha da garip bir durum, Paul ve ailem hiç anlaşılamadılar. Babam yazarlığın gerçek bir iş olmadığını ve böyle bir işi olmayan bir erkeğin gerçek bir erkek olmadığını düşünüyor. "Gelişme var mı?" diye soruyor Claire.

'Şu anda durumunun stabil olduğunu söylediler ama ne olacağını bilmek için henüz çok erken' diyor.

'Sadece pozitif kalmamız gerekiyor' diyor.

Onun için söylemesi kolay kelimeler.

Sormak istediğim o kadar çok soru var ki. Eğer durumum stabilse, sanırım bu ölmeyeceğim anlamına geliyor. Henüz değil, eninde sonunda hepimiz öleceğiz sanırım. Deneyimlerime göre yaşam ölümden daha korkunç, bu kadar kaçınılmaz bir şeyden korkmanın pek bir anlamı yok. Burada yattığımdan beri en çok korktuğum şey asla tam olarak uyanamamak, sonsuza dek kendi içimde hapsolmanın dehşeti. Zihnimi sakinleştirmeye ve onların seslerine odaklanmaya çalışıyorum. Bazen kelimeler bana ulaşıyor, bazen yolda kayboluyor ya da onları mantıklı bir şeye tam olarak çeviremiyorum.

Ailem bu şekilde bir araya gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, hastane yatağımın etrafında yeniden bir araya gelmiş olmamız garip geliyor. Eskiden her Noel'i birlikte geçirirdik ama sonra bu sona erdi. Bu aile toplantısının merkezinde ben varım ama hala görünmezim. Artık kimse elimi tutmuyor. Kimse ağlamıyor. Kimse olması gerektiği gibi davranmıyor ve sanki ben burada hiç yokmuşum gibi.

"Gerçekten yorgun görünüyorsun," diyor Claire, şefkatli kızı. "Belki de gidip biraz yemek yemeliyiz? Kimse konuşmuyor ve sonra babamın sesi büyüğü bozuyor:

", tek yapman gereken bu.

Neden herkes bana dayanmamı söylemekte ısrar ediyor? Neye tutunmamı? Tutunmaya ihtiyacım yok, uyanmaya ihtiyacım var.

Paul beni alnımdan öpüyor. Onlarla gideceğini sanmıyorum ama sonra kapıya doğru yürüdüğünü ve onları takip ederek odadan çıktığını duyuyorum. Terk edilmeme neden şaşırdığımı bilmiyorum, hep şaşırmışımdır. Claire sevdiğim herkesi benden uzaklaştırıyor.

Yağmurun hayali odamdaki görünmez pencereye doğru sertçe yağmaya başladığını duyuyorum. Sulu ninni zihnimi öfkemden uzaklaştırmaya yardımcı oluyor ama onu susturmaya yetmiyor.

Benden başkasını almasına izin vermeyeceğim.

Sessiz bir öfke zihnimde bir virüs gibi yayılıyor. Kafamın içindeki, benimkine çok benzeyen ses yüksek, net ve emredici.

Bu yataktan çıkmalıyım, uyanmalıyım. Ve sonra

uyanıyorum.

Benim için nefes alan, beni besleyen ve hissetmemem gereken şeyleri hissetmemem için bana ilaç veren makinelerin hâlâ duyabiliyorum ama kablolar gitmiş ve tüp boğazımdan çıkarılmış. Gözlerimi açıyorum ve doğruluyorum. Birine söylemem gerekiyor. Yataktan kalkıp kapıya koşuyorum, kapıyı açıp hızla içeri giriyorum ama düşüp sertçe yere kapaklanıyorum. İşte o zaman ne kadar üşüdüğümü fark ediyorum, işte o zaman yağmuru hissediyorum. Gözlerimi açmaya korkuyorum ve açtığımda onu görüyorum, pembe sabahlık içindeki yüzü olmayan küçük kızı, yolun ortasında benimle birlikte yatıyor. Bedenimi hareket ettiremiyorum ve her şey hareketsiz, sanki bir tabloya bakıyormuşum gibi.

Kaza yapmış arabayı ve hasar görmüş ağacı görebiliyorum, kalın kökleri canlanıyor ve bana ve çocuğa doğru yılan gibi kıvrılıyor. Kendilerini kollarımıza, bacaklarımıza ve bedenlerimize sarıp bizi birbirimize sıkıştırıyorlar ve neredeyse tamamen örtölüp dünyanın geri kalanından gizlenene kadar bizi düştüğüm asfalta sabitliyorlar. Çocuğun korktuğunu hissediyorum, bu yüzden ona cesur olmasını söylüyorum ve belki bir şarkı söylememiz gerektiğini öneriyorum. Ama o istemiyor. Henüz istemiyor. Yağmur daha sert yağmaya başlıyor ve içine hapsediğim resim lekelenmeye ve bulanıklaşmaya başlıyor. Sanki yağmur bizi yıkayıp götürmeye çalışıyor, sanki hiç gibi. Su o kadar sert yağıyor ki asfalttan sekerek ağzıma ve burnuma geliyor. Kirli suluboyanın içinde boğulmaya başladığımı hissediyorum, sonra başladığı kadar hızlı bir şekilde duruyor.

Yıldızlar karanlık olmadan parlamaz, diye fısıldar küçük kız.

Bedenim hâlâ ağacın kökleri tarafından yerinde tutuluyor ama gece gökyüzünü görmek için başımı yukarı çeviriyorum. Yıldızlara baktıkça daha parlak, daha büyük ve daha önce hiç görmediğim kadar gerçek oluyorlar. Sonra küçük kız şarkı söylemeye başlıyor.

Parla, parla, küçük yıldız, eğer buradaysan arabada kim var?

Kökler beni serbest bırakıyor, tüylerim diken diken oluyor ve çocuğun işaret ettiği yere bakıyorum. Yeterince eminim, arabanın içinde birinin gölgesi var. Sürücü kapısı açılıyor ve siyah bir figür arabadan inip uzaklaşıyor. Her şey sessiz. Her şey hareketsiz.

Kilidin dönme sesi beni hastane hücremde uyuyan bedenime geri götürüyor. Görebildiğim ve hissedebildiğim her şey kayboluyor. Kâbus sona erdi ama hâlâ korkuyorum. O gece arabada başka biri daha vardı, bundan eminim. Ve şimdi odamda biri var ve her şey çok yanlış geliyor.

"Beni duyabiliyor musun?" Bir adam. Sesini tanımıyorum. Yatağa doğru yürürken içimi korku kaplıyor.

"Dedim ki, beni duyabiliyor musun?" diye tekrarlıyor. Aynı soruyu üçüncü kez sorduğunda tam yanımdaydı. İç geçiriyor ve bir adım geri atıyor. Yatağımın yanında bir şey açıyor ve sonra bir telefon sesi duyuyorum.

üzerinde. Telefonum. Hiç değiştirmediğim güvenlik kodunu duyuyorum; bu kişi her kimse, sesli mesajımı dinliyor. Üç mesaj var, zayıf ama duyulabilir. İlk duyduğum ses Claire'e ait. Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek için aradığını söylüyor ama ses tonundan öyle olmadığını zaten bildiği anlaşılıyor. Ardından Paul'den öfkeli bir mesaj geliyor: nerede olduğumu bilmek istiyor. Sonra odamdaki yabancı üçüncü mesajı alıyor ve telefonumdaki kendi sesi.

Olanlar için üzgünüm, sadece seni sevdiğim için. Tüm vücudum buz tutmuş gibi hissediyorum. Bir bip sesi duyuyorum.

Mesaj silindi. Yeni mesajınız yok.

Bu adamı tanımıyorum. Ama o beni tanıyor. O kadar korkuyorum ki çığlık atabilecek durumda olsam bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

"Umarım orada yatıp kendine acıımıyorsundur Amber," diyor. Yüzüme dokunuyor ve ben tekrar yastığa gömülmek istiyorum. Parmağıyla defalarca başıma vuruyor. "Duydukların kafanı söyleyeyim, bu bir kaza değildi. Parmağı yüzümün kenarından aşağı kayıyor ve dudaklarımın üzerinde duruyor. "Bunu kendine sen yaptın.

O zaman

21 Aralık 2016 Çarşamba - Sabah

Alarmı kapattım, ihtiyacım olmayacak. Neredeyse hiç uyumadım ve şimdi denemek de anlamsız Uykusuzluk, kayıp kocam için duyduğum endişenin bir belirtisi olmalı, ama uyanık yatarken düşündüğüm şey bu değil. Ölü kızılgerdanı, onun minik cansız bedenini hatırlayıp duruyorum. Bütün gece boyunca, sanki ölmemiş gibi çöp kutusunun içinde kanat çırpışlarını duyabildiğimi hayal ettim. Belki de sadece bilinçsizdi, belki de sadece uyurken onu çöpe attım diye endişeleniyorum.

Yatağın boş tarafına bakıyorum. Paul'den hâlâ haber yok. Yerde boş bir kırmızı şarap şişesi var; kendimi uyutmak için içmeye çalıştım ama işe yaramadı. Şarap vücudumun bağışıklık kazandığı aşırı reçete edilmiş bir antibiyotik haline geldi. Paul'ün kaybolduğunu bildirmek için polisi aramayı düşünüyorum ama kendimi aptal gibi hissediyorum. Deli gibi görünmeden korktuğum şeyi nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Kocalar her zaman geceleri eve gelmez, bunu biliyorum, artık büyük bir kızım.

Aklım Paul'den Claire'e geçti. Sonunda telefonlarıma cevap verdiğinde, onu Paul'ün nerede olduğunu bilmekle suçladığım için sinirlenmiş gibiydi. Bir arkadaşıyla dışarıda olduğunu ve gecesini mahvettiğimi söyledi, sonra da telefonu kapattı. Neden korktuğumu çok iyi biliyor. İkisini de seviyorum ama şimdiye kadar güvende tuttuğum her şeyin çözülmeye başladığını hissedebiliyorum. İpin ucunu bir kez çekersem onarılamaz bir delikten düşecekler. Şimdiden çok geç olabilir.

Hâlâ karanlık olduğu için ışığı açıp ipucu olabilecek herhangi bir şey var mı diye odayı tarıyorum. Paul'ün gardırobunun dibinde kadın iç çamaşırlarının saklandığı hediye çantasını hatırlıyorum. Onu bir kez daha elime alıp sutyen ve külotu çıkarıyorum, dantelle çerçevelenmiş siyah satenden yapılmış dayanıksız paneller. Kesinlikle çok küçük. Pijama altımı indirip ayaklarımı kullanarak içinden çıkıyorum ve üstümü başımın üzerinden çekip çıkarıyorum. Pastel renkli pamuk yığınının yere bırakıyorum ve iç çamaşırlarımın içine giriyorum, etiketleri hala takılı, keskin açılı karton kenarları tenime batıyor. Göğüslerimi çok küçük kupların içine sıkıştırıyorum, sonra gelip boy aynasının önünde duruyorum. Kendimi böyle görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yansımadaki vücut hayal ettiğim kadar kötü değil. Dış içimde hissettiğim kadar çirkin değil ama yine de gördüklerimden hoşlanmıyorum. Karnım eskisine göre biraz daha yuvarlak ama artık çoğunlukla istediğimi yiyorum. Bu vücuttan neredeyse kendimden nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Yapması gerekeni yapmadı. Ona istediğini vermedi. Daha fazla bakmak istemiyorum, bu yüzden ışığı kapatıyorum ama hala yansımanın hayaletini görebiliyorum. Sabahlığımla kapıp kendimi tekrar saklıyorum, yeni iç çamaşırlarım altımdaki etimi sıkıyor ve ısıyor. Bunun benim için alınmamış olabileceği düşüncesi kafamın içinde görmezden gelinemeyecek kadar yüksek, bu yüzden onu çıkarıp bulduğum yere geri koyuyorum ve güne yeniden başlıyorum.

Hâlâ karanlık ama bu evi tanıyorum, karanlıkta yolumu bulabilirim. Baraka Paul'ün özel yeri ama evin arkasındaki küçük çalışma odası benim. Sadece küçük bir masa ve sandalye için yeterli alana sahip kendime ait bir oda. Oturuyorum ve lambayı yakıyorum. Masa ikinci el olduğu için bildiğim sırlar kadar bilmediğim sırlar da içeriyor. Dört küçük çekmece ve bir tane de büyük çekmece var, bu da bilmiş bir ahşap gülümsemeye benziyor. Yavaşça açıyorum ve içinde bulduğum beyaz pamuklu eldivenleri giyiyorum. Sonra dolmakalemimle birlikte bir sayfa kağıt alıyorum ve yazıyorum. Bitirdiğimde, doğru kelimeleri yazdığımın ve bunların okunmasını istediğimden emin olduğumda, kağıdı iki kez katlayıp kırmızı bir zarfın içine koyuyorum. Sonra duş alıyorum, suçluluk ve endişe izlerinden arınıyorum ve işe gitmek için hazırlanıyorum.

Her zamankinden daha erken geldim. Ana ofis boş ama Madeline'in ofisinde ışığın çoktan yandığını görebiliyorum. Paltomu çıkarıp çantamı masanın üzerine bırakıyorum ve beni saran yorgunluk sisini üzerimden atmaya çalışıyorum. Uyanık kalmalı, önümdeki göreve odaklanmalıyım. Daha oturamadan kapısının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum.

"Amber, sen misin? Biraz konuşabilir miyiz?"

Kimsenin beni göremeyeceğinden emin bir şekilde gözlerimi deviriyorum. Şu anda buna ihtiyacım yok, ama yüzümü yeniden düzenleyip köşedeki küçük ofise yöneliyorum, ellerim ceplerimin içinde savunma yumruklarına dönüşüyor.

Tamamen açmadan önce hafif aralık kapıyı gönülsüzce tıklatıyorum. İşte orada, her zamanki gibi siyahlar giymiş. Masanın üzerine eğilmiş, yüzünü buruşturmuş ve ekrandakileri okuyabilmek için ekrana çok yakın. Söylenti değirmeni Twitter'da hala tam gaz çalışıyor ve yaklaşan ayrılışıyla ilgili daha fazla spekülasyon üretiyor. Acaba yeni #MadelineFrost yorumlarını okuyor mu, çok sayıda yorum var.

"Bir dakika, bir düşüncenin tam ortasındayım. Bunu hep yapar. Değer verdiği tek zaman onun ki ve bunu bilmemi istiyor. Benim göremediğim bir şey yazıyor.

"Erken gelmene sevindim," diyor. "Diğerleri gelmeden önce biraz sohbet edebileceğimizi umuyordum.

Tepki vermemeye çalışıyorum, yüzümdeki her kasın olduğu yerde kalmasını istiyorum. Gözlüklerini yüzünden kaldırıyor ve sağlam boynuna asılı pembe boncuklu kordondan sallanmasına izin veriyor. Onu sıktığımı hayal ediyorum ve sonra bu görüntüyü zihnimden silkeliyorum.

"Neden oturmuyorsunuz?" diyor Madeline, birkaç ay önce Fas'tan getirdiği mor, deri pufu göstererek.

'Ben iyiyim, teşekkür ederim,' diye cevap verdim.

"Otur," diyor, iki düzgün kaplama sırası isteği pekiştiriyor. Ben de yüzümü gülümseterek bana söyleneni yapıyorum. Yapımcıların her sabah yapması gereken şey bu, bu küçük odaya gelip pufun üzerine oturmak ve Madeline'in o günkü programdaki her bir hikaye hakkında onları sorguya çekmesini beklemek. Çömeliyorum ve dengemi sağlamaya çalışıyorum - çok alçak ve hiç de rahat değil. Her zaman olduğu gibi, her şey kontrolle ilgili ve zaten hiç kontrolüm olmadığı açık.

"Matthew'un dün konuklarla yaptığı toplantıdan haberin var mıydı?" diye soruyor.

"Evet," diyorum bakışlarını üzerimden ayırmadan. Başını sallıyor, sonra kıyafet seçimimi değerlendirir gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Yine yeni bir elbise ama belli ki etkilenmemiş. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," diyor sonunda. "Bilmek isteyebileceğimi düşündüğün bir şey duyarsan, bana söylemeni istiyorum. Beni kovdurmaya çalıştığını unuttuğunu düşünmeye başlıyorum ya da belki de bilmediğimi sanıyor.

"Elbette," diyorum. Boynuna zehirli bir yılan dolanmış olsa bile bunu ona söylemezdim.

"Birbirimize destek olmalıyız Amber. Benden kurtulurlarsa, yepyeni bir kadro getirirler, hep öyle yaparlar. Seni de değiştirecekler, değiştirmeyeceklerini düşünme. Bunu unutma ve bir dahaki sefere bir şey duyduğunda gelip bana söylersin, değil mi? Bununla birlikte gözlüklerini burnuna geri takar ve toplantının bittiğini belirtmek için bir kez daha klavyeye vurmaya başlar.

Pufun üzerinden kalkmak için mücadele ediyorum, sonra ofisinden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"İyi misin?" diye fısıldar yeni gelen Jo.

Tekrar masama oturuyorum. Madeline'in kapısındaki pencereden beni izleyeceğini bildiğimden, "Evet, tamam," diyorum.

"İyi görünmüyorsun," diyor Jo.

'Paul'ün nerede olduğunu bilmiyorum. Dün gece eve gelmedi. Bu sözleri söyler söylemez pişman oluyorum.

"Yine mi Claire?" diye soruyor. Kelimeler yüzüme tokat gibi çarpıyor ve korkum öfkeye dönüşüyor ama Jo'nun yüz hatlarında gerçek bir endişe ifadesi var. Geçmişim hakkında bu kadar çok şey bilmesi onun suçu değil, ona söyleyen bendim.

Cevabı bilmiyorum, bu yüzden doğru olmasını istediğim cevabı veriyorum: 'Sanmıyorum'.

"Belki de gidip bir kahve içmeliyiz?"

"Hayır, teşekkürler, ben iyiyim. Gözlerimi kaçırıyorum, bilgisayarımı açıyorum ve ekrana bakıyorum. "Sen bilirsin," diyor ve başka bir şey söylemeden gidiyor.

O gittiğinde, e-postalarımı açıyorum. Gelen kutum zorunluluklar ve davetlerle dolup taşıyor. Çoğu gereksiz, ne istediğim ne de ihtiyacım olan şeyler için indirimler, ama gözüme çarpan bir mesaj var. Farem tanıdık ismin üzerinde geziniyor ve gözlerim konu satırındaki tek kelimeye takılıyor, sanki tercüme edilmesi zor bir kelime gibi:

Merhaba.

Tırnaklarımla dudağımın derisini yüzmeye başladım. E-postayı silmeliyim, yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum. Ofisin etrafına gelişigüzel bakıyorum. Hâlâ yalnızım. Üst dudağımdan bir parça daha koparıp masamın üzerine koyuyorum. Dün geceki şaraptan dolayı mora boyanmış. Şarabı aldığımı hatırlıyorum.

Dün gece uyuyamadığımda çantamdan kartvizitimi çıkardım, başparmağımı kabartmalı yazının üzerinde gezdirdim. Adını telefonumdan bir e-postaya yazdığımı, konu başlığı üzerinde kafa yorduğumu, sıradan bir not yazdığımı, gecenin bu geç saatinde göndermenin tuhaf görünebileceğinden endişe ettiğimi ve yine de gönderdiğimi hatırlıyorum. Yanaklarım utançtan kızarıyor, şimdi tam olarak ne dediğimi hatırlayamıyorum.

E-postayı açıp okudum, sonra tekrar okudum, bu sefer daha yavaş, her bir kelimeyi dikkatle yorumlayarak.

Eski günlerin hatırına.

Okurken kelimeleri deniyorum, uyup uymadıklarını görmek için. Gözlerimi kapattığımda yazarlarını hâlâ hayal edebiliyorum.

Mutlu anılar . Hepsi

mutlu değildi. *Arayı*

kapatmak için bir içki?

Dudağımdan bir deri parçası daha koparıyorum ve parmağımın ucunda kuruyup sertleşirken kendimden küçük şeridi inceliyorum. Onu da diğerleriyle birlikte küçük bir yığının içine koyuyorum.

Yakala. Yakalamak. Yakaladım.

Paul kayıp. Evliliğim pamuk ipliğine bağlı. Ben ne yapıyorum? Bu düşünce ölü doğdu.

"Merhaba, dünyadan Amber'a mı?" diyor Jo, ellerini yüzümün önünde sallayarak. E-posta penceresini kapatıyorum, masamın üzerindeki küçük deri yığınınını fırçalıyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Space Invaders mı oynuyordun? kaçırdım. "Ne?

Hayır. Neden?" Gülümsüyor.

"Çünkü benim alanımı işgal ediyorsun.

Gülümsemesi kaybolur.

Özür dilerim. Bir keresinde birinin bunu söylediğini duymuştum, komik olduğunu düşünmüştüm. Seni terslemek istememiştım, tamamen kendi dünyamdaydım'.

"Fark ettim. Endişelenmemeye , iyi olduğuna eminim.

"Kim?" diye soruyorum, Edward'dan gelen e-postayı görüp görmediğini merak ederek. "Paul mü? Kocan mı?" dedi kaşlarını çatarak.

Doğru. Evet, kusura bakmayın. Bugün biraz dağılmış durumdayım.'

Madeline'in sesi ofisinden gürleyerek yükseliyor ve asistanını çağırırken bizi susturuyor. Kapıda ona doğru yaklaşıyor ve kredi kartını ve bir talimatlar listesini uzatıyor. Kuru temizlemeden bir şeyler alınmasını istiyor, ve bilmesi gereken diğer her şeyi söylüyor. İnsanlarla konuşma şekli beni çok kızdırıyor.

Sabah brifinglerinde konuşurken Edward'ın e-postasını düşünüyorum. Stüdyoda, röportajlar sırasında ve telefon görüşmesi boyunca bunu düşünüyorum. Bütün sabah kimsenin söylediği bir şeyi duymadım bile. Suçlu hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Paul aylardır bana dokunmadı ve ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece arkadaşça davranıyoruz, hepsi bu. Bu sadece başka bir zaman ve mekana ait bir anı. Paylaşılmadıkları sürece anılar kimseye zarar veremez.

Önce

Cumartesi, 7 Aralık 1991

Sevgili günlük,

Taylor dün eve geldi. Korkuyordum. Babam yine geç saatlere kadar çalışmak zorundaydı, bu yüzden tek endişem annemin utanç verici olmasıydı. Bizi okuldan, tekerlekli bir teneke kutu olan hırpalanmış mavi Ford Escort'umuzla aldı. Taylor'ın ailesinin bir Volvo'su ve bir Renault 5'i var. Annem ikimizin de emniyet kemeri taktığından emin oldu - normalde umursamazdı - ve sonra eve dönerken içmemiz için her birimize birer karton Ribena verdi. O içmez.

Normalde bunu da yaparım. Okuldan eve dönmek sadece beş dakika sürüyor, yani susuzluktan ölecek değildik. Arabanın çalışmayacağını düşündüm ama üçüncü denemede motor çalışacak kadar öksürdü ve annem her zaman yaptığı gibi bununla dalga geçti. *Çok* utanç vericiydi.

Arabada pek konuşmuyorduk. Annem dikiz aynasından bana bakıp duruyor ve Taylor'la bana aptalca bir ses tonuyla "Günün nasıl geçti?" gibi aptalca sorular soruyordu. Bu soruyu sorduğunda her zaman söylediğim şeyi söyledim*iyiydi* ama Taylor çok daha fazla ayrıntıya girdi ve ona sanatta üzerinde çalıştığımız portrelerden bahsetti. Bu beni rahatsız etti çünkü Nana'nın resmini yapıyorum ve bunun bir sürpriz olmasını istedim.

Eve döndüğümüzde Taylor'ın tepkisini görmek için yüzüne baktım. Nana'nın evinde ilk fark ettiğiniz şey boya. Büyükanнем mavi rengi çok severdi. Mavi bir ön kapı, pencereler ve garaj var ve hepsi yanık burnum gibi soyuluyor. Bazen ona yardım eli uzatıyorum, boyanın tırnaklarımın altında verdiği hissi seviyorum. Her pencerede eskiden beyaz olan tül perdeler ve ortasında her zaman yağ birikintisi olan beton bir araba yolu var. Taylor'ın yüzü, kapısı kırık olduğu ve bazen sıkıştığı için benim tarafımdaki arabadan inmek zorunda kaldığında bile aynı kaldı.

Sonunda içeri girdiğimizde annem Taylor'a odamı göstermemi söyledi, ben de gösterdim. Uzun sürmedi, görülecek pek bir şey yoktu. Ona buranın ninemin odası olduğunu ve orada öldüğünü söyledim. Bunun onu korkutacağını düşünmüştüm ama korkutmadı. Yüzü hala aynı kaldı. Yeniden dekore etmedik, bu yüzden odamda hala Nana'nın beyaz çiçekli çizgili mavi duvar kağıdı ve yıllarca üzerine basıldığı için tamamen düzleşmiş mavi bir halı var. İkiz yataklar gardırop ve tuvalet masasıyla uyumlu, her şey koyu kahverengi ahşap ve Bay Sheen kokuyor. Bir müzede yaşamak gibi ama eşyalara dokunmama izin var. Taylor odamı beğendiğini söyledi ama bence sadece kibarlık yapıyordu. O böyledir. Bana yatak odasının halısının pembe olduğunu söyledi ve ikimiz de bunun maviden bile daha kötü olabileceği konusunda hemfikir olduk.

Kitap raflarıma doğru yürüdü ve kendimi gerçekten rahatsız hissettim. Belki de aşağıya inip annemin bizi hangi mikrodalgada pişirilmiş lezzetlerle zehirlemeyi planladığını görmeliyiz dedim ama o hiç bir şey bilmiyormuş gibi öylece durdu.

Beni dinle. İnsanların eşyalarımaya dokunmasından pek hoşlanmam ama sakın kalmaya çalıştım. Görünüşe göre Taylor da benim gibi çok okuyormuş. Aynı kitaplardan bazılarını okumuş ve daha önce hiç duymadığım ama kulağa hoş gelen bazılarından da bahsetmiş. Annem bizi akşam yemeği için aşağı çağırdığında aslında oldukça sinirlenmişim ama sonra merdivenlerden inip balıklarımızı ve patates kızartmalarımızı yerken kitaplar hakkında konuşmaya devam ettik. Annem bize birer kase dondurma verdiğinde hala kitaplardan bahsediyorduk. Üzerinde şişeden akan ama sonra kan gibi sert bir şekilde kuruyan sihirli çikolata sosu vardı.

Yemekten sonra annem büyük televizyonu izleyebileceğimizi söyledi ama biz onun yerine odama çıkıp konuştuk. Annem odama gelip Taylor'ın gitme vaktinin geldiğini söyleyince üzıldüm ve biraz kalıp kalamayacağını sordum. Annem görünmez kaşlarını o aptalca şekilde kaldırdı. Benim gibi kaşları yok çünkü küçükken onları yolmuş, bu yüzden şimdi onları kalemle çiziyor ve bir palyaço gibi görünüyor. Taylor'a gece kalmak isteyip istemediğini sordu ve Taylor ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan kalacağını söyledi. Annem Taylor'ın annesini aradı ve o da evet dedi çünkü Cuma günüydü.

Evimizde sadece üç yatak odası var ve hiçbirisi boş değil. Annem ve babam eski evde bir yatak odasını paylaşıyorlardı ama şimdi her birinin kendi odası var. Annem, babam horladığı için böyle olduğunu söylüyor ama ben aslında birbirlerini artık sevmedikleri için böyle olduğunu biliyorum. Ben aptal değilim. Taylor benimle birlikte benim odamda, büyükbabamın eski yatağında uyudu - buna aldıracağını sanmıyorum.

Yatağa girdiğimizde annem içeri girdi ve lambaları on dakika kapatmamız gerektiğini söyledi. Sonra yatağımın başucuna iki plastik bardak su koydu. Bu annemin normalde hiç yapmadığı bir şeydi, birdenbire susuzluğum için çok endişelenmiş gibiydi. Gitmeden önce kapıda durdu, ikimize de gülümsedi ve çok tuhaf bir şey söyledi:

"İkinize bakın, bir elmanın iki yarısı gibisiniz.

Sonra annem ana ışığı kapattı ve kapıyı kapatmaya başladı, ben panikleyip kapatmamasını söyleyene kadar. Nana'nın ardıç kuşu kapı sopasıyla kapıyı tekrar açtı. Aşağıya indiğinde Taylor'dan özür diledim.

biraz tuhaf bulduğumu ve 'bir elmanın iki yarısı' yorumuyla ne kastettiğini bilmediğimi söyledim. Taylor güldü ve bu ifadeyi daha önce de duyduğunu söyledi. Bunun sadece aynı görüldüğümüz anlamına geldiğini söyledi. Bezelyeleri dondurucuda plastik bir torbadan başka bir şey içinde hiç görmemiştim.

Annemin dediği gibi on dakika sonra lambaları kapattık ama bundan çok daha uzun süre konuştuk. Taylor gözleri kapalı konuşuyordu ve sonra uyuyakaldı. Sıkıcı olduğum için olduğunu sanmıyorum. Her şey kapalı olmasına rağmen, perdedeki çatlaklardan sızan ay ışığı uyurken yüzünü görmeye yetiyordu. İlk başta annemin neden bahsettiğinden emin olamadım, ben Taylor'dan biraz daha kısayım ve o çok sıska, ama sanırım biraz bana benziyor. İkimizin de uzun kahverengi saçları var.

Taylor hakkında öğrendiğim ve hoşuma giden üç şey var:

1. Aslında oldukça komik.
2. Kitapları en az benim kadar seviyor.
3. Doğum günü benimle aynı.

Aynı hastanede, aynı gün, sadece birkaç saat arayla doğmuşuz. Taylor'ın ailesinde doğmuş olsaydım, hayatım çok daha iyi olurdu. Öncelikle okuldan bir Volvo ile alınırdım ve Taylor'ın büyükanne ve büyükbabası hala hayatta olurdu. Ama o zaman büyükanne benim büyükanne olmazdı ve bu üzücü olurdu. Taylor'ın uyumasını neredeyse bir saat boyunca izledim. Benim başka bir versiyonumu izlemek gib. Bir arkadaş edindim. Yapmamaya çalıştım ama belki de sorun olmaz çünkü bir elmanın iki yarısı gibiyiz.

Şimdi

Perşembe, 29 Aralık 2016

Birisi odamdaydı. Telefonumdaki mesajları dinledi, onları sildi ve sonra burada hastanede olmamın hatam olduğunu söyledi.

Bu bir rüya değildi. Şimdi uyuyamıyorum, çok korkuyorum. Bildiklerimden korkuyorum, bilmediklerimden korkuyorum. Ziyaretinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama en azından geri dönmedi. Zaman artık anlatamayacağım kadar uzadı. Keşke biri boşlukları doldursaydı, o kadar çok boşluk var ki, sanki hatırlamadığım bir hayatı yaşamış birinin bedenine hapsolmuş gibiyim.

'İşte sabah vizitelerimiz için ilginç bir son. Bu dava hakkında bana kim bilgi verebilir? Yatağın ucunda toplandıklarını duyuyorum. Doktor korosunun sesi bana hep aynı geliyor. Onlara dışarı çıkmalarını söylemek istiyorum.

Ya beni düzelt ya da git.

Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşurlarken dinlemek zorunda kalıyorum. Neyim olduğunu ve ne zaman uyanacağımı ne kadar az bildiklerini sırayla paylaşıyorlar. Kendime ne *zaman* uyanacağımı söylemek zorundayım, *eğer* düşüncesi düşünmek istediğim bir seçenek değil. Yanlış cevapları biter bitmez odamı boşaltıyorlar.

Uyumuş olmalıyım çünkü annemle babam yine buradalar. Yatağın iki yanında oturuyorlar, sanki orada kimse yokmuş gibi neredeyse hiç ses çıkarmıyorlar. Keşke bir şey söyleseler, herhangi bir şey, ama bunun yerine, sanki beni uyandırmak istemiyorlarmış gibi, mümkün olduğunca sessiz olmaya özen gösteriyorlar. Annem yatağa o kadar yakın oturuyor ki, vücut losyonunun kokusunu alabiliyorum ve bu koku Lake District'te bir spa tatilinde yaşadığımız anıyı tetikliyor.

Claire bunu üçümüz için bir kız ziyafeti olarak ayarlamıştı, ancak biz gittiğimizde ikizlere oldukça hamileydi. Vücudu benimkinden çok daha fazla değişmişti, kocaman ve bitkin bir haldeydi ve hafta sonunun çoğunu odasında geçirdi, bu da annem ve benim onsuz devam etmek zorunda olduğumuz anlamına geliyordu. Gezinin son gününde, yağmur nihayet durduğunda ve hiç görmediğimiz güneş battığında, annem ve ben akşam yemeği için restorana gittik.

Uçsuz bucaksız Windermere Gölü'ne bakan küçük bir masada oturuyorduk. Dalgalı suyun üzerinde gece gökyüzünde beliren ilk yıldızları görmek için dışarı baktığımı ve bunun ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Anneme bir fotoğraf çekmesini söyledim.

Bakın, ışık mükemmeldi. Dönüp omzunun üzerinden kısa bir bakış attı, sonra tek kelime etmeden dikkatini şarap listesine verdi. Claire yıllar boyunca bizi bir arada tutan tutkal olmuştu, o olmadan dağılmaktan başka seçeneğimizi yoktu. Annem alkollü olduğu sürece ne içtiğimizi umursamadığını söyledi ve menüyü bana uzattı. Gözlerimin listede bulduğu ilk kırmızı şişeyi sipariş ettim, kendim de bir içkiye ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Başlangıçlarımız gelmeden önce şişenin yarısını bitirmiştik. Annem hızla içti ve ben de ona ayak uydurdum, yapacak başka bir şey yok gibiydi. Geldiğimiz gece sohbetimiz neredeyse tamamen kesilmişti, bu yüzden artık kelimeler kuyusu boştu. şarap bunu değıştirdi.

"Nasıl hissediyorsun, Claire hakkında yani? Ve bebekler. Sen iyi misin? Annemin sözleri tökezledi ve garip bir şekilde yere düştü. Önemsediğini göstermeye çalışsa da, yine de karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Torun istiyordu. Bu bir sır değıldi. Ben bir hayal kırıklığıydım. Yine hayal kırıklığıydım.

Paul ve ben ilk kez bir araya geldiğimizde Claire ve David çoktan tüp bebek tedavisi görüyorlardı. Bu üç harfın bir evliliğe neler yapabileceğı gerçekten çok şaşırtıcı. Bir insana yapabilecekleri ise daha da kötü. Çok istediğı bir şeye sahip olamamak Claire'i değıştirdi.

Paul de çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşuyordu, bunu herkes biliyordu ama Claire ailesine kavuşana kadar hapı bırakmayacaktım. Bunu ona yapamazdım. Kız kardeşim benden daha genç ama her zaman bir adım önde oldu: ilk erkek arkadaş edinen, ilk evlenen, ilk hamile kalan, her zaman sözsüz bir yarişı kazanan. Biz böyleyiz, hep böyle olduk.

Üçüncü tur IVF onlar için işe yaradı. Claire hamileydi ve ben de kimseyi üzmeden deneyebileceğimizi düşünerek hapı bıraktım. Bizim de gebe kalmakta sorun yaşayacağımız hiç aklıma gelmemişti. Testler yaptırdık, bir sürü test ama ikimizde de bir sorun bulamadılar. Doktorlardan biri genetik olabileceğini düşündü ama öyle olmadığını biliyorum. İçimde bir şeyler kırıldı, bundan oldukça eminim - uzun zaman önce olan bir şey için cezalandırılıyorum.

Her ay denemeye devam ettik. Seks programlanmış bir angarya haline gelmişti. Paul beklediğı bebeğı, söz verdiğim çocuğı istiyordu ama

Artık beni istemediği açıktı. Artık sevişmiyorduk. Hiçbir şey yapmıyorduk. Ben ona olan ilgimi kaybettim, Paul da bana olan ilgisini kaybetti. Senaryoya bağlı kaldı, birbirimize sahip olduğumuz sürece ihtiyacımız olan tek şeyin bu olduğunu söyledi. Ama artık birbirimize sahip değildik, sorun da buydu. Hapı daha önce bırakmam gerektiğini, çok geç kaldığımızı düşünüyordu. Bunu hiç söylemedi ama beni suçladığını biliyorum. Bir aileye sahip olmayı tanıdığım herkesten daha çok istiyordu ve ben de onun kederinin karanlık ve kızgınlık dolu bir şeye dönüşmesini izlemek için ring kenarında oturuyordum.

Annem bunların hiçbirini bilmiyordu. Kariyerime çok odaklandığım için aile kurmayı ertelediğimi düşünüyordu. O gece bana baktığını, nasıl vereceğimi bilmediğim bir cevap beklediğini, bu arada boşlukları doldurmakla meşgul olduğunu hatırlıyorum.

"Ben iyiyim, onun adına mutluyum," dedim sonunda. Bu kadar özenle seçilmiş sözcükler kulağa yanlış geliyordu. Boş ve sahte. Sanırım hazırlıksız yakalandığım içindi. Zor konuşmalar söz konusu olduğunda, hazırlıklı olmayı severim. Onları önceden kafamda canlandırmayı, söylenebilecek tüm olası sözleri düşünmeyi ve vereceğim cevapları cilalanıp ezberlenene kadar prova etmeyi severim. Pratik yapmak beni mükemmel yapmaz, ancak yaptığımında insanların bana inanma olasılığı daha yüksektir.

Bir süre Claire hakkında konuştuk. Annem ne kadar iyi başa çıktığından ve ne kadar harika bir anne olacağından bahsetti. Claire'e yönelik her iltifat aynı zamanda bana yönelik bir hakaretti, ama buna katılmadım, Claire'in annelik için yaratıldığını biliyordum, sevdiklerine karşı her zaman delicesine korumacı olmuştur. Şarabın her yudumunda, annemin ağzından dökülen konuşma biraz daha tehlikeli görünüyordu. Bir kazadan önce her zaman yaralanacağınızı bildiğiniz ama kendinizi korumak için yapabileceğiniz hiçbir şeyin olmadığı bir an vardır. Kollarınızı yüzünüze doğru kaldırabilirsiniz, gözlerinizi kapatabilirsiniz, çığlık atabilirsiniz ama bunun başınıza gelecekleri değiştirmeyeceğini bilirsiniz. O gece başıma gelecekleri biliyordum ama hiçbir noktada frene basmaya çalışmadım bile. Olsa olsa gaza basmışımdır.

"Neden çocuğum olmadığını hiç merak ettin mi? diye sordum. Kelimeler orada duruyordu. Onlar dünyaya gelmişti çünkü kız kardeşim onları duymak için orada değildi.

'Herkes anne olmak için yaratılmamış,' diye cevap verdi, çok hızlı bir şekilde.

Annem şarabından bir yudum daha aldı ve ben de derin bir nefes aldım, ama ben kendi kelimelerimi doğru sıraya koyamadan o konuştu.

'Mesele şu ki, iyi bir anne olmak için çocuklarına öncelik vermelisin. Sen her zaman çok bencil oldun Amber, çocukken bile. Anneliğin sana uygun olacağından emin değilim, belki de söyledikleri doğrudur.

Yaralandığımı hissettim, içimde yer kapmak için savaşılan tüm düşüncelere yer açmak için bir anlığına havam kaçtı. Geri çekilmeli, kendimi daha fazla zarar görmekten korumalıyım ama bunun yerine onu bana tekrar vurmaya davet ettim. "Ne diyorlar?

"Her şeyin bir nedeni vardır. Bardağını boşalttı ve kendine bir tane daha doldurdu. Kalbimin göğsümde o kadar yüksek sesle attığını hatırlıyorum ki tüm restoranın duyabileceğini düşündüm. Sözleri kafamın içinde dönüp dururken göle baktım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ardından gelen sessizlik çok rahatsız ediciydi, bu yüzden annem sessizliği söylenmese daha iyi olabilecek birkaç kelimeyle daha doldurmaya karar verdi.

"Mesele şu ki, bence sen ve ben birbirimize sandığından daha çok benziyoruz. Ben de hiç çocuk istemedim. Yanılıyordu. O andan itibaren, sırf onun yanıldığını kanıtlamak için bir bebeği neredeyse Paul kadar çok istedim.

"Beni istemedin mi?" diye sordum. Kastettiğinin bu olmadığını mutlaka açıklayacağını düşünerek.

Hayır. Hiç annelik duygusu hissetmedim. Gerçek şu ki, sen bir kazaydın. Baban ve ben bir gece kendimizi kaptırdık ve sonra hamile kaldım, bu kadar basit. Hamile kalmak istemiyordum ve kesinlikle bir bebek istemiyordum.

"Ama beni doğduğumda sevmiştin?" diye sordum.

Güldü. 'Hayır, senden nefret ettim! Sanki hayat bitmiş ve sen her şeyi mahvetmişsin gibi hissediyordum ve bunların hepsi içkiyi fazla kaçırdığımız ve dikkatli olmadığımız içindi! İlk birkaç hafta annem sana baktı, ben

sana bakmak bile istemiyordu ve herkes benim sana zarar vereceğimden endişeleniyordu... eminim sana zarar vereceğimden değil. Yaptığının farkında bile olmadan beni o kadar çok incitmişti ki. Ama sen büyüdükçe işler kolaylaştı. Çok çabuk büyüdün, o zamanlar bile yaşımdan büyüktün. Yaşıtların olan diğer çocuklardan önce yürümeye ve konuşmaya başladın ve senin orada olman, sanki hep öyleymişsin gibi normalleşti.

"Peki ya Claire?"

"Claire'le durum farklıydı tabii ki. Besbelli.

Claire'in sesini duyuyorum, tam zamanında ve şimdiki zamana geri dönüyorum, hastane yatağında, hiçbir yere gitmiyorum. İroni gözümden kaçmıyor; bir kez daha annemle oturmuş Claire'in bizi düzeltmesini, birbirimizle nasıl birlikte olacağımızı öğretmesini ve dağılmamızı engellemesini bekliyorum.

"İşte buradasın," diyor Claire. Onları kucaklaşırken hayal ediyorum, annemin yüzü en sevdiği çocuğunu görünce aydınlanıyor, uzun sarı saçları ve güzel kıyafetleriyle odaya süzülüyor, hiç şüphesiz. Claire oturuyor ve ellerimden birini kendi ellerinin arasına alıyor.

"Şu ellere bak, tıpkı anneminki gibi ama kırıksız. Yatağın karşısında birbirlerine sıcak bir şekilde gülümsediklerini hayal ediyorum. Anneme benziyorum, bu doğru. Aynı ellerim ve ayaklarım, aynı saçlarım, aynı gözlerim var.

"Beni duyabiliyorsan, sana bir şey söylemem gerekiyor," diyor Claire. 'Bunu yapmak zorunda kalmayacağımı umuyordum, ama bilmelisin ki eğer yapabilseydi burada olurdu. Nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum ama makine ciğerlerime oksijen pompalamaya devam ediyor. "Paul polisin onu rahat bırakmayacağını düşünüyordu ve haklıydı. Arabadaki diğer parmak izlerinin sadece onunkiler olduğunu söylüyorlar ve arabayı senin kullanmadığından oldukça emin görünüyorlar. Bir de boynunuzdaki morluklar ve izler var. Komşunuz sokakta birbirinize bağırığınızı duyduğunu söyledi. Bunu sana Paul'ün yapmadığını biliyorum ama şimdi uyanman her zamankinden daha önemli. Elimi acıtacak kadar sıkıyor. Karanlığın örtüsünün boynuma, çeneme, yüzüme sarıldığını hissedebiliyorum. Uyuyacağım, buna karşı koyamam.

daha uzun, ama dayanmak zorundayım. Son sözleri uzak ve çarpık, ama onları duyuyorum:

"Paul tutuklandı.

O zaman

21 Aralık 2016 Çarşamba - Öğleden Sonra

Yolumuzda yürürken ağzımdan küçük sıcak nefes bulutları beni büyülüyor ve kendi kendime gülümsediğimi fark ediyorum. Şu anda gülümseyecek çok az şey var, bu yüzden hemen yüzümü yeniden düzeltiyorum. Gökyüzü yavaş yavaş kendini öldürürken, sokak lambaları bana evin yolunu göstermek için titreşerek canlanıyor. Kapıyı arkamdan kapatırken, diğer elimdeki soğuk parmaklar otomatik pilota geçerek çantamın içinde anahtarı arıyor. Aradıkları şeyi hissedebilecek kadar ısındıklarında kendimi içeri bırakıyorum. Bir ses duyuyorum. Kapıyı kapatmadan küçük koridordan salona geçiyorum ve Paul'ün kanepede uzanmış televizyona baktığını görüyorum. Kayıp koca geri dönmüştü. Ekranı bakmadan önce kısa bir süre bana baktı.

"Eve erken gelmişsin," dedi. Hepsi bu kadar. Yirmi dört saatten fazla bir süredir onu görmedim ya da ondan haber almadım ve söyleyeceği tek şey bu. Kollarımı istemeden kavuşturuyorum, tıpkı klişeleşmiş öfkeli bir eş gibi.

"Nerelerdeydin? diye soruyorum. Sesim hafifçe titriyor ve cevabı gerçekten bilmek istediğimden bile emin değilim. Öfkeliyim ama aynı zamanda iyi olduğunu gördüğüm için çok rahatladım.

"Annemin evinde. Umurunda değil."

"Neden bahsediyorsun sen? Çok endişelendim. Arayabilirdin."

"Telefonumu unutmuşum ve annemin evinde telefon çekmiyor zaten. Onu ziyaret ettiğimde benimle gelmeye zahmet etseydin bunu bilirdin. Sana bir telefon bıraktım.

Not aldım ve sabit hattı aradım. Bu sefer bana katılmak için çaba sarf edebileceğinizi düşündüm.

'Beni aramadınız. Not da yoktu,' diye ısrar ediyorum.

"Sana mutfakta bir not bıraktım," diyor Paul, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Mutfığa doğru yürüyorum ve tezgahın üzerinde bir not olduğunu görüyorum. Kâğıt parçasını kaptığım gibi okuyabileceğim kadar yakın tutuyorum:

Annem düştü. İyi olduğundan emin olmaya gidiyorum. Onu A&E'ye götürmek zorunda kalabilirim. P x

Bir gece öncesini düşünmeye çalışıyorum. İkimiz için bir yemek hazırlıyordum, kileri yeniden düzenlemem gerekiyordu. Mutfakta uzun zaman geçirdim ve bu notu gördüğümü hatırlamıyorum. Paul kapının girişinde duruyordu.

'Bu burada değildi. Bunu buraya şimdi koydunuz,' diyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?

Kulübenin ışığı yanıyordu. Yazdığını sandım. Bize yemek pişirdim.'

"Anlıyorum," diyor. Bakışlarını mutfakta takip ediyorum, her şey dün gece bıraktığım yerde, tencere ve tavalar hala fırının üstünde yemek dolu. Boş beyaz şarap şişesi. Her şey darmadağın, evi bu halde bıraktığıma inanamıyorum.

Ben kaosu incelemeye devam ederken Paul kapı aralığından, "Nasıl olduğunu bile sormadın," diyor. Bir yığın patates kabuğu ahşap doğrama tahtasının üzerinde kızarıyor, kabuğundan çok eti var çünkü işi bıçakla . Mutfığın böyle görünmesine dayanamıyorum, bu yüzden o benimle konuşmaya devam ederken ben de ortalığı toplamaya başlıyorum.

'Lütfen kavga etmeyelim, çok kötü zaman geçirdim,' diyor.

Ben de kavga etmek istemiyorum. temizlerken kelimeler dökülüyor ama hiçbirine inanmıyorum. Kire ve yalanlara dayanamıyorum, sadece hepsini istiyorum.

Durdurmak için. İşlerin ne zaman bu kadar gittiğini hatırlamıyorum, sadece ters gittiğini biliyorum.

"Kalçasını kırmış Amber. Mutfakta yerde yatarken beni aradı, her şeyi bırakıp gitmek zorunda kaldım. Fırını açtığımda pişirmekte olduğum kuzu inciklerin kuruduğunu ve kemiklerine kadar büzüştüğünü gördüm. "Annen olsaydı sen de aynısını yapardın. Annem için aynı şeyi yapmazdım çünkü o durumda beni asla aramazdı, Claire'i arardı.

"Peki araban neden Claire'in evindeydi? Etli kemikleri çöp kutusuna atıp yüzümü ona dönerek söylüyorum.

"Ne? Çünkü MOT'ımın süresi doldu. Halledene kadar yeniden sigorta yaptıramam, o yüzden Dave benim için bir bakabileceğini söyledi," diyor tereddüt etmeden.

David, Dave değil. Bundan hoşlanmıyor.

Her şey için bir cevabı var ve bulmacanın tüm parçaları birbirine uyuyor gibi görünüyor. Kendimi aptal gibi hissetmeye başlıyorum ve kendi aptallığım beni yumuşatıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, üzgün

gerektiğinden emin değildim. "Ben de özür

dilerim.

"Annen iyi olacak mı?

Kirli mutfağı arkamızda bıraktık ve bir süre oturup konuştuk. Benden istediği şefkatli eş rolünü oynuyorum ve o da bana ne kadar harika bir evlat olduğunu söylüyor, ki bu sadece bir koca olarak başarısızlıklarını vurguluyor gibi görünüyor. Repliklerimi çalışacak zamanım yok, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kalıyorum. Ödüllük bir performans değil ama bir kişilik seyirciyi tatmin etmeye yetiyor. Paul'un annesinden hiç hoşlanmadım. Norfolk sahiline yakın, eskimiş, cereyanlı bir bungalovda tek başına yaşıyor. Oradan nefret ediyorum ve sadece birkaç kez ziyaretine gittim. Her zaman içimi gördüğü ve manzaradan hoşlanmadığı izlenimine kapılıyorum.

Paul hastanede geçirdiği geceden bahsediyor ve hikâyesinde bir boşluk var mı diye kulak kabartıyorum ama yok. Kelimelerini oluştururken ağzını izliyorum ve kafamdaki yorumlardan daha yüksek sesle konuşmasını istiyorum. Ona inanmak istiyorum, gerçekten. Cep telefonum sehpanın üzerinde duruyor ve şimdi cevapsız bir arama olduğunu görebiliyorum ... belki Paul nerede söylemek için aramıştı ve ben fark etmemiştim.

"Biraz şarap ister misin? diye sordum. Paul başını sallıyor. Mutfağa giderken telefonumu elime alıyorum ve mesajı dinliyorum ama duyduğum kocamın sesi değil.

Önce

Cumartesi, 14 Aralık 1991

Sevgili
günlük,

Dün gece Taylor'ın evinde kaldım ve ayrılmak istemedim. En güzel evde yaşıyor ve en nazik aileye sahip. O evde doğmuş, hiç taşınmamışlar, bizim gibi değiller. Kiler kapısının üzerinde Taylor'ın doğduğundan beri her yıl ne kadar uzadığını gösteren işaretler bile var. Kiler, sadece yiyecek için kullanılan büyük bir dolaptır. Bir taneye ihtiyaçları var çünkü çok fazla yiyecekleri var ve hiçbirisi donmuş değil. Büyüdüğümde ben de kileri olan bir ev istiyorum.

Taylor kendi ailesinin de benimkiler kadar tuhaf olduğunu söyledi ama bu doğru değil. Annesi bana karşı çok iyiydi ve babasının geç saatlere kadar çalışması gerekmiyordu. Eve geldiğinde hep birlikte masada yemek yedik ve çok lezzetliydi. Taylor'ın annesinin kendi pişirdiği bir lazanyaydı, fırında, mikrodalgada değil, sıfırdan. Annesiyle babası bir kez bile tartışmadılar ve babası aslında oldukça komikti, sürekli aptalca şakalar yapıyordu. Taylor gözlerini devirdi, belki hepsini daha önce duymuştu ama ben güldüm.

Yemekten sonra ya Taylor'ın odasında takılabileceğimizi ya da onlarla film izleyebileceğimizi söylediler. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük televizyona sahipler. Sanırım Taylor odasına çıkmamızı istedi ama ben filmi izlemek istediğimi söyledim. Annesi patlamış mısır yaptı ve babası tüm ışıkları kapattı, böylece görebildiğimiz tek şey Noel ağacının ışıkları ve

televizyonda. Sinemada olmak gibiydi. Ailesi kanepede oturuyordu ve Taylor'la ben de sanki gerçek bir aileymişiz gibi yerdeki dev bir pufu paylaşıyorduk. Filme pek dikkat etmedim, sürekli odaya bakıyordum. Her şey çok mükemmeldi, keşke orada yaşasaydım.

Film bittiğinde Taylor uyuyakalmıştı, ben de uyuyormuş gibi yapsam iyi olur diye düşündüm. Annesi onu kucağına aldı ve babası beni kucağına aldığı anda önce biraz korktum ama sonra bizi bebekmişiz gibi yukarı taşıdılar ve yatağımıza yatırdılar. Taylor'ın odasında sadece bir yatak vardı, bu yüzden paylaşıyorduk. Çarşafklar çok güzel kokuyordu, çayır gibi. Taylor gerçekten uyuyordu ama ben uyuyamıyordum, bu şimdiye kadarki en güzel geceydi ve bitmesini istemiyordum. Yatak odasının tavanına baktım ve yüzlerce yıldız gördüm. Onların sadece karanlıkta parlayan çıkartmalar olduğunu biliyordum ama yine de çok güzellerdi. Yukarı uzandım ve parmağımı doğru yerde tutup gözlerimi kısırsam sanki onlara dokunabilirdim.

Taylor'ın ailesinin yattığını duyduğumda bile uyuyamadım, kafamdaki düşünceler beni çok meşgul ediyordu. Banyoya gitmek için kalktım ve oraya bardağın içindeki üç diş fırçasını fark ettim. Taylor'a daha önce onları sormuştum ve kendisinininkinin kırmızı, babasınıninkinin mavi ve annesinininkinin sarı olduğunu açıklamıştı. Hep aynı renklerde olduklarını söylemişti. Sonra bana yeşil bir diş fırçası alabileceğimi ve böylece onların çetesinin bir parçası olabileceğimi söyledi. Yine de yeşil bir tane istemedim. Ben kırmızı olmak istiyordum.

Taylor'ın hâlâ uyuduğu yatak odasına geri döndüm. O zaman kötü bir şey yaptım. Bunu yapmak istememiştım, bir anda oluverdi. Tuvalet masasına doğru yürüdüm ve mücevher kutusunu aldım. Daha önce ona dokunmamamı istemişti ama bu bende gerçekten dokunma isteği uyandırdı. Yavaşça açtım ve içindeki minik balerin dönüp durmasını izledim. Dans etmesi için bir şeyler olmalıydı ama biri müziği bozmuşt . Küçük bebeğin dönüp durmasını, yüzünde  ilek rengine minik bir gülümsemeyle sessizlikte dans etmesini izledim. Kutunun içinde altın bir bilezik vardı. İyice görebilmek için yakından tuttum ve Taylor'ın doğum tarihinin kazılı olduğunu fark ettim, benim de olabilirdi, bugün benim de doğum günüm. Diğer tarafında ise küçük birleşt rilmiş harflerle 'canım kızım' yazıyordu. Onu almak istememiştim. Sadece nasıl bir his olduğunu görmek istedim. Geri vereceğim.

Daha sonra yatağa tırmandım ve yüzüm Taylor'ınkinin hemen yanında olacak ve burunlarımız neredeyse birbirine değecek şekilde vücudumu oynattım. Uyuyor olmasına rağmen gülümsüyor gibi görünüyordu, muhtemelen çok şanslı olduğu için. Eminim onun rüyaları bile benimkilerden daha iyidir.

Taylor'da olup da bende olmayan üç şey var:

1. Havalı ebeveynler.
2. Güzel bir ev.
3. Kendi yıldızları.

Taylor ve ben artık arkadaş olduğumuz için mutluyum. Bileziği geri vereceğim, söz veriyorum. Ve umarım bir daha evimizi taşımayız çünkü onu gerçekten özlerim. Keşke patlamış mısır kokan ve tavanında yıldızlar olan bir evde yaşasaydım.

Şimdi

Perşembe, 29 Aralık 2016

Benim ailem diğer aileler gibi değil. Sanırım bunu çocukken bile biliyordum. Her zaman ailemin beni diğer ailelerin çocuklarını sevdiği gibi sevmesini diledim. Kayıtsız şartsız. Annem Claire'i hastaneden eve getirmeden önce her şey mükemmel değildi, ama her şey olduğundan daha iyiydi. O zaman kimse yanımda değildi, şimdi de kimse yanımda değil.

Paul geri dönmedi. Kapı her açıldığında onun gelebileceğini umuyorum ama sabah vizitelerinden bu yana beni ziyarete gelenler sadece para karşılığı gelenler. Benimle konuşuyorlar ama bilmem gerekenleri söylemiyorlar. Sanırım soruları bilmeden birine cevap vermek zor. Eğer Paul gerçekten tutuklandıysa, o zaman her zamankinden fazla uyanmaya ihtiyacım var. Neler olduğunu hatırlamalıyım.

Akşam turları kısa sürüyor, artık ana cazibe merkezi ben değilim. Artık eski haberim. Benden daha kırılmış biri . İyi insanlar bile

tamir edilemeyecek şeyleri tamir etmeye çalışmaktan yoruldum. Kırk Günlük Hemşire daha önce diğerlerinden biriyle yaklaşan tatili hakkında konuşuyordu. İnternette tanıştığı bir adamla Roma'ya gidiyor ve her zamankinden daha mutlu, biraz daha nazik görünüyor. Gerçek adının ne olduğunu merak ediyorum: Carla, belki? Sesi Carla olabilirmiş gibi geliyor. En sevdiğim kişi değil ama yine de o onu özleyeceğim, o artık rutinimin bir parçası ve ben hiçbir zaman değişiklikten hoşlanmadım.

Yeni dünyamda tamamen yabancılara bağımlıyım: beni yıkıyorlar, üstümü değiştiriyorlar ve midemdeki bir tüpten besliyorlar. Çişimi bir torbada topluyorlar ve boktan kıcımlı siliyorlar. Tüm bunları bana bakmak için yapıyorlar ama ben hala üşüyorum, açım, susuzum ve korkuyorum. Odamın dışındaki koğuştan akşam yemeğinin kokusunu alabiliyorum. Tükürüğün, gelmeyecek bir şeyin beklentisiyle ağzımın içinde toplandığını hissediyorum. Tükürük boğazımdaki tüpün içinde aşağı yukarı kayarken, nefes almamı sağlayan makine sanki bundan sıkılmış gibi oflayıp pufluyor. Yemeği tekrar tatmak, dilimin üzerinde hissetmek, çiğnemek ve sıcaklığını karnıma kadar yutmak için her şeyimi verirdim. Yemeyi, içmeyi, yapmayı özlediğim her şeyi düşünmemeye çalışıyorum. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum.

Birinin içeri girdiğini duyuyorum - sanırım bir erkek, sadece hafif vücut kokusuna dayanarak. Her kimlerse konuşmuyorlar ve ne yaptıklarını anlayamıyorum. Herhangi bir uyarı olmadan parmakların yüzüme dokunduğunu hissediyorum ve sonra biri sağ gözümü açıp içine parlak bir ışık tutuyor. Göz kapağımın tekrar kapanmasına izin verene kadar beyazdan kör oluyorum. Tam sakinleşmeye başlamışken aynısını sol gözümü de yapıyorlar ve öncekinden daha da şaşkın hissediyorum. Her kimse kısa bir süre sonra gidiyor ve ben buna seviniyorum. Yatakta yatmanın bu kadar rahatsız edici olabileceğini hiç düşünmezdim. Altı bin saniyeden fazla bir süredir sağ tarafımdayım, ondan sonra saymayı bıraktım. Yakında beni çevirmeleri gerekecek. Beni sağ tarafıma yatırdıklarında hiç iyi bir şey olmuyor, şanssız olduğumu düşünüyorum.

Yüzüme bir şey damladığını hissediyorum, soğuk bir şey. Sonra tekrar oluyor. Küçük su damlaları tenime düşüyor. Yağmur yağıyor gibi hissediyorum ama bu hiç mantıklı değil. İçgüdüsel olarak gözlerimi açıyorum ve üstümdeki gece gökyüzünü görüyorum. Sanki çatı kaldırılmış ve odamın içine yağmur yağıyor. Gözlerimi açabiliyorum ama hareket edemiyorum. Aşağıya bakıyorum ve görüyorum ki

Hastane yatağı hafif dalgalar üzerinde yüzen bir tekneye dönüştü. Kendime korkmamamı, bunun da diğerleri gibi bir rüya olduğunu söylüyorum. Yağmur daha sert yağıyor ve gevşek uzuvlarımın üzerine çekilen çarşaflar nemli ve soğuk hissettirmeye başlıyor. Yabancılaştığım bedenim titremeye başlıyor. Çarşafların altında bir şey hareket ediyor ve bu ben değilim. Pembe sabahlıklı kız yatağın ayak ucundaki yorganın altından çıkıyor ve birbirimizi görebileceğimiz şekilde oturuyor. Saçları çoktan ıslanmış ve hala bir yüzü yok. Konuşamıyor ama konuşmak zorunda da değil, sessizlik ortak dilimiz. Bunu o seçti, ben de onun seçimiyle yaşıyorum. Siyah gökyüzünü işaret ediyor ve ben yıldızları görüyorum, yüzlercesini, o kadar yakınlar ki uzanıp onlara dokunabilirim, eğer hareket edebilseydim. Ama onlar gerçek değil. Onlar çeşitli ışıklı çıkartmalar, soyulmaya başlıyorlar ve yatağa düşüyorlar, beyaz plastiğin sivri köşeleri kenarlardan kıvrılıyor. Artık gökyüzünde yıldız şeklinde delikler var. Küçük kız şarkı söylemeye başlıyor ve ben söylememesini diliyorum.

Kürek çek, kürek çek, kayığınızı yavaşça akıntıya bırak.

Ellerini çarşafın altından çıkarıyor ve bileğinde bir altın parıltısı görüyorum.

Merrily, merrily, merrily, merrily ...

Kayık haline gelen yatağın kenarlarından tutup bir o yana bir bu yana sallanmaya başlıyor. Ona yapmamasını söylemeye çalışıyorum ama konuşamıyorum.

Hayat bir rüyadan ibarettir.

Bizi tamamen devirmeden önce gözlerimi kapatıyorum. Su soğuk ve karanlık. Hareket edemediğim için yüzemiyorum, bu yüzden et rengi bir taş gibi çaresizce karanlığın derinliklerine batıyorum. Dalgaların altında onun çarpıtılmış sesini hâlâ duyabiliyorum:

Hayat bir rüyadan ibarettir.

Yüksek bir bip sesi ve çok fazla su sesi var ama artık suyun altında değilim. Tanıdığım sesler ve tanımadığım yüzler var.

Gözlerim açık.

Etrafımda telaşlanan doktorları ve hemşireleri
görebiliyorum. Bu gerçek.

Sonra sesler , biri hariç. "Bu VF, şok vermemiz
gerek.

Onlar benim baş harflerim
değil. "Geri çekilin.

Yüzler kayboluyor ve tek görebildiğim beyaz tavan oluyor.

Her şey beyaz.

Gözlerimi kapatıyorum çünkü görebileceklerinden korkuyorum. Sonra yatağın
ucunda babamın sesini duyuyorum.

", Fıstık," diyor. Bir hayaleti duymak gibi.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve bana gülümsüyor, onu gerçekten görebildiğimi
fark ediyorum. Şimdi bana çok yaşlı görünüyor, çok zayıf, çok yorgun. Diğer
her şey beyaz, sadece ben ve babam varız ve gözyaşlarımın yanaklarımdan
aşağı yuvarlanmaya başladığını hissediyorum.

'Olanlar için üzgünüm,' diyor. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek
istiyorum ama hala konuşamıyorum. Elini bir kez daha tutmak istiyorum ama
hala hareket edemiyorum.

'Bunun son konuşmamız olacağını bilseydim, o sözleri asla söylemezdim.
Onları kasetmedim. Seni seviyorum, ikimiz de seviyoruz. Her zaman sevdik.
Hayat bir rüyadan ibaret.' Gitmek için döndü ve arkasına bakmadı. Ben yine o
kızım; umutsuzca babasına ayak uydurmaya çalışan o küçük kız. Eskisinden
daha yavaş ama yine de beni geride bırakıyor.

O zaman

22 Aralık 2016 Perşembe - Sabah

"Eğer *Kahve Sabahı*'nda bize yeni katıldıysanız, hoş geldiniz" diyor Madeline. 'Bugün şu ana kadar dürüst ve açık bir şekilde aldatma hakkında konuştuk. Burada, stüdyoda, neden bazı kadınların kendilerini aldatan bir partnere asla göz yumamayacaklarını düşünürken, diğerlerinin affetmeyi ve unutmayı seçtiklerini tartışacağız. Ayrıca aldatan kadınlarla da konuşacağız. Şimdi bana, kendiniz de dahil olmak üzere bir insanı asla gerçekten tanıyamayacağınızı söyleyen Amber katılıyor. Amber, bize daha fazlasını anlat,' diyor Madeline, gözlerini devirmeden ve programda sırada ne olduğunu görmek için senaryosunu kontrol etmeden önce. Sonra bana : "Eee? Kendin için ne söyleyeceksin? Sesi her kelimedede değişiyor, sanki pilleri bitiyormuş gibi. Sonra stüdyodaki masanın üzerine kusuyor. Kafasını kaldırıyor, ağzını siliyor ve devam ediyor.

"Amber? Paul'ün sesi şimdi Madeline'in ağzından çıkıyor. "Amber?

Yatakta doğruldum. "Kabus görüyordun," diyor Paul.

Karanlığa göz kırpıyorum. Tenim ter içinde ve kendimi hissetmiyorum. 'Artık iyisin,' diyor.

Ama ben değilim. Yorganı çıkarıp banyoya koşuyorum. Bir elimle klozeti kavırıyor, diğer elimle saçlarımı yüzümden uzak tutuyorum. Uzun sürmüyor. Paul'ün yataktan kalktığını duyuyorum ve banyonun kapısını kapatıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor çam sınırının diğer tarafından.

'İyi olacağım. Hava soğuk, yatağına dön, birazdan geleceğim' diye yalan söylüyorum. İtiraz etmeden geri çekilmesi uzun sürmedi.

Sifonu çekiyorum, yüzümü yıkıyorum ve aynada dişlerimi fırçalarken kendimi izliyorum. Deli bir kadın bana bakıyor, ben de onun yerine yere bakıyorum. Diş macununu tükürüyorum, beyaza karışmış küçük kırmızı parçalar, sonra ağzımı siliyorum. İşaret parmağımla başparmağım birleşiyor ve ellerim yüzüme doğru hareket ediyor. Sırayla her bir kaşımı çekiyorum ve lavaboya minik saç parçaları serpiştiriyorum. Ancak beyaz porselenin üzerinde kendimden on küçük siyah parça sayabildiğimde duruyorum. Her zaman on tane olmak zorunda. Yeterince zaman geçtiğinde soğuk musluğu açıyorum ve kendimi yıkıyorum.

Kapıyı olabildiğince sessizce açıp Paul'ü kontrol ediyorum. Çoktan uykusuna geri dönmüştü, açık ağzından hafif horultular geliyordu. Yatak odasının kapısının arkasından sabahlığımı alıyorum ve sahanlık boyunca sürünerek küçük çalışma odama gidiyorum. Her şey temiz ve düzenli, bıraktığım gibi. Beyaz eldivenlerimi ve dolmakalemimi çıkarıp boş kâğıda bakıyorum. Ne yazacağımı düşünemeyecek kadar yorgunum ve sonra okuldan Bayan MacDonald'ı ve onun Üç Şey kuralını hatırlıyorum. Kelimeler geliyor ve kendi kendime gülümsüyorum:

Sevgili Madeline,

Umarım şimdiye kadar yazdığım mektupları beğenmişsinizdir. Hayranlarınızdan gelen mektupları okumayı ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum.

Ben hayranı değilim.

Benim hakkımda bilmeniz gereken üç şey var:

- 1. Göründüğün gibi bir kadın olmadığını biliyorum.*
- 2. Ne yaptığını ve ne yapmadığını biliyorum.*
- 3. Eğer istediğimi yapmazsan, herkese gerçekte kim olduğunu söylerim.*

vardır.

Mesajı alana kadar yazmaya devam edeceğim. Mürekkep sonsuza dek sürmez.

Umalım da birbirimizden daha uzun süre haber almak zorunda kalmayalım. Eğer mürekkep biterse, seni dinletmek için başka bir yol bulmam gerekecek.

Ne yapıyorsun? Neden yatağa dönmedin? Bu sihirbaz eldivenleri de ne?

Paul sadece bir tişört ve boxer şortuyla çalışma odasının kapısından bakıyor. Yakalandım.

"Uyuyamadım. Noel kartlarına geç başlayayım dedim ama ellerim üşüdü," diye kekeliyorum.

Bana garip bir bakış attı. 'Tamam. Annem mesaj attı, doktorların onu öldürmeye çalıştığını düşünüyor. Oraya geri dönmek zorundayım.'

Nasıl mesaj atılacağını bildiğini

sanmıyordum. "Şimdi mi?

'Evet, şimdi. Bana ihtiyacı var.'

'Seninle geleceğim,' diye teklif

ettim.

'Hayır, sorun değil. Şu anda iş konusunda ne kadar endişeli olduğunu biliyorum. Uzun süre uzak kalmayacağım.'

Ben cevap vermeye vakit bulamadan kapıdan çekiliyor. Duşun açıldığını ve kombinin gürültüyle çalıştığını duyuyorum. O halde çok acelesi yok. Mektubumu katlayıp kırmızı zarfa yerleştiriyorum ve beyaz eldivenlerimi çekmeceye geri koyuyorum. Banyonun önünden geçiyorum, kapı biraz aralık ve buhar kaçmak için dışarı çıkmaya başlamış bile. Nemli bulutun arasından bakıyorum ve kocamı duşta çıplak görüyorum. Onu bu şekilde görmeyeli uzun zaman olmuştu ve içimde reddetme ile rahatlamanın tuhaf bir karışımını hissediyorum. Hızla yatak odamıza doğru ilerliyorum ve yatağın yanındaki sehpadan telefonunu alıyorum: 06:55 - Saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim, hala gecenin bir yarısı gibi geliyor. Paul'ün şifresini telefonuna yazdım. Birkaç ay önce ilk kez tahmin etmeye çalıştığımı hatırlıyorum, evlilik yıldönümümüzü, benim doğum tarihim ve en sonunda da onunkini girmiştim. Tabii ki hepsi onunla ilgiliydi. Mesajlarını açtım. Son mesaj yirmi dört saat önce benden gelmişti. Annesinden hiç mesaj yok. Duşun durduğunu duydum. Telefonu bıraktım, yatağa geri döndüm ve yüzümü duvara döndüm. Kurulanmasını, giyinmesini, deodorant sürmesini, kemerini bağlamasını ve kot pantolonunun ceplerini bozuk paralarla doldurmasını dinliyorum.

'Oraya nasıl gideceksiniz? Trenle mi?'

diye sordum. "Hayır, arabayla daha

hızlı.

"Arabanın muayeneye gitmesi gerektiğini sanıyordum.

Dave hazır olduğunu söylüyor. Ben ön avludan alırım. Yedek anahtarım var.'

"Sana da mesaj attı mı?"

'Hayır, dün gece aradı. Neden?'

'Sebebi yok.'

Her şey için bir cevabı vardır.

Bana veda öpücüğü veriyor ve beni sevdiğini söylüyor. Ben de ona onu sevdiğimi söylüyorum. Küçülmüş ve anlamını yitirmiş, yıpranmış sözcükler. Kocamın beni terk ederken çıkardığı sesi dinlerken kıpırdamadan yatıyorum, uzun sürmüyor. Ön kapı kapandığında yataktan kalkıyorum ve yatak odasının perdesinin arkasından uzaklaşmasını izliyorum.

Paul'ün ayak izlerini takip ederek mutfığa iniyorum ve ışığı açıyorum. Boğazım kuruduğu için kendime yukarı götürmek üzere bir bardak su dolduruyorum. Fırının önünde duruyorum ve boş olan sol elimle parmaklarımı tıkırdatarak on iki kez kapalı olup olmadığını kontrol ediyorum. Salondaki büfenin üzerinde yanıp sönen telesekreterin kırmızı ışığını fark ediyorum. Sabit hattı kullanan tek kişi annemle babam ve onlar bile artık bu numarayı aramıyorlar. İşaret parmağım isteksizce OYNAT düğmesinin üzerinde geziniyor, sanki beni yakacakmış gibi temas etmekten neredeyse çok korkuyorum. Bir yudum su yutuyorum, korkumu yok etmesine izin veriyorum, sonra düğmeye basıyorum. İki gün önceki Paul'du. Demek annesinde olduğunu söylemek için aramış. Makinenin yanıp sönmelerini nasıl kaçırdım bilmiyorum, her zaman yanından geçiyorum. Mesajı siliyorum ve sonra TÜMÜNÜ OYNAT düğmesinin üzerinde duraklıyorum. Onun sesini tekrar duymaya ihtiyacım olmamalıydı ama var. Babamın tanıdık sesi kalbimi ve kulaklarımı doldururken gözlerimi kapatıyorum. *Alo, benim, baba. Bunu aldığı anda beni ara, Fıstık.* Uzun zamandır bana böyle seslenmemişti. Bastırmaya çalıştığım gözyaşlarım özgürce dökülüyor gözlerimden. Yanaklarımda izler bırakıyor ve çeneme yapışabildikleri kadar yapışıyorlar, sonra da geceliğimin üzerine düşüp nemli hüznün lekeleri oluşturuyorlar. Bu mesajı uzun zamandır saklıyordum. Paul bunun ürkütücü olduğunu, anlamadığını söylüyor. İçgüdüsel bir merakla telefonu açtım ve SON ARANAN NUMARA düğmesine bastım. Birkaç kez çaldıktan sonra bir klik sesi duyuyorum ve ardından

Kayıtlı mesaj kulağıma geliyor. Sanki suçluymuş gibi ahizeye ters ters bakarak kapatıyorum. Claire'i bu telefondan hiç aramamıştım.

O zaman

22 Aralık 2016 Perşembe - Sabah

İşe birkaç dakika geç kaldım. Madeline çoktan geldi ama önemli değil, bugün değil. Hâlâ kafam karışık, sanki rüya içinde rüya görüyormuşum gibi hissediyorum. O gittikten sonra Paul'ün gardırobunun altını kontrol ettim. Güzel pembe çanta ve içindeki siyah dantelli şeyler gitmişti, onları da yanında götürmüştü. Annesi için bir hediye olduklarından şüpheliyim.

Kadronun geri kalanı toplanırken masamda sessizce oturuyorum. İş arkadaşlarım "Günaydın" diyor, ben de başımı sallayarak cevap veriyorum, sanki takılmış bir plağı dinliyor gibiyim. Bugün kibar ya da başka türlü bir konuşma yapmak istemiyorum ve sabahım pek de iyi geçmedi. Kimsenin bakmadığını düşündüğümde, ofisteki kadınların yüzlerini inceliyorum. Hepsi gözlerini kırpmış, biraz yorgun, çokça kaybolmuş görünüyor. Ne yapacağı belli olmayan bir denizde su üstünde kalmaya çalışan insanlar topluluğu. Onlar benim arkadaşım değil, gerçekten değil; boğulmayacağımız anlamına gelse hepimiz birbirimizi suyun altına iterdik. Endişelenecek bir şeyim olmadığı sonucuna varıyorum; gerçek beni göremiyorlar, kendilerini bile göremiyorlar.

Madeline birisine havlamak için ofisinden çıkıyor ve göz göze geliyoruz. Onlarla konuşuyor ama bana bakıyor ve bir an için bildiğine ikna oluyorum. Ağzımda bir türlü kurtulamadığım berbat bir tat var. Mide bulantısı bir kez daha boğazımdan yukarı doğru yükseliyor ve sakın görünmek için elimden gelenin en iyisini yaparak tuvaletlere yöneliyorum. İçeri girer girmez bir bölmeden içeri dalıyorum, sifonu çekiyorum ve kimsenin beni duymayacağını umarak tam zamanında başımı klozetin üzerine eğiyorum. Bu sadece safra, hiçbir şey yemedim. Acaba sinirden mi, suçluluktan mı yoksa her ikisinden mi? Her iki durumda da kendimi düzeltmeliyim ve hızlı olmalıyım, bunun için zamanım yok. Kapının dışında Jo'nun sesini duyuyorum. Yayına çıkmadan önce bir eczaneye uğramam gerektiğini düşünüyor, binamızdan çok uzakta olmayan bir eczane var. Sanırım haklı. Bittiğinden emin olmak için bir süre bekliyorum, sonra kapıyı açıp ellerimi yıkıyorum, tekrar yalnız olduğumu görmek beni rahatlatıyor.

Gösteriden sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ancak Madeline kendini hiç iyi hissetmiyor. Sabahdan beri paytak paytak tuvalete gidip geliyor ve ter içinde. Gıda zehirlenmesi olduğunu düşünüyor. Bence yayına çıkmadan hemen önce kahvesine koyduğum müşhilden kaynaklanıyor olması çok daha muhtemel. Madeline kahveyi sever, çok içer, sade olduğu sürece asla hayır demez. Ayrıca işe arabayla gidip gelmeyi de seviyor. Toplu taşıma araçlarının 'kirli ve mikroplu insanlarla dolu' olduğunu düşünüyor. Şu anda kendi başına eve gidecek durumda değil, bu yüzden ben onu şaşırtacak ve Matthew'un onayını alacak bir teklifte bulundum. İlk başta kabul edeceğini sanmıyorum ama tuvalete yaptığım bir başka hazırlıksız ziyaretten sonra bu fikri benimsiyor gibi görünüyor ve ben de buna seviniyorum.

Ofisten çıkarken çantasını ben taşıyorum çünkü 'kendini çok zayıf hissediyor' ve otoparka vardığımızda hangi arabanın onun olduğunu bilmiyormuş gibi yapıyorum. Siyah VW Golf'ün kilidini açıyor, sonra anahtarı bana uzatıyor ve sanki arabası bir taksiye dönüşmüş gibi kendini arka koltuğa atıyor. Navigasyona girerken bana posta kodunu havlıyor, sonra da beni 'çok dikkatli sürmem' ve 'yoldaki yabancılara dikkat etmem' konusunda uyarıyor.

Ben sürerken uyuyor ve ben onu böyle daha çok sevdiğime karar veriyorum. Susturulmuş. Zehir, uyanırken dudaklarından sızmak yerine uyurken içinde hapsoluyor.

Londra'da araba kullanmaktan nefret ediyorum. Çok kalabalık ve gürültülü. Yollarda çok fazla insan var ve hepsinin acelesi var, ancak çok azının gerçekten gitmesi gereken bir yer var. Şehir merkezinden çıktığımızda daha iyi oluyor, yollar genişliyor ve daha az kalabalık oluyor.

Navigasyon, varış noktamıza sadece on dakika kaldığını gösterdiğinde, araç bir uyarı sesi çıkarıyor ve gösterge panelinde kızgın kırmızı bir sembol parlıyor.

"Benzininiz bitmek üzere," diyorum dikiz aynasından yeniden uyanan yolcumun kısılan gözlerine bakarak.

'Olamam,' diyor.

"Merak etmeyin, eminim sizi eve götürecek kadar vardır.

"Endişeli görünüyor muyum? Aynada tekrar göz göze geliyoruz. Saatte kırk mil hızla giderken ne kadar mantıklı görünürse o kadar uzun süre bakışlarını tutuyorum, sonra tekrar önümdeki yola bakıyorum.

Ondan sonra bir daha konuşmuyoruz, ta ki ben onun yaşadığı yoldan sola dönene kadar. O zaman bana tekrar havlıyor, nereye ve nasıl park edeceğimi söylüyor, ama onu gerçekten duymuyorum. Kendisine ait olduğunu söylediği eve bakmakla meşgulüm ve gördüklerim karşısında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Burayı tanıyorum. Buraya daha önce gelmişim.

Önce

Paskalya Pazarı, 1992

Sevgili
günlük,

Taylor tüm Paskalya boyunca ailesiyle birlikte tatilde ve ben kendimi berbat hissediyorum. Onu okulun son gününden beri görmedim ve önümüzdeki Salı günü dönene kadar da görmeyeceğim. Bana bir kartpostal göndermiş. Annem birkaç gün önce onu bana vermek için yüzünde kocaman bir sırıtışla odama daldı. Bunun beni mutlu edeceğini düşünmüş. Ama mutlu etmedi. Taylor bensiz çok eğleniyor gibi görünüyor ve *beni* özlediğini hiç sanmıyorum.

Bu yıl tatile gitmiyorum, İngiltere'e bir yere bile, annem paramızın yetmeyeceğini söylüyor. Babamın çok çalıştığını, bu yüzden çok paramız olması gerektiğini söylediğimde ağladı. Son zamanlarda hep ağlıyor ve artık şişman da değil; acaba yemek yiyemeyecek kadar üzgün mü? Geçen hafta bir gece öğle ya da akşam yemeği yapamayacak kadar üzgündü. Fırına dokunmama izin verilmediği için sadece cips ve bisküvi yedim. Anneme Nana için hala üzgün olup olmadığını sordum ve o da her şey için üzgün olduğunu söyledi.

Annem iyi olursam gelecek hafta bir gün beni yine Brighton'a götüreceğini söyledi. Kötü olursam beni nereye götüreceğini sordum ama gülmedi. Ona şu anda on yaşında olduğumu, dolayısıyla çocuk gezintileri için biraz büyük olduğumu, ancak iskele boyunca yürümekten rahatsız olmadığımı ve denizin sesini sevdiğimi hatırlattım. Artık büyüdüğüm için annem yarı zamanlı bir iş aramaya başladı,

Taylor'ın annesi gibi. Bir sürü başvurusu olmasına rağmen şimdiye kadar bir tane bile alamadı. Ne zaman bir mülakata girse, yüz yıllık siyah takım elbisesini giyiyor, çok fazla makyaj yapıyor, sonra eve gelip bütün öğleden sonra içiyor. Ben de ona iş vermezdim, çok üzgün ve tembel. Tatilden önce okulda üç gün üst üste aynı gömleği giymek zorunda kaldım. Bunun önemli olmadığını ve kimsenin fark etmeyeceğini söyledi, sonra üzerime iğrenç bir parfüm sıktı, böylece bütün gün onun kokusunu aldım.

Hazırladığım öğle yemekleri de ilginç bir hal aldı. Babamın işinin bir parçası da çalıştığı yerdeki tatlı makinelerini doldurmak. İşinin avantajlarından biri de eve bedava çikolata ve cips kutuları getirebilmek. Geçen hafta eve kırk KitKat'lık bir kutu getirdi. Dönemin son gününden önce ekmeğimiz bitmişti, bu yüzden annem öğle yemeğim için tereyağlı ve gevrek sandviç yerine iki KitKat verdi, benim için sorun yoktu. Ama sonra öğle yemeği gözcüsü ne yediğimi fark etti ve ona unutmadığımı söylememe rağmen öğle yemeğimi unuttuğumu düşündü. Beni sıcak yemek yiyen çocukların yanına gönderdi ki bu harikaydı çünkü Taylor'ın yaptığı da buydu.

Her zamanki gibi yalnız oturuyordu, ben de onun masasına oturdum. Ama sonra bir yaygara koptu çünkü görünüşe göre annem son kez sıcak öğle yemeği yemem için okula ödeme yapmamıştı. Sonunda, sanırım Bayan MacDonald benim için üzüldü ya da öyle bir şey oldu, çünkü parasını kendisi ödedi ve bana endişelenmememi söyledi. Ben balık ve patates kızartmamı aldığımda, herkes oyun zamanı için dışarı gönderilmişti. Yemeğimi yerken neredeyse tüm okulu sahada görebiliyordum. Sınıfımdan bir grup kız gördüm ve Taylor'ın onların ortasında durduğunu fark ettim. Onu sanki bir bez bebekmiş gibi aralarına almışlardı ve bundan hiç hoşlanmıyor gibiydi. Taylor ayrılmaya çalıştığında el ele verip aralarındaki boşlukları kapattılar ve onu tekrar çemberlerinin ortasına ittiler. Cipslerimi bıraktım ve hala aç olmama rağmen tatlı da istemediğimi söyledim. Oyun alanına koştum ama Taylor'ı ya da diğer kızları bulamadım. Bazen merdivenlerinde tek başına oturduğu avluya koştum ama orada da yoktu.

Teneffüs saati olmasına rağmen sınıfımıza geri döndüm ama boştu. Sonra gözüme bir şey takıldı, yerinde olmayan bir şey. Sınıfın akvaryumuna doğru yürüdüm ve akvaryumun üzerinde yüzen ölü japon balıklarına baktım.

yeşil renkli suyun yüzeyi. Taylor ve ben birkaç hafta önce tankın temizlenmesine yardım etmiştik. Bayan MacDonald bize bir hortum parçasını suyun içine sokup diğer ucunu emerek sıvıyı boşaltabileceğimizi öğretmişti. Doğru yaparsanız su kendiliğinden dışarı akar ve bir kovada toplayabilirsiniz. Her şey yerçekimiyle ilgili. Ay ve yıldızlar gibi. Bunu ilk denediğimde ağzım akvaryum suyuyla dolmuştu ve Taylor bana gülmüştü. O zamandan beri kimsenin temizlediğini sanmıyorum.

Balığın öldüğünü biliyordum ve bu konuda ne hissettiğime karar veremiyordum. Küçükken ölen bir japon balığım vardı. Ninem onu tuvalete atıp sifonu çekmişti ve ben çok üzülmüştüm. Ama o benimdi, bana aitti. Bu balık benim değildi ama onunla ilgili hissedeceğim doğru duyguları bulmaya çalışırken ellerim kendi yaptı ve akvaryumun kapağını açtı. Onu neden tutmak istediğimi bilmiyorum. Islak, kaygan ve soğuktu. O sırada Taylor sınıfa geldi. Ölü balığa baktı, sonra bana baktı. Balığı elimden aldı, akvaryuma geri koydu ve kapağını kapattı. Kolundan bir mendil çıkardı, tıpkı bir sihirbazın şapkadan tavşan çıkarması gibi, sonra kendi ellerini kurulamadan önce benim ellerimi kuruladı. İyi olduğuna sevinmişim.

Geçen yıl iki Paskalya yumurtam vardı. Biri annem ve babamdan, diğeri de büyükannemden. Nineminki daha iyiydi çünkü çikolatalı yumurtanın içinde şekerlemeler vardı. Onları saydım ve on üç şeker vardı, bunu hatırlıyorum çünkü aynı anda hem şanslı hem de şanssızdım. Bu yıl sadece bir Paskalya yumurtam var ama sorun değil çünkü o da Taylor'dan. Ona bir şey almadım ama alacağım. Ona biraz KitKat verebilirim, bizde bir sürü var.

Şimdi

Perşembe, 29 Aralık 2016

Annem ve babam öldü. Böyle bir şeyi nasıl unutursun bilmiyorum ama ben unuttum. Burada, hastane odamdaydılar, herkes kadar gerçektiler ama yine de burada değillerdi. Olamazlar; bir yılı aşkın süredir yoklar. Zihin güçlü bir araçtır - tüm dünyaları yaratabilir ve kendini korumaya yardımcı olmak için kesinlikle birkaç numara oynayabilir. Öldüklerinde konuşacak durumda bile değildik. Babamın bana söylediği son sözleri hatırlıyorum - onları söylediğini hala duyabiliyorum, bir anının zalimce sıkışmış bir kaydı:

"Beni dinle Amber. İlişkimizde var olan tüm mesafeler senin tarafından yaratıldı. Gençliğinden beri kendi küçük dünyana çekildin. Bizi orada istemedin ve biz de denesek bile seni bulamazdık. Biliyorum çünkü denedik. Yıllarca. Dünya senin etrafında dönmüyor; eğer kendi çocukların olsaydı şimdiye kadar bunu öğrenmiş olurdun.

Ondan sonra bir daha aramadılar, ben de aramadım.

Gittiklerini söylemek için beni arayan Claire'di. İtalya'da bir otobüs kazası olmuştu. Haberlerde görmüştüm ama sunucu İngiliz turistlerin öldüğünden korktuğunu söylediğinde bile televizyondan gelen sesin doğrudan benimle konuştuğunu bilmiyordum. Ne olduğunu asla öğrenemedik, gerçekten. Otobüsün şoförünün direksiyon başında uyuyakaldığına dair spekülasyonlar vardı. Bir gün kadar haberlerde yer aldı ve sonra ailelerimiz biz olmayan herkes tarafından tekrar unutuldu. Başka bir yerde birinin başına kötü bir şey geldi ve biz kendi hikayemizi tek başımıza izlemeye devam ederken bu yeni haber oldu. Pasaportlarına en yakın akrabaları olarak Claire'in adını yazmışlardı, benimkini değil. Ölürken bile onu bana tercih etmişlerdi.

Claire her şeyi yaptı: onları eve getirmeyi ayarladı, cenazelerini organize etti, avukatla ilgilendi. Evlerini temizledim, eşyalarını attım,

hayatlarının bir bölümünü başka yerlerdeki başka insanlara dağıttılar. Claire bunu yapmaya dayanamayacağını söyledi.

Bu hastane odasında bana ne kadar gerçek göründüklerine hâlâ şaşıyorum. Yalnızlığımı biriyle paylaşmayı o kadar çok istemiş olmalıyım ki, zihnim anne ve babamı bana yaşayan anılar olarak geri getirdi. Ölüler, onlara gerçekten ihtiyaç duyduğunuzda o kadar da uzakta değiller; sadece görünmez bir duvarın diğer tarafındalar. Keder her zaman sadece size aittir, suçluluk da öyle. Paylaşabileceğiniz bir şey değildir. Onlar öldüğünde Claire'in kalbi gerçekten kırılmıştı. O dışarıda haftalarca ağladı, ben içeride sonsuza kadar ağladım. Şimdi zihnimin bana sunduğu her şeyi sorgulamaya başlıyorum, neyin gerçek neyin rüya olabileceğine karar vermeye çalışıyorum.

Kapı açılıyor ve biri sandalyesini çekiyor. Elimi tutuyor ve tutuş şeklinden Paul olduğunu anlıyorum. Elleri çoğunlukla yumuşak, sadece orta parmağında yazı yazarken kalemi çok sıkı tuttuğu sert bir deri parçası var. Geri döndü. Polis gitmesine izin vermiş olmalı. Uzun bir süre sessizce oturduk. Bana baktığını hissedebiliyorum, tek kelime etmiyor, sadece elimi tutuyor. Hemşireler üzerimi değiştirmeye geldiklerinde, istedikleri gibi dışarıda bekliyor. Beni bıraktıklarında yine orada oluyor. Ona ne olduğunu bilmek istiyorum, polisin ne dediğini, ne yaptığını düşündüklerini bilmek istiyorum.

Bir hemşire gelip ziyaret saatinin bittiğini söylüyor. Adam cevap vermiyor ama yüzü ona bir şeyler söylemiş olmalı çünkü hemşire istediği kadar kalmasında bir sakınca olmadığını söylüyor. Polis her ne yaptığını düşündüyse de hemşireler onun iyi bir koca olduğunu düşünüyor. Bir süre daha sessizce oturuyoruz, o doğru kelimeleri bulamıyor ve benimkiler de elimden alındı.

"Özür dilerim," diyor.

Tam ne için diye düşünürken, üzerime eğildiğini hissediyorum ve rutin panik başlıyor. Neden korktuğumu bilmiyorum ve sonra yine o anı canlanıyor, bir adamın elleri boğazımda, makinenin ciğerlerime oksijen vermesine rağmen nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Paul'un elleri boğazımda değil, yüzümde ama ne yaptığını bilmiyorum. Her iki kulağıma da bir şey sokarken haykırmak istiyorum. Dünyanın müziği biraz sönüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor; duymak elimde kalan tek şey.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Claire ve sesini duyunca şok oluyorum. Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyorum; burada olduğunu bilmiyordum.

"Doktor yardımcı olabileceğini söyledi," diyor Paul, elimi tekrar

avucunun içine alarak. "Polis gitmene izin mi verdi?

"Öyle görünüyor.

"İyi misin?" diye sorar. "Ne

düşünüyorsun?

"Bence bok gibi görünüyorsun ve bir duşa ihtiyacın varmış gibi

kokuyorsun. Teşekkürler. Doğruca buraya geldim.

"Artık bitti.

'Henüz bitmedi, hala benim ... olduğumu düşünüyorlar.

Ama benim için bitti çünkü artık onları duyamıyorum. Kulaklarım müzikle doluyor, bu müzik nabız gibi atıyor ve vücuduma doğru akıyor, bildiğim tek şey o olana kadar diğer tüm hisleri azaltıyor. Geri kalan her şey, herkes yok oldu ve bir anıyla doruğa ulaşan bir dizi nota beni bu yerden alıp götürdü; Paul ile evlendiğimizde koridorda şarkı buydu. Sevdğin birini düzeltmeye çalışmakla ilgili sözler beni geriye götürüyor. O zamanlar bile ben bozuk olduğumu bilmezken o beni düzeltmek istiyordu. Hâlâ deniyor.

Anının kenarları biraz yırtık, ama gerçek bir şey, bu yüzden onu yavaşlatıyorum ve ona tutunuyorum. Paul'ü anının köşesinde görebiliyorum, parmağıma bir yüzük takıyor, bana gülümsüyor ve mutluyuz. O zamanlar mutluyduk, şimdi ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyorum. Keşke tekrar o halimize dönebilseydik. Artık çok geç.

Küçük bir törendi; hiçbir zaman çok arkadaşım olmadı. Gerçek şu ki, pek fazla insandan hoşlanmıyorum, gerçekten değil. Tanıştığınız herkes kaçınılmaz olarak kusurludur. Birini tüm çatlaklarını ve kusurlarını görecektir kadar iyi tanıdığım

artık onlarla vakit geçirmek istemiyorum. Kırılmış insanlardan onlardan daha iyi olduğumu düşündüğüm için kaçınmıyorum, sadece kendi yansımama bakmayı sevmiyorum. Ayrıca, yakınlaştığım herkes sonunda incindi, bu yüzden artık yeni arkadaşlar edinme zahmetine girmiyorum. Elindekiyle yetinmenin en iyisi olduğunu öğrendim.

Parça duruyor ve ben geri dönüyorum. Müziğin yerini daha az tanıdık bir bip sesinin eşlik ettiği solunum cihazının ritmi alıyor. Bir hemşire bize katıldı. Yatağın yanından geçerken plastik önlüğünün çıkardığı sestten anlıyorum. Önlük istediğini aldı, oda sessizleşti. Hayatımı artık sayılarla değil seslerle çiziyorum, fırçayı çok çalışan kulaklarım tutuyor. Bip sesi kesiliyor. Hemşire gittiğinde Paul ve Claire konuşmalarına devam ediyor ve ben kaçırdığım kelimeleri merak etmekten kendimi alamıyorum.

'Kendini suçlamayı bırakmalısın, Paul. Bu bir kazaydı.'

"Gitmesine asla izin vermemeliydim.

"Kendini toparlamalısın. Sana ihtiyacı var ve şu anda berbat durumdasın. Yıkanman, dinlenmen ve kafanı toparlaman gerekiyor.

'Hâlâ arabayı kullandığımı, sarhoşken karısını dövüp sonra da bunu unutan bir adam olduğumu düşünüyorlar. Ben öyle bir adam değilim.

"Biliyorum.

Benden nefret ediyorlar. Vazgeçmeyecekler, geri gelecekler, bunu biliyorum. Onu bir daha bırakmayacağım. İstiyorsan sen git.'

En çok konuşmalarını istediğimde duruyorlar. Arabayı başka biri *kullanıyordu*, bundan eminim. Ama Paul değil. Claire'in de ona inanması beni rahatlatmıştı.

"İstersen bir süre kalabilirim, sana eşlik edebilirim?" diyor.

"Sen bilirsin.

Kendilerini sessizliğe bırakıyorlar. Paul bana başka bir anısını dinletiyor; son tatilimizde aşık olduğumuz bir şarkı. Daha fazlası var.

şarkılar, daha fazla anı, ama sonra müzik duruyor, sessizlik devam ediyor ve çok daha yüksek sesle.

"Bebek hakkında konuşmak ister misin?" diye sorar Claire.

Ne bebeği?

"Hayır," diyor

Paul. "Biliyor

muydun? *Neyi*

biliyor muydum?

"Bu konuda konuşmak istemediğimi

söyledim. *Bu konuda konuşmalarını*

istiyorum.

Ama yapmıyorlar. Vantilatör oflayıp puflayarak odadaki hayal kırıklığını yankılıyor.

'Pekala, ben eve gidiyorum. Geç oldu,' diyor Claire. 'Seni bırakabilirim ya da senin için temiz kıyafetler ve bir çamaşır torbası alabilirim, eğer bana evinin anahtarlarını vermek istersen?

Anahtarları ona verme.

"Eve bırakıp birkaç saat sonra geri geleceğim. "Dinlenmen

gerek.

"Amber'la birlikte olmam

gerek. "TAMAM.

Claire beni yanağımdan öpüyor ve nane şampuanının kokusunu alabiliyorum. Bu kadar uzun süre yıkanmamış saçlarımın nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Paul de beni öpüyor, sonra kulaklarımdaki küçük hoparlörleri çekip çıkarıyor. Gitmesini istemiyorum ve kapı arkalarından kapanıp beni sessizliğim ve makinelerimle baş başa bıraktığında ruh halimin karardığını hissediyorum. Kapının sesini duyuyorum ve düşünüyorum

Paul fikrini değiştirdi ve benimle kalmak için geri geldi, ama o Paul değil.

"Merhaba Amber," diyor bir erkek sesi. Kilidin döndüğünü duyuyorum ve o olduğunu anlıyorum, daha önce burada olan adam, sesli mesajımı silen adam. 'Az önce kocanla karşılaştım. Oldukça dağınık bir adam, onda ne bulduğunuzdan emin değilim. Meslektaşlarımdan birinden duyduğuma göre sizi neredeyse kaybediyormuşuz. Ama geri dönüş yolunu bulmuşsunuz, demek ki bir şey olmamış.

Meslektaşlarım.

Burada mı alışıyor?

'İnsanları komada tutmak için kullandığımız ilaçlardan birinin Amerika'da ölüm cezası için kullandıkları ilaçla aynı olduğunu biliyor muydunuz? Bu yüzden bu gece seni gördüğüme çok şaşırdım, çünkü o dozun seni *gerçekten* ldrmesi gerekirdi. Matematiği yanlış hesaplamışım.'

Bu gerçek olamaz, bu olmuyor. . !

'Herkes hata yapar. nemli olan onlardan ders çıkarmaktır. Bundan sonra seninle ilgilenirken çok daha iyi bir iş çıkaracağım.

Bu bir rüya değil.

" ederim. Yapabilseydiniz bana teşekkür edeceğinizi biliyorum'.

Bu adamı tanıyorum.

Yüzümü okşuyor.

Onu şimdi hatırlıyorum.

Yatağa doğru eğilip beni öpüyor, sonra tenimin tadına bakar gibi yavaşça yanağımı yalıyor. Kendi içimde bzlyorum. Solunum tpm kenara çekip ağzımı öpüyor, dilini dudaklarımın içine sokuyor, dişleri tüpe ve benimkilere çarpıyor. Eli vücudumda kayıyor, hastane önlüğünün altından göğsümü avuluyor. İşi bittiğinde beni nasıl bulduysa öyle bırakıyor.

"Haklısın, ağırdan almalıyız," diyor ve odadan çıkıyor.

O zaman

22 Aralık 2016 Perşembe - Akşam

Bunu yapmıyorum çünkü Paul bu gece yine eve gelmeyecek. Kaybolan siyah dantel çanta yüzünden de değil, bunun gayet makul bir açıklaması olabilir. İstedğim için yapıyorum ve sorun değil. Pek çok insan eski sevgilileriyle arkadaş, bunun bir anlamı olmak zorunda değil ve ben yanlış bir şey yapmıyorum. Kelimeleri, onlara inanana kadar kafamın içinde tekrarlamaları için cesaretlendiriyorum. İleriye doğru attığım her adım yanlış yöne gittiğimi hissettiriyor, ancak seçtiğim yolda ne olursa olsun devam ediyorum.

Southbank birbirlerine gülümseyen insanlarla dolup taşıyor. Thames Nehri ay ışığında dans ediyor ve binalar uzaktan görkemli bir şekilde yükseliyor, nehrin kıyılarında yılan gibi kıvrılıyor. Şehri gece seviyorum, karanlıkta kiri ya da kederi göremiyorsunuz.

Onu barda hemen fark ediyorum, dış hatları bunca yıldan sonra bile hala garip bir şekilde tanıdık geliyor. Sırtı bana dönük ama elinde bir bardak bir şey olduğunu görebiliyorum. Çok geç değil. Arkamı dönüp kapıdan çıkabilir, hiç yaşanmamış olan her şeyi unutabilirim.

Sadece bir içki.

Mide bulantısı vücuduma hücum edip kaçmam için çılgılık atana kadar topuklu ayaklarım yere yapışmış gibi görünüyor. Tuvaletler için neon bir tabela görüyorum ve zamanında yetişemeyeceğim korkusuyla akşamın erken saatlerinde içki içenlerin arasından geçiyorum. Ama bir kabine girer girmez bu his geçiyor, belki de sadece sinir. Ellerimi yıkıyorum. Neden bilmiyorum, kirli değilim. Bir kağıt havlu alıp kabaca kuruluyorum, dikkatim birden sol elimdeki alyansa odaklanıyor. Derin bir nefes alıp veriyorum ve sonra aynadaki yansımama bakıyorum, burada bu beni görecektir başka kimse olmadığı için minnettarım. Bana bakan gözler yorgun ve uzak görünüyor ama genel olarak her şey tatmin edici.

Yeni küçük siyah elbisem iyi görünüyor, bakımsız vücudumu okşuyor ve topuklu ayakkabılar rahatsız edici olsa da bana güven veriyor. Kumral saçlarımı düzelttim, yüzümü ve tırnaklarımı boyadım. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama beni iyi görünürken görmesini istiyorum.

Yansımamı bir gülümsemeyle rahatlatmaya çalışıyorum ama o gönülsüzce cevap veriyor. Yüz hatlarımı nötr hale getiriyorum. Beni sakinleştiren ve kucaklayan sessiz sükûnet, kapının patlayarak açılmasıyla parçalanıyor. Barın gürültülü karmaşası mekânı dolduruyor ve küçük odanın havasını emiyor. Başımı gürültünün üzerinde tutmak için mücadele ediyorum ve beyaz parmak eklemlerim çıkışı işaret ederek leğeni kavıyorum. Yıpranmışlıktan biraz daha kötü durumda olan iki kadın tökezleyerek içeri giriyor ve bilmediğim bir şeye gülüyorlar. Benden daha genç görünüyorlar, yine de muhtemelen aynı yaşta olduğumuzdan şüpheleniyorum. Etekleri kısa, dudakları kırmızı ve kâğıttan şapkaları bana Noel olduğunu hatırlatıyor. Noel artık hiçbir şey ifade etmiyor. Kadınların konuşmaları kafamdaki uzaklaşmamı söyleyen sesleri bastıracak kadar yüksek, bu yüzden derin bir nefes alıp bara doğru ilerliyorum.

Hemen yanında duruyorum, zaten çok tanıdık ve yasak olan kokusunu içime çekiyorum. Beni hiç fark etmemiş gibi görünüyor.

"Bir bardak Malbec alayım, lütfen," diyorum barmene. Çevresel görüşümde Edward'ın başını çevirdiğini, gözlerinin her zamanki gibi beni baştan aşağı süzdüğünü görüyorum.

"Merhaba Edward," diyorum yüzümü ona dönerek. Sesimi ve yüz ifademi aynı seviyede tutmak için elimden geleni yapıyorum. O da bana gülümsüyor. Zaman beni değiştirdi ama belli ki onu yalnız bıraktı. On yılı aşkın bir yaşam onu sadece geliştirmiş gibi görünüyor. Bronzlaşmış teni, beyaz dişleri ve bana bakarken keyifle dans ediyor gibi görünen muzip kahverengi gözleri dikkatimi çekiyor.

"Bunu ve bir bardak Amber Ale daha getireyim - ismini sevdim. Deri cüzdanından yirmi sterlinlik bir banknot çıkarıp barın üzerine bırakıyor. Beyaz pamuklu gömleği, altındaki kasları gizlemek için çırpınıp dururken ona neredeyse dar geliyor. Biz öğrenciyken hep spor salonundaydı ve belli ki şimdi de çalışıyor. "Demek geldin.

"Evet," diye cevap veriyorum. Bakışları çok yoğun geliyor ve gözlerimi için kendimi zor tutuyorum.

"Seni görmek güzel. Gözlerinin gözlerimi tutuşundaki bir şey beni biraz küçültüyor. Şarap geldi ve ben açgözlülükle içtim.

"Bu akşam birkaç saatim boştu ve arayı kapatmak iyi olur diye düşündüm," diyorum.

"Biraz saat mi? Tüm alacağım bu mu?" diyor bardağımlı uzatırken.

"Hayır, sana ayıracak sadece on dakikam var, sonra havalı insanlarla başka bir randevum var.

Gülümüyor, ama biraz geç.

"Başka bir *randevu* mu?" diye

soruyor.

Yüzüm kızardı.

Anlıyorum. O zaman seninle geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyim. Şerefe. Kadehini benimkine doğru kaldırıyor ve içerken bakışlarımı üzerinde tutmaya devam ediyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve şarabı yutmam gerekenden daha fazla yutuyorum.

Aramızdaki ilişki hızla rahatladı. Alkol sohbeti koyulaştırıyor ve her ikisi de özgürce akıyor. Aradan geçen yıllara rağmen yeniden onunla birlikte olmak kolay ve doğal geliyor. Noel'e üç gün kala bar rahatsız edici derecede dolu ama ben fark etmiyorum bile. Etrafımızı saran yabancılar düzenli olarak yenileniyor ve beni eskiden olduğumuz kişinin tehlikeli keskin kenarlarından koruyor. Edward'ın gülümsemelerine, iltifatlarına ve hafif dokunuşlarına karşılık veriyorum ama şu anda sahip olduğum hayatın dokusunu yırtmak için sadece küçük bir yırtık gerekeceğinin çok farkındayım. İki içkiden sonra kendimi akıllıca görüldüğünden biraz daha sarhoş hissediyorum. Bugün pek bir şey yiyemedim.

"Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum," diyor, sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi. "Bir şeyler atıştırmak için vaktin var mı?" Teklifi değerlendiriyorum. Açım, eğleniyorum. *Yanlış bir şey yapmıyorum* . Kısa da olsa yaptığım araştırmada, hayır demek için bir neden bulamıyorum.

"Yakınlarda bir yerde mi? Ben soruyorum.

"Bana uyar," diyor ve ceketimi giymeme yardım etmek için ayağa kalkıyor. Kalabalığın arasında mücadele ettikten sonra kapıyı önümden iterek açıyor. "Önden buyurun. Bir beyefendiyle dışarıda olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum; sanki geçmişten, benim geçmişimden biriyle birlikte olmak gibi.

Hava ayıltıcı derecede soğuk ama Edward çok uzak olmayan bir yer bildiğini söylüyor. Arnavut kaldırımlı sokaklarda topuklu ayakkabıyla yürümeye alışkın değilim. İkinci kez tökezlediğimde koluma giriyor ve ona izin veriyorum, bir çift gibi görünmemiz gerektiğinin farkındayım ve umursadığımı sanmıyorum. Bir kasaba evine benzeyen bir yerde duruyoruz ve kolumu bırakıp korkutucu siyah kapıyı çaldığında kafam karışıyor.

"Ne yapıyorsun? Fısıldıyorum. Kendimi okullu kız gibi hissediyorum.

"Artık aç değilseniz, bize yemek yiyecek yer bulabilir misiniz?

Cevap vermeye fırsat bulamadan büyük, parlak kapı açılıyor ve siyah takım elbiseli, orta yaşlı bir adam kapıda beliriyor. Rahatsız edici derecede uzun boylu, sanki biri onu germiş ve yüzünde çok fazla kötü haber almış birinin ifadesi var. "İki kişilik bir masa mümkün mü?" diye soruyor Edward.

Adam beni şaşırtarak başını salladı. "Elbette efendim, bu taraftan.

Takım elbiseli adamı mermer zeminli uzun bir koridorda takip ederken kendimi Alice Harikalar Diyarında gibi hissediyorum. Edward'ın hâlâ arkamdan geldiğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Kendinden memnun görünüyordu ve bunun muhtemelen akşam için yaptığı planın bir parçası olduğunu fark ettim. Aldırmıyorum, beni gelmem için zorlamadı ya. Sağdaki küçük bir kapıdan dönüp mum ışığıyla aydınlatılmış büyük bir yemek odasına giriyoruz ve burada bize boş kalan tek masa gösteriliyor. Diğer dört çift çoktan oturmuş; başlarını kaldırıp bakmıyorlar.

"Size şarap listesini getireyim, efendim," diyor takım elbiseli adam ve paltolarımızla birlikte perdeli bir kapıdan geri çekiliyor.

Tek söyleyebildiğim 'Bu çok etkileyici' oldu. 'Teşekkür

ederim, beğendim. Sadece üyelere özel.

Bronzlaşmış elleriyle önündeki masanın üzerinde duran beyaz pamuklu peçeteyi alıyor sanki Torino Kefeni'ni tutuyormuş gibi dikkatlice açarak kucağına koyuyor. Ben de kendi peçeteme aynısını yapıyorum, sonra şarap listesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum. O olmadan ilginç sohbetin tüm yollarını çoktan tüketmiş olabileceğimizden endişeleniyorum.

"Yeni işin nasıl gidiyor? diye sordum.

"İyi. Aslında çok iyi. Geçici olması gerekiyordu ama bana kalıcı bir görev teklif ettiler ve ben de biraz daha kalmaya karar verdim.

"Tebrikler, hangi hastane?" "King

Alfred's.

"Orası bana yakın," diyorum. Gülümsüyor.

"Peki kız arkadaşın, o da Londra'da mı çalışıyor?

"Var, ama şehir merkezinde. Benim vardiyalarım ve onun iş programı yüzünden onu istediğim kadar sık göremiyorum. Burada yemek menüsü yok, size ne verilirse onu alıyorsunuz, korkarım, ama her zaman iyidir.

"Ya bana verilenleri beğenmezsem?"

"Beğeneceğinizden eminim.

İşi hakkında konuşmasını dinliyorum. Her zaman doktor olmak istemişti ve şimdi de öyle. Sanırım ilk tanıştığımızda onda çok çekici bulduğum şeylerden biri de buydu. İnsanlara yardım etmek, onları kurtarmak istiyordu. Bu konuda uzun uzun konuşmuyor, bunun için fazla mütevazı, konuyu sürekli bana getiriyor. Benim hikayelerim ona sığ ve boş geliyor. Yaptığım şey hayat kurtarmıyor. Yaptığım şeyi kendime yardım etmek için yapıyorum.

Yemek uzun zamandır yediğim en güzel yemektir ama şarap kadehim yeniden doldurulurken kendimi mükemmel akşamı irdelemekten alıkoyamıyorum.

"Kız arkadaşın bu gece eski sevgilinle dışarıda olduğunu biliyor mu? Ben soruyorum.

'Tabii ki! Kocanız bilmiyor mu?'

Hiçbir şey söylemiyorum ve o bana gülüyor. Bu hoşuma gitmedi.

"Bu çok uzun zaman önceydi, o zamandan beri ikimiz de hayatımıza devam ettik ve çok büyüdük," diye ekliyor. Kendimi aptal ve yaşlı hissediyorum, 'önceki en iyi' tarihim geçmiş.

Tatlıya hayır diyor, ben de aynısını yapıyorum. O konuşurken, birlikte olduğumuz zamanları hatırlamadan edemiyorum. O zamanlar ellerini benden uzak tutmak için mücadele ediyordu ama bu on yıldan fazla zaman önceydi. O aynı görünüyor olabilir ama ben öyle değilim. Yeni kıyafetlerime ve makyajıma rağmen ben hâlâ eski ben'im, onun hatırladığı ben değilim.

"Waterloo'ya kadar seninle yürüyeceğim," diyor.

"Gerçekten gerek yok, oraya kendim gidebilecek durumdayım.

'Eminim öylesinizdir ama ben buralarda yeniyim, unuttunuz mu? Kaybolabilirim, bu yüzden bana eşlik ederseniz sevinirim.

Restorandan çıkarken bana kolunu uzatıyor ve ben de almakta bir sakınca görmüyorum. Paltosunun içinden onun sıcaklığını hissedebiliyorum ve istasyona doğru yürürken kadınların ona nasıl baktığını fark ediyorum. boyunca yürüyoruz ve yorgun gözlerle kalkış panolarını tarıyorum, eve giden son treni kaçırmamak için endişeleniyorum.

'Platform 13 benim için. Bu güzel akşam için çok teşekkür ederim. Onu yanağından öptüm.

"Bunu bir tekrar yapmalıyız.

"Bu hoşuma giderdi," diye cevap verdim, ama bundan tam olarak emin değildim.

Elimi tutuyor ve ben anında rahatsız oluyorum.

"Gitmem gerek," diyorum parmaklarımı onun kurtarmaya çalışarak.

"Hayır, . Son bir içki için gel. Bir sonraki trene binebilirsin...'

"Gerçekten yapamam, sanırım bu sonuncusu olabilir.

'O zaman benimle kal. Londra'nın sunduğu en iyi otellerden birinde bir oda tutabiliriz. Elimi tutuşu sıkılaşıyor ve gözlerinde anılarımızdan sildiğim bir bakış görüyorum. Elimi çekiyorum.

"Edward, ben evliyim.

'Mutlu değilsin. Mutlu olsaydın bu gece gelmezdin. "Bu doğru değil.

" değil mi? Seni tanıyorum.'

"Tanıdığınız versiyonum birkaç yıl öncesine ait.

"Hiç sanmıyorum. İkimiz de daha önce hata yaptık ama bunu geride bırakabiliriz. O zamanlar neye sahip olduğumu bilmiyordum ama şimdi biliyorum ve onu geri istiyorum. Bence sen de istiyorsun. Bu yüzden geldin.'

'Size yanlış bir izlenim verdiysem gerçekten özür dilerim. Gitmem gerekiyor.

Yürüyüp gidiyorum. Hâlâ orada durduğunu ya da büyük bir hata yaptığımı için arkama bakmama gerek yok.

Önce

Çarşamba, 14 Ekim 1992

Sevgili
günlük,

Bugün benim doğum günümdü. Artık on bir yaşındayım. Aynı zamanda Taylor'ın da doğum günüydü ama birlikte geçirmedi. Bugün resmen yaşadığım en kötü doğum günüydü. Her şey bozuldu ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulamıyorum. İşler çok hızlı bir şekilde ters gitti ve sonra daha da kötüye gitti. Benim hatam değildi, gerçekten değildi.

Geceleri yatarken Taylor'ın bileziğini takıyordum, doğum tarihimizin altınla kazanmış olduğu bileziği. Kulağa aptalca geliyor ama onu takınca sanki bir şekilde yanımdaymış gibi hissediyordum ve bu beni mutlu ediyordu. Bu sabah o kadar heyecanlıydım ki aşağı inmeden önce çıkarmayı unuttum. Yaptığım aptalca bir şeydi.

Annem hediyeleri açmadan önce kahvaltı yapmam gerektiğini söyledi. Sürekli yemek düşünüyor ve yine şişmanladı, bu sefer o kadar şişmanladı ki çok dar olduğu için mutfak makasıyla taytının üstünü kesmek zorunda kaldı. Mısır gevreğine uzandığımda bileziği gördü ve ilk başta sakindi, sadece ne olduğunu ve nereden aldığımı sordu. Yazıya baktı ve kelimeleri yüksek sesle okudu. *Sevgili kızım*. Doğum günümde başımı belaya sokmak istemediğim için Taylor'ın annesinin hediyesi olduğunu söyledim.

Bu sadece küçük beyaz bir yalandı ve Tanrı'ya eğer var olsaydı ve anneme bunu unuttursaydı, ertesi gün bileziği kesinlikle geri vereceğime söz verdim. Ama Tanrı ya yoktu ya da beni dinlemiyordu. Annem kendini kaybetti ve çılgına döndü. Yine hasta olduğunu söyleyen babam bile ona aşırı tepki verdiğini söyledi ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Bana çıkarmamı söyledi, ben de tokayla oynuyormuş gibi yapmaya başladım. Sonra uzaklaştı ve ben de her şeyin bittiğini düşündüm ama mutfağın diğer ucundaki duvardaki telefonu açtı.

Babam bana bir kase mısır gevreği koydu ama yiyemedim, Taylor'ın annesini aradığını ve bunun kötü olacağını biliyordum. Annemin şaklamasını izlerken mısır gevreğim çatırdadı ve patladı. Bazen sadece bir tarafını duyabildiğiniz bir konuşmayı anlamak zordur ama bazen de her şeyi duymuş gibi boşlukları doldurabilirsiniz. Taylor'ın annesine hediyesini iade edeceğimizi söyledi. Annesi, Taylor'ın annesinin kızına gücünün yettiğinden daha fazla para harcamasını hoş karşılamadığını ve bir çocuğun mücevher takmasının çocuğun ebeveynleri için bir karar olduğunu söyledi.

Ben çocuk değilim.

Sonra annem sessizleşti. Sanki konuşma bitmiş gibiydi ama telefonu hâlâ kulağına götürüyordu, kırmızı kablo parmaklarının arasında sıkıca . Sonra bana baktı ve bir yalan söylediğini bildiğini ve beyaz olup olmamasının önemli olmadığını anladım. Ağzı asılı kaldı.

Sanki çok uzun bir süre sessizce 'O' harfini söylüyormuş gibi açıldı. Sonra 'hoşça kal' ve 'özür dilerim' dedi ve başımın belada olduğunu anladım. Telefonu kapattı ve çok sakın bir şekilde bana yalan söylemememi söyledi. Sonra bana bileziği çalıp çalmadığımı sordu.

Hayır dedim.

Bazen yalan söylerim. Bazen herkes yalan söyler.

Annem tekrar çıkarmamı söyledi. Başımı salladım ve bana doğru yürümeye başladı, ben de koştum. Annem kendini bırakmış olsa da içmediği zamanlarda oldukça hızlıdır. Spor günlerinde ebeveynler yarışını iki kez kazandı ama merdivenlerin başına gelene kadar bana yetişemedi. Suratını suratıma dayadı ve yalan söylemeyi bırakmam için bana bağırdı, tükürüğünün parçaları üzerime düştü, sonra bileziği çalıp çalmadığımı tekrar sordu. 'Hayır' demeye başladığım anda yanağıma çok sert bir tokat attı. Annem bana bağıırıyordu ve babam merdivenlerin dibinde anneme bağıırıyordu, sonra bileğimi tuttu ve bileziği çekti.

Sadece ince bir altındı, kırıldı ve yere düştü. Kolayca

kırılan bir şeydi.

Daha sonra olanların istememiştim, sadece benden uzaklaşmasını ve her şeyi mahvetmeyi bırakmasını istedim, bu yüzden onu ittim.

Merdivenlerden istememiştim, bir kazaydı.

Her şey yavaşlamış gibiydi ve geriye doğru düşerken gözleri küçük ve çaprazdan tamamen açık hale geldi. Dibe indi ve hareket etmedi ve her şey sessizdi. İlk başta gerçekten ölmüş olabileceğini düşündüm. Ne yapacağımı bilemedim ve babamın da bildiğini sanmıyorum çünkü çok uzun bir süre öylece durdu. Sonra inledi ve bu korkunçtu. Sesi artık annem gibi çıkmıyordu ama ses kesinlikle ondan geliyordu. Babam gerçekten endişeli görünüyordu ve ambulans çağıracağını söyledi ama annem onu arabayla hastaneye götürmesinin daha hızlı olacağını söyledi. Çalışıp çalışmayacağını merak ettim ve çalışmasını umdum. Babam kalkmasına yardım etti ve o da bebek hakkında inlemeye devam etti.

Ben bebek değilim, 11 yaşımdayım.

Bana hiçbir şey söylemediler, veda bile etmediler. Sadece ön kapıdan çıktılar ve arkalarına bakmadan uzaklaştılar.

Kırık bileziği aldım ve aşığı indim.

Halının üzerinde annemin düştüğü yerde parlak kırmızı bir kan lekesi vardı, kendini oldukça kötü kesmiş olmalıydı. Mutfağa gittim ve telefonu aldım. Son numarayı tekrar aradım, Taylor'a mutlu yıllar dilemeyi umuyordum ama kimse cevap vermedi. Doğum günü pastam fırının üstünde bir tabakta duruyordu. Ninem kendisi pasta yapardı ama annem süpermarketten bir tane almıştı. Pembe renkteydi ve üzerinde krema ile yapılmış bir dansçı vardı ve bana Taylor'ın mücevher kutusunu hatırlatıyordu, bu da ağlamak istememe neden oluyordu.

Kazayla ocağın düğmelerinden birine yaslandım ve kıvılcımları görünce geri sıçradım, fırına dokunmamam gerekiyordu. Gerçekten aptalcaydı, çünkü kibrit olmadan alev almazdı, ninemin bunu yüzlerce kez yaptığını gördüm. Ateşleme düğmesine tekrar tekrar bastım, çünkü orada bana yapmamamı söyleyecek kimse yoktu.

Öğle yemeği vakti geldiğinde hala kahvaltı etmemiştim. Mısır gevreğim o zamana kadar yemek için çok ıslaktı ama açtım, bu yüzden en üst çekmeceye gittim ve bulabildiğim en büyük bıçağı çıkardım. Sonra kendime gerçekten büyük bir dilim kek kestim ve mutfak masasında parmaklarımla yedim. Önce gözlerim kapalı olarak üfledim ve mum olmamasına rağmen bir dilek tuttum. Dileğimi gizli tutmak zorundayım yoksa gerçekleşmeyecek.

Pastamı bitirdiğimde, küçük hediye yığınınına baktım ve onlar dışarıdayken açarsam annemin bana daha da kızacağına karar verdim. Bir kartı açtım, çünkü zarfın üzerinde Taylor'ın yazısı vardı. Pek bir şey yazmıyordu:

Mutlu yıllar!!

Taylor'dan

sevgiler

İsminin altına, üzerinde gülen yüzler olan iki yeşil daire çizmişti. O zaman ağladım, yanaklarımdan aşağı yuvarlanan ve durmayan uygun büyük gözyaşları. Artık bir elmanın iki yarısı gibi olmamıza izin verileceğini sanmıyorum.

Şimdi

Cuma, 30 Aralık 2016

"Şimdiden burada mısın?" diyor Paul.

"Uyuyamadım," diye yanıtlıyor

Claire. "Ben de uyuyamadım.

Ben de öyle, uykusuzluğumuz bulaşıcı gibi

görünüyor. "Ben gidiyorum, böylece birlikte

biraz zaman geçirebilirsiniz. Hayır, kal. Eğer

istersen. Benim için sakıncası yok.

İkisi de tek kelime etmeden saatler geçiyor. Hemşireler pozisyonumu değiştirmek için geliyorlar, ancak görünüm aynı kalıyor. Onlara beni uykumda rehin tutan adamdan bahsetmek istiyorum. Anlatabilsem bile bana inanacaklarından emin değilim. Şimdi kim olduğunu hatırlıyorum ama bunu bana neden yaptığını bilmiyorum, tek yaptığım hayır demekti.

Kocam ve kız kardeşim yatağın iki yanında oturuyor, benim kırık bedenim aralarındaki sınırı oluşturuyor. Üçümüzün katlandığı uzatılmış zaman, söylenmemiş kelimelerin sessizliğiyle kaplanıyor. Duvarları hissedebiliyorum, her bir harf, her bir hece üst üste yığılarak cevapsız sorulardan oluşan dengesiz bir ev oluşturuyor. Yalanlar harcı oluşturuyor, duvarları bir arada tutuyor. Eğer bu kadar çok yalan olmasaydı, duvarlar şimdiye kadar çoktan yıkılmış olurdu. Bunun yerine kendimize bir hapishane inşa ettik.

Paul bugün elimi tutmuyor ve bana müzik çalmıyor. Sayfalar dönüyor, zaman ilerliyor ve vantilatör her anı şu sesle nokt alıyor

Benim için nefes almak için gereken çaba, oda sessizlikle o kadar dolana kadar, birimizin onu patlatması gerekiyordu. Ben yapamam, o yapmaz, ama o yapar.

"O bir kızdı.

Bu dört kelime karnıma saplanıyor ve alıştığımız sessiz varoluşta bir delik açıyor.

O bir kızdı.

Hamileydim.

O bir kızdı.

Geçmiş zaman.

O bir kızdı.

Artık hamile değilim.

Artık anı tamamlandığına göre, onu istemiyorum. Geri vermek istiyorum.

İçimde büyüyen bir bebek vardı ama ben onu hatalarımla öldürdüm ve şimdi onların ne olduğunu bile hatırlayamıyorum, sadece sonuç olarak neler kaybettiğimi.

Claire, "Her zaman yeniden deneyebilirsin," diyor.

Artık gerçekten denemiyorduk. Vazgeçmiştik. O bir

kazaydı.

Güzel, berbat bir kaza mucizesi.

Claire'in kollarını Paul'e doladığını, onu rahatlatmak için vücudunu Paul'ün vücuduna yasladığını hayal ediyorum. Doğmamış çocuğum için duyduğum keder bile artık bana ait değil, onu da benden alıyor. Bu düşünce, hareketsiz bedenimin her tarafına yayılan bir kıskançlık patlamasına yol açıyor; duygusal bir yerçekimi beni aşağıya, en kötü halime doğru itiyor.

Ben olsam onu tutardım.

Onu çok severdik.

Şimdi hem onu hem de bizi kaybettim.

Kuzey Hemşire odaya giriyor, çay kokuyor, zar zor anlayabildiğim bir şeyi böldüğünün tamamen farkında değil. Tüm nefretim ona yöneldiğini hissediyorum ama o hiç oralı olmuyor, sanki dünyanın sonu gelmemiş gibi etrafta dolanıp duruyor.

Defol ve beni yalnız bırak!

Kendimi bıraktığımı, gerçekliğe tutunuşumun gevşediğini hissediyorum. İçime bir şey pompalanıyor, istemediğim bir şey. Derimin yüzeyinin altında yılan gibi kıvrıldığını, zihnimi felç ettiğini, içimdeki yaşamı sıkıldığını hissedebiliyorum. Bir an için, şimdi ölmenin, öylece kayıp gitmenin kötü bir şey olmayabileceğini düşünüyorum. Kısaca, uyanmak istemiyorum. Eğer ölürsem kimse beni gerçekten özlemeyecek, muhtemelen daha iyi olacaklar. Sanırım ağlıyorum ama hemşire fark etmesin diye yüzümü bir fanıyla siliyor. Diğerleri kadar nazık değil. Belki de yüzümün hemen altında saklanan tüm kırı görebiliyor. Islak fanila yüzüme tokat gibi çarpıyor ve gözlerimi açıyorum.

Başımda dikildiklerini görüyorum, hepsi siyah giyinmiş. Artık hastane yatağında değilim, açık bir tabutun içindeyim. Hepsi oradaydı: Paul, Claire, Jo, hatta o bile. Üzerime toprak atıyor ve neden onu durdurmadıklarını anlamıyorum. Saçıma, ağzıma, biraz da gözlerime bulaşılıyor. Onu durdurmaları için bağıriyorum ama beni dinlemiyorlar çünkü beni duyamıyorlar.

Ben ölmedim.

Bana gülümsüyor, sonra tabuta doğru eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor: 'Evet, öylesin, ama merak etme, misafirin olacak.

Pembe sabahlıklı küçük kızı kaldırıp tabutta yanıma yatırıyor; kız kolunu belime doluyor. Her şey siyaha dönüyor.

tabut toprağa inmeye başladı. Ben ağlamaya başlıyorum ve o şarkı söylemeye başlıyor.

Sessiz gece. Kutsal gece. Her şey sakın. Her şey aydınlık.

O yıldızsız gökyüzünü işaret ediyor, ben de aya bakıyorum.

Bakire, anne ve çocuğun etrafında.

Beni sıkıca sarıyor.

Kutsal bebek, çok hassas ve yumuşak.

Yüzünü bana dönüyor, parmağını dudaklarının olması gereken yere doğru

kaldırıyor. Şşş. *İlahi huzur içinde uyu.*

İlahi huzur içinde uyu.

Uzanıp görünmez bir kabloyu çekiyor, ayı kapatıp bizi affetmeyen karanlığa gömerken banyo ışığının sesini duyuyorum. Sonra toprak üzerimize daha hızlı yağmaya başlıyor. Onlara durmaları için tekrar bağıriyorum ama beni duyabiliyorlarsa bile dinlemiyorlar. Çukur içinden çıkamayacağım kadar derin ama bir şeyler yapmalıyım. Toprak duvarları tırmalıyorum, tutunacak bir şey bulmaya çalışıyorum, tırnaklarım toprağı tırmalıyor. Yağmur yağmaya başlıyor ve ben pes edip kendimi bir top haline getirene kadar su ve toprak sert bir şekilde üstüme düşüyor. Korkumun içine saklanıyorum ve orayı evim haline getiriyorum. Sanki insanların dilek tuttuğı bir kuyunun dibindeymişim gibi ayaklarımın dibine bir bozuk para düşüyor. Madalyonun iki yüzünde de yüz yok.

"Çıkmak istiyorsan çıkışı göstermen yeterli" diyor küçük kız. Şimdi tepemde duruyor, karmakarışık saçlarında ıslak toprak parçaları var. Bakışlarını takip ederek ayaklarımın altındaki toprağa gömülü yeşil-neon ACİL ÇIKIŞ tabelasını buluyorum.

"istediğinizde sadece işaret edin, tek yapmanız gereken bu.

Zaten yarısı toprakla kaplı olan tabelaya bakıyorum ve onu göstermeye çalışıyorum ama ellerimi hareket ettiremiyorum. Acı geldiğinde yine ağlıyorum. Sonra kan var. Acil çıkış tabelasının üzerine kan damlıyor.

hastane önlüğüm, bacaklarımın arasında tuttuğum ellerimdeki kan, içimden akıp giden hayatı durdurmaya çalışıyor. Acıdan gözlerimi kapatıyorum ve açıp yukarı baktığımda hala görebildiğim tek yüz Claire'inki. Küçük kız elime uzanıyor ve parmağımla ayağımın altındaki tabelayı göstermeme yardım ediyor. Sahip olduğum tüm gücü harcıyorum.

"Bunu gördün mü?" diyor Claire'in uzaktan gelen sesi. "Ne?"

diye sorar Paul.

"Bak! Eli... parmağını gösteriyor. Amber, beni duyabiliyor musun?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki hâlâ burada."

O zaman

23 Aralık 2016 Cuma - Sabah

Tuvaletin sifonunu çektikten sonra ince bir geri dönüşümlü kâğıtla ağzımı siliyorum. Dudaklarımı gerekenden daha sert ovarak pürüzlü kenarların cildimi zımparalamasına izin veriyorum. Nefes almak için bir an duruyorum, iş arkadaşlarımdan hiçbiri beni bu halde görmediği için minnettarım. Bu Noel tatilinden önceki son gösteri, sadece bir gün daha var, sonra her şey bitecek. Sadece birkaç saat daha, bunu başarabilirim. Çantamdan bir nane şekeri çıkarıp ağzıma atıyorum. Akşamdan kalmalığımı saklamakta ustayımdır ama bu öyle bir şey değil.

Bu sabah trende günlüğüme baktım, on üç hafta olmuş ve ben fark etmemiştim bile. Bunu çok sık yapmıyoruz ve bunun asla gerçekleşmeyeceğini varsayıyordum. Denemek için onca zaman harcadık ve şimdi, ben vazgeçmişken, hamileyim. Hiç mantıklı değil ama yine de bir şekilde mantıklı ve eminim ki hamileyim. İşten sonra bir kit alacağım, yapacağım şey bu. Zaten bildiğimden eminim ama emin olmam gerek.

Hiçbir şey duyamıyorum, bu yüzden sifonu bir kez daha çekiyorum ve kabinin kapısını açıyorum. Yalnız olduğumu sanıyorum ama yanılmışım.

"İşte buradasın. İyi misin?" diye sorar Madeline.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Onu daha önce burada hiç görmemiştim, bir şekilde yersiz görünüyordu. Masasının altında bir komodin var sanıyordum.

"Kafana ne yaptın?" diye soruyor alnıma bakarak. Aynaya bakıyorum ve saçlarımı parmaklarımla çürüğün üzerinden geçiriyorum.

"Dün gece eve geldiğimde koridorda bir şeye takıldım; önemli bir şey değil. Gerçek bu ama yine de kelimeler ağızda nahoş bir tat bırakıyor.

"Gece geç saatlerde miydi? Acılarınızı mı paylaşıyorsunuz?"

Ellerimi yıkamak için muslukları açıyorum ve cevap vermiyorum.

'Sabah bulantısından iyidir. Bir kızın kariyerini mahvetmek için hamilelik gibisi yoktur!

Tepki vermiyorum, sadece ellerimi tekrar tekrar yıkamaya devam ediyorum. Bir şekilde farklı görünüyor, sanki senaryoyu yırtıp atmış gibi. Doğaçlama yapıyor ve ben ayak uyduramıyorum - prova ettiğim replikler artık bir anlam ifade etmiyor. Musluğu kapatıyorum, bir kağıt havlu alıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Bazen hiçbir şey söylememek çok şey ifade eder ama kelimeler gelmez.

'Seni yakaladığıma çok sevindim,' diyor.

Koşmak istiyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki eminim duyabilir.

"Bu konuşmanın bu duvarlar arasında kalacağını bilmem gerekiyor," diye devam ediyor, sanki eski dostlar olarak komplo kuruyormuşuz ve bana güvenebilirmişim gibi. Kelimeleri henüz zorla çıkaramıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. El çantasına uzanıyor ve bir dizi kırmızı zarf çıkarıyor. "Bunlar hakkında ne bildiğini bilmek istiyorum.

Onlara bakıyorum. Sonra gözlerinin içine baktım. "Noel kartları mı?

Bunlar Noel kartı değil. Eminim farkındasınızdır, birileri internette hakkımda dedikodular yayıyor. Ayrıca bu hafta ofiste ve evde bazı tehdit mailleri aldım. Bu iki birbiriyle bağlantılı olduğundan eminim ve etrafta olağandışı bir şey ya da tuhaf birilerini görüp görmediğinizi bilmek istiyorum.

"Hayır, sanmıyorum.

"Peki hiç hoş olmayan bir şey açmadınız mı?" "Hayır.

Gülümsedim. Bunu yapmak istememiştim.

'Bu bir şaka değil, bu ciddi. Bence bu mektupları kim yazdıysa binanın içine girmiş.

İşte zaman fark ettim, onda değişen şeyi. Madeline korktuğunda böyle görünüyor, ama ben bunu daha önce hiç görmemiştim.

"Bu sonuncusu bu sabah, ben gelmeden önce masamdaydı," diyor, en üstteki kırmızı zarfı kaldırarak.

"Ne yazıyor?

"Ne yazdığı önemli değil.

Konuşmadığımız kelimeler için bir boşluk var.

"Matthew'a mektuplardan bahsettin mi? diye

sordum. "Hayır, henüz söylemedim.

"Belki de yapmalısın.

Beni ölçüp biçti. "Dışarıda görüşürüz," diyor ve gidiyor. Bir süre kalıyorum ve ellerimi tekrar yıkıyorum.

Gösteri sırasında Madeline'i biraz daha yakından izliyorum. Ondan nefret ediyorum ama burada olmayı hak etmese de işinde iyi. Yüzünü inceliyorum, hâlâ göremediğim bir benzerlik arıyorum. İznimi istediğimde başını sallıyor.

Sanki ne hissettiğimi anlıyormuş gibi, sanki umursuyormuş gibi. Cep telefonumu stüdyoda bırakarak aceleyle çıktım. Jo iyi olup olmadığını görmek için beni tuvalette bulmaya geliyor. Yüzüme biraz su çarpmamı sağlıyor, bu da biraz yardımcı oluyor.

'Sadece gösteriyi atlatmak zorundasın, artık çok uzun değil. Çok iyi gidiyorsun, her şey yoluna girecek' diyor.

Keşke ona inansaydım. Keşke kelimeler gerçek olsaydı. Bensiz stüdyoya geri dönüyor ve bana nefes almam için bir an veriyor. Geri yürüyorum, Matthew'un masasında kısa bir süre duruyorum. Biz yayındayken ofis boş oluyor ve telefonunu hep burada bırakıyor. Sanırım kimse çalmaz - telefonu o kadar eski ki şifre bile gerektirmiyor. Mesajı göndermesi ve ardından gönderilenler listesinden silmesi otuz saniyeden az sürüyor.

Yerime döndüğümde önceden kaydedilmiş bir Noel filminin yarısına gelmişlerdi - mikrofonlar kapalıydı, birkaç dakikam vardı.

'Hiç iyi görünmüyorsun. Gitmen gerekiyorsa gösteriyi sensiz de bitirebilirim,' diyor Madeline.

"İyiym, teşekkür ederim," diyorum ve yerime oturuyorum. Cep telefonumun ekranı hâlâ Matthew'un telefonundan az önce gönderdiğim okunmamış mesajla aydınlanıyor.

Gelecek hafta sen, ben ve yeni sunucu için akşam yemeği rezervasyonu. M x

Madeline'in yüzüne bir kez baktığımda bunu zaten gördüğünü anlıyorum ve özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. Öfke tenini yakıyormuş gibi boynunun ve göğsünün kızarmasını izliyorum.

Telefon bağlantısı Noel'deki aileler hakkında. Cardiff'te kayınvalidesini ziyaret etmek istemeyen Kate'i ve Essex'te kardeşiyle bir yıldır konuşmayan ve ona ne hediye alacağını bilmeyen Anna'yı sabırla dinliyorum. Bunların hepsi saçmalık, tamamen saçmalık, hepsi. Bu insanların endişelenecek gerçek bir şeyleri yok. Acınası bir durum. Madeline affetmenin öneminden bahsettiğinde mide bulantısı bir kez daha kabarıyor.

"Noel aileyle birlikte olmaktır, her kim olurlarsa olsunlar," diyor ve ben masanın üzerine kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Nereden bilebilir ki? Onun hiç ailesi kalmadı.

Program nihayet sona erdiğinde kendimi bitkin hissediyorum ama bugün yapılacak daha çok iş olduğunu biliyorum. Bu benim son şansım ve daha yeni başlıyorum.

Madeline televizyon izlemeyi pek sevmez ama radyoda kendi sesini duymaktan daha çok sevdiği tek şey kendisini ekranında görmektir. Crisis Child'ın yüzü olarak, yardım kuruluşu adına konuşmak üzere televizyona röportaj vermesi gerekiyor ve bugün de o günlerden biri. Eskiden muhabirliğini yaptığım haber programı, öğle bülteninde Noel'de yoksulluk içinde yaşayan çocuklar hakkında konuşmak üzere Madeline ile bir röportaj ayarladı. Tek yapmam gereken, yardım kuruluşundan arıyormuş gibi davranarak, ünlü sözcülerini ve ilgilenirlerse asistanının cep telefonu numarasını teklif . Gerisi kendiliğinden halloldu.

Aşağıda, caddede park etmiş, hazır ve nazır bekleyen devasa bir uydu kamyonu var. Pencereden dışarı baktığımda, binamızın dışındaki Noel ağacının önünde bir tripod üzerine kurulmuş bir kamera görüyorum. Bilgilendirme biter bitmez aşağıya iniyoruz.

"Bu daha ne kadar sürecek? Madeline mühendislerden birine havlıyor.

Eski bir meslektaşım olan John, 'Çok uzun sürmez, uyduyu bulup mikrofonu takmam gerek' dedi. Dönüp arkasında durduğumu görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. 'Amber Reynolds! Nasılsın? Artık burada çalıştığını duydum. Bana sarılıyor ve bu sevgi gösterisi karşısında şaşırıyorum. Kendimi gülümsemeye zorluyorum ve çok garip görünmemeye çalışıyorum, sarılmaya karşılık veremiyorum ve gitmeme izin vermesini istiyorum.

'İyiym, teşekkürler. Ailen nasıl?' Sonunda cevap verdiğinde soruyorum. Cevap vermeye fırsat bulamıyor.

'Neden buradasın? Kimse seninle röportaj yapmak istemiyor,' diyor Madeline, bana doğru ters ters bakarak.

"Matthew seninle gelmemi istedi.

"Eminim istemiştir.

John'un gülümsemesi kaybolur. Otuz yılı aşkın süredir bu işte çalışıyor. Bu süre içinde pek çok 'Madeline' ile tanıştı. Alçakgönüllülüğü çıkardığınızda şöhret etkilemeyi bırakıyor.

"Eğer yapabilirsem... John mikrofonla uğraşüyor, ancak giydiği siyah kumaş ruloları arasında klipsi takmak ve pil takımını saklamak için uygun bir yer bulmak zor.

"Çek ellerini üzerimden," diye çıkışır Madeline. 'Ona ver, o yapacaktır. Ne de olsa eskiden televizyona çıkıyordu; artık herkesin kendine gazeteci demesine izin veriyorlar.

John sallıyor, o bakmıyorken gözlerini deviriyor ve mikrofonu bana uzatıyor.

"Stüdyoyu hâlâ zar zor duyabiliyorum," diyor Madeline, işim bittiğinde kulaklığıyla oynarken.

John'a "Sesini açtım," diyorum.

Kulaklıklarını çıkarıp kamerayı bırakarak, "Gidip minibüste ayarlayabilir miyim diye bakacağım," diyor. "Sakıncası var mı?" diye soruyor bana. Uzaklaşmak için bir bahane bulduğuna sevindiğini görebiliyorum.

"Hiç de değil... Kendimi işe yarar hale getirebilirim. Kulaklığını ödünç alıyorum, böylece diğer uçtaki yapımcıyı duyabiliyorum ve konuşma zamanı geldiğinde Madeline'e işaret ediyorum. Hiç etkilenmiyor ve dünyanın onu izlediğini düşündüğünde kendini kolayca şefkatli elçi moduna ayarlıyor. Cevaplar dilinden dökülüyor, yalanlar birbiri ardına geliyor.

"Sanırım bu ," diyorum kulaklığı çıkararak.

"Emin misin? Fazla uzun sürmedi.

"Sanırım öyle, şu anda başka bir misafirle konuşuyorlar. Yüzündeki sahte gülümseme hemen . "O mesajı daha önce gördüğün için üzgünüm," diyorum.

"Saçmalık. Tedirgin görünüyor ve saatini kontrol ediyor.

'*Coffee Morning*'i bırakırsanız, en azından hayır işleriniz için daha fazla zamanınız olacak.

'Hiçbir yere gitmiyorum, bir kontratım var ve hayırseverlik evde başlar. Kimse sana bunu öğretmedi mi? O salak geri gelecek mi yoksa gidebilir miyim?'

Kulaklığı tekrar takarak, "İşinizin bitip bitmediğini iki kez kontrol edeceğim," diyorum. Programı yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyorum. "Savunmasız çocuklar hakkında farkındalık yaratmak ödüllendirici olmalı. Bu tartışmayı daha önce pek çok kez yaptık, onun bu konudaki düşüncelerini biliyorum.

"Savunmasızmış, kıcımlın kenarı. Bu çocukların çoğu küçük pislikler ve ben ebeveynleri suçluyorum. Çocuk sahibi olamayacak kadar aptal olan insanları tespit etmek için bir çeşit IQ testi yapılmalı ve düşük puan alanlar kısırlaştırılmalıdır. Çok fazla sayıda aptal insanın zihinsel engelli çocuklarıyla bu toprakları doldurması bu ülkedeki sorunun büyük bir parçası. John'un sokağın hemen aşağısına park etmiş uydu aracından çıktığını ve ellerini başının üzerinde aceleyle bir uçağı indirmeye çalışıyormuş gibi çılgınca salladığını görüyorum.

'Bence artık kesinlikle gidebilirsin,' diyorum.

"Güzel, tam zamanında," diye cevaplıyor Madeline. Daha fazla katılamazdım. Topuklarının üzerinde dönüyor ve binanın içine doğru yürüyor. Onu takip ediyorum, gözlerimi hala dev siyah paşmininin arkasına takılı olan pil takımından alamıyorum. Asansörü çağırmak için parmağını düğmeye basıyor, sonra bana gülümsüyor. 'Bir de yanlışlıkla hamile kalan sürtükler var, genellikle de hamile kalmamaları gereken birinden. Tanrı kürtajı bu yüzden icat etti. Ne yazık ki, aptal sürtüklerin çoğu kürtaj yaptırmıyor. Asansörün kapısı açıldı. "Biniyor musun binmiyor musun? Başımı sallıyorum. "Ah, unutmuşum, asansörden korkuyorsun. Gözlerini deviriyor ve içeri giriyor, kimse binmeden kapıların kapandığından emin olmak için düğmeye tekrar tekrar basıyor.

Beşinci kata çıkan taş basamakları tırmandığımda, en sevdiğim dizinin bir bölümünü kaçırmışım gibi hissediyorum. Herkes Madeline'in dolaptan bozma ofisine doğru bakıyor. Matthew orada onunla birlikte ve

İkisi de bağılıyor, böylece kapalı kapıya rağmen sözde özel konuşmalarının her kelimesi kamuya açık oluyor.

" oluyor?" diye özellikle kimseye sormuyorum.

Madeline'in mikrofonu hala açıktı. Stüdyoda bir konuk vardı, sonra ona döndüler. Az önce söylediği her şey ulusal televizyonda canlı yayınlandı.

Şaşırmış görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Önce

Cuma, 30 Ekim 1992

Sevgili günlük,

Annem bugün hastaneden eve döndü, yarın Cadılar Bayramı olduğu ve kendisi de bir cadı olduğu için bu çok uygun görünüyor. O yokken her şey daha iyiydi. Taylor'ın annesinin bilezikle ilgili olanlardan sonra bana çok kızacağını düşünmüştüm ama bana normalden daha da nazik davrandı, babam çalıştığı için iki hafta boyunca beni okula götürdü ve sonra da aldı.

Taylor'a bileziğini geri vermeye çalıştım ve yanlışlıkla bu kadar uzun süre ödünç aldığım için özür diledim, ama o sorun olmadığını ve bende kalmasını söyledi. Hatta kırık halkaların arasından küçük bir çengelli iğne geçirerek benim için tamir etti. Bence harika görünüyor, eskisinden bile daha iyi. Sanırım geçen hafta okulda olanlardan sonra gerçekten minnettardı ve bu onun teşekkür etme şekliydi.

Taylor'da diğer kızların ondan bu kadar nefret etmesine neden olan şeyin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. O güzel, nazik ve zeki ama bunlar ona kötü davranmak için sebep değil. Onu kızlar tuvaletinde bulduğuma sevindim. Onlardan iki tane vardı: Kelly O'Neil ve Olivia Green. Elllerinde ıslak mendil tutuyorlardı ve gülüyorlardı. Taylor'ın iki yanındaki bölmelerde klozetlerin üzerinde durmuş, ahşap duvarların üzerinden ona bakıyorlardı. Tuvaletteki kapalı kapının arkasından ağladığını duyabiliyordum.

Ortada. Kelly ona ayağa kalkmasını ve dönmesini söyledi. Diğer kız ıslık çaldı. 'Eğer görmemize izin verirsen gideriz,' dedi ve tekrar güldüler. "Utanma, göster bize. Karnımdaki hınç çalkalanmaya başladı ve tuvalet kapılarını tekmeledim. Kelly bana ters ters baktı, sonra dönüp duvarın üzerinden Taylor'a baktı. 'Kız arkadaşın burada ve kıskanmaya başladı. Donunu toplasan iyi olur.

Banyo kapısı açıldı ve Bayan MacDonald görünerek hepimize dışarıda olmamız gerektiğini söyledi. Kelly ve diğer kız yanımdan geçerken bana gülümseyerek ayrıldılar. Tuvalete gitmem gerektiğini ve hemen çıkacağımı söyledim. Hepsi gittikten sonra ortadaki kabinin kapısını çaldım ama Taylor hâlâ dışarı çıkmıyordu. Ben de tıpkı Kelly'nin yaptığı gibi yandaki tuvalete tırmandım ve ona baktım. Klozetin üzerinde oturuyordu, pantolonu ayak bileklerindeydi. Islak tuvalet kağıdı ile kaplıydı - insanların tavana atmak istediklerinde yaptıkları gibi toplanmıştı. Üzerine kazara düştüğünü sanmıyorum. Ona kapıyı açmasını söyledim ve bu sefer açtı.

Aşağı indim ve kapıyı yavaşça iterek açtım. Orada öylece duruyordu. Gözleri ıslaktı, yanakları kızarmıştı ve pantolonu hala ayak bileklerindeydi, ben de eğilip pantolonunu yukarı çektim. O gün hakkında konuşmadık. Yazmam gerektiğinden bile emin değilim. Artık her zaman bir arada kalıyoruz ve diğer kızlar bizden uzak duruyor, bu da benim için sorun değil.

Annem eve gelene kadar her şey mükemmeldi. Bu öğleden sonra Volvo'dan indiğimde o kadar mutluydum ki araba yoluna kadar dans ettim. Taylor'ın annesi de bana ve babama fırında ısıtmamız için akşam yemekleri getiriyor; kendi pişirdiği, harika kokan ve tadı olan şeyler. Babam bazen yaptığı kadar çok içki içmiyor ve geç saatlere kadar çalıştığı ya da hastaneye gittiği zamanlarda Taylor'ın evinde yatıya kalmama izin veriliyor. Annem onu ziyaret etmemi istemedi. Bunu bana kimse söylemedi, sadece biliyorum. Zaten gitmek istemiyordum; hastaneler bana ninemin ölümünü hatırlatıyor. Babam annemin karnından küçük bir operasyon geçirmesi gerektiğini, bu yüzden uzun süre eve gelmediğini söyledi. Çok kötü olduğunu söyledi. Bunun benim hatam olmadığını söyledi.

Bugün eve geleceğini biliyordum ama sanırım unutmuşum. Bu yüzden okuldan döndüğümde merdivenlerin başında dikiliyordu.

sıçradım ve korktum. İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece orada durup büyük beyaz geceliğiyle bir hayalet gibi bana baktı. Gözlerinin altında eskisinden daha koyu halkalar vardı ve hastanedeyken yemek yemeyi unutmuş gibi çok zayıf görünüyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim ve büyük televizyonu izlemek için salona geçtim. Uzaktan kumanda artık çalışmıyor, bu yüzden ekranın altındaki bir düğmeye basmanız ve ardından görüntünün kendi kendine canlanması için biraz beklemeniz gerekiyor. Sevmediğim bir çizgi film başladı ama ben zaten koltukta oturuyordum, yine de izledim. Hala şapkamı ve eldivenlerimi giyiyordum çünkü radyatörler çalışmayı bıraktığından beri evimiz hep soğuk. Bir şöminemiz var ve Pazar günleri gerçek ateş yakıyoruz ama asla çok yaklaşmama izin verilmiyor ve bugün Pazar değil.

Merdivenlerden yavaşça indiğini duyabiliyordum, tıpkı dedemin kalçası bir yere gittiğinde yaptığı gibi. Bir kaçmak istiyordu ama kaçacak bir yer yoktu. Tırnaklarımı yemeye çalıştım ama eldivenler oldu, bu yüzden ellerimin üzerine oturdum ve sanki kanepe yerine salıncaktaymışım gibi bacaklarımı salladım.

Kapı aralığında durdu ve ona söyleyecek bir şeyim olup olmadığını sordu. Başımı salladım ve televizyona bakmaya devam ettim. Çizgi filmdeki kedi fareyi kovalıyordu ama fare yine kaçtı, zeki fare. Çok komik olmasa da güldüm.

"Yine oluyor, değil mi?" dedi.

Fare birkaç kibrit almış ve kedinin ayak parmaklarının arasına sıkıştırmış, kedi fark etmemiş bile, yanlış yöne bakmakla meşgulmüş. Sonra fare bütün kibritleri yakmış ve kaçmış. Kedi dumanın kokusunu alabildi ama çok geç olana kadar alevleri göremedi. Tekrar güldüm, yüksek sesle gülüyormuş gibi yaptım, sadece gitmesini ve beni yalnız bırakmasını umuyordum.

"Dedim ya, yine oluyor, değil mi? Başımın belada olduğu anlamına gelen o haçlı sesiyle konuştu.

Omuzlarımı silktim, ayağa kalktım ve mutfığa doğru yürüdüm. Önceki geceden kalma boyama malzemelerim hâlâ masadaydı, ben de başladım

Annem de beni takip edip karşımdaki sandalyeye oturdu. Kafamı kaldırmadım. Kalemlerimin hepsi çok kördü. Sonra ona baktım ve kalemlerimi benim için açıp açamayacağını sordum. Bunu kendim yapmama izin yok. Gözlerimiz konuştu ama dudakları hareket etmedi. Hayır demek için başını salladı. O zaman kırmızı kalemi daha da çok kullanmak istedim ama o kadar kördü ki neredeyse hiç iz bırakmıyordu. Daha sert bastırdım ve kâğıtta net, tırtıklı çukurlar oluşturdum. Annem beni için elimi tutmaya çalıştı ama ben onu çektim. Konuşmamız gerektiğini söyledi ama ona söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden o yokmuş gibi davranmaya devam ettim ve içinde hala biraz renk kalmış olan siyah kalemi aldım. Eldivenlerimle çizgilerin içinde kalmak zordu, bu yüzden siyah kalem artık ne olduğunu göremeyene kadar resmin her yerine gitti.

Annem ona bakmamı söyledi. Bakmadım. Tekrar söyledi ama kelimeleri böldü, böylece kendi başlarına kaldılar:

Bak. Bak. Bana.

Hâlâ başımı kaldırmıyordum ama çok sessiz bir şekilde bir şeyler fısıldadım. Bana ne söylediğimi sordu ve ben de tekrar fısıldadım. Sonra o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye doğru düştü ve beni zıplattı. Masanın üzerinden eğildi ve çenemi tutarak yüzümü kaldırıp ona bakmaya zorladı. Ne söylediğimi tekrar sorarken gözlerimin içine biraz tükürdü. Yüzümü acıtıyordu, ben de ona söyledim:

I. Nefret. Senden.

Fısıltının tam tersiydi.

Beni bıraktı ve ben de mutfaktan çıkıp yatak odama koştum. Kapımı kapatıp ellerimi kulaklarımın üzerine koymama rağmen merdivenlerden yukarı bağırdığımı hala duyuyordum.

"Taylor'ı bir daha görmeyeceksin. Onun bu eve gelmesini istemiyorum."

Taylor'la görüşmemi engelleyemez, aynı okula gidiyoruz.

Bir süre okumaya çalıştım ama konsantre olamadım, anlamsızca aynı cümleyi okuyup durdum. Kitabı yere attım ve Taylor'ın kırık bileziğini yatağın yanında sakladığım çekmecedan çıkardım. Çengelli iğneyi açtım ve takmaya çalıştım ama zincirin ucu bileğimden kayıp duruyordu. Yarın akşam şaka ya da şeker toplamaya gitmek istiyordum ama o döndüğüne göre bunu istemenin bile bir anlamı olmadığını biliyorum. Aşağıda ayaklarını sürüyerek dolaştığını, güveç kaplarının içindekileri çöp kutusuna attığını ve hayatımı mahvettiğini duyabiliyorum.

Şimdi

Cuma, 30 Aralık 2016

Ayaklarımın üzerinde uçuyorum ve hastanede olduğumu hatırlamam biraz zaman alıyor. Hâlâ hareket edemiyorum ya da gözlerimi açamıyorum ama sanki bir tünelden geçiyormuşum gibi ışığın yukarıda değiştiğini görebiliyorum. Aydınlıktan karanlığa ince değişimler. Sonra karanlıktan aydınlığa.

Yatağıma sıkıştığımı ve beni bir yere taşıdıklarını fark ediyorum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ve keşke biri bana açıklasa diyorum. Kafamdaki soruları soruyorum ama kimse cevap vermiyor:

Bir koğuşa mı

taşınyorum? Daha iyi

miyim?

Öldüm mü ben?

Son düşünceyi aklımdan atamıyorum. Belki de ölüm böyle bir şeydir.

Nereye gittiğimi bilmiyorum ama eskisinden çok daha sessiz. Yatak hareket etmiyor.

'Buyurun o zaman. Şu an bitti ama birazdan sizi almak için başka biri gelecek,' diyor yabancı biri. Benimle sanki benmişim gibi konuşuyor.

bir çocuk. Yine de umurumda değil. Benimle konuşması hâlâ hayatta olduğum anlamına geliyor.

Teşekkür ederim.

Beni terk ediyor ve ortalık çok sessiz. Çok sessiz, bir şeyler eksik.

Vantilatör.

Onu benden aldılar ve boğazımdaki tüp gitti. Onsuz nefes aldığımı fark edene kadar panikliyorum. Ağzım kapalı ama göğsüm hala oksijenle şişiyor. Kendi başıma nefes alıyorum. İyileşiyorum.

Ayak sesleri duyuyorum ve sonra vücudumda eller var ve yine korkuyorum. Beni yataktan kaldırıyorlar ve düşeceğimden korkuyorum, beni bırakacaklarından korkuyorum. Beni serin bir şeyin üzerine yatırıyorlar. Yüzey, açık önlüğün içinden sırtımdaki deriyi üşütüyor. Düz bir şekilde yatıyorum, ellerim yanımda, hiçbir şeye bakmıyorum, kendimden ötesini göremiyorum. Beni orada bırakıyorlar ve ortalık hiç olmadığı kadar sessiz. Bir süre için.

Üzerinde yattığım şey beni yukarı ve geriye doğru kaldırıyor, tekrar başım önde, beni içine alıyor. Sessizlik, boğuk robotik bir çığlık gibi delici bir sesle susturuluyor. Neler olduğunu bilmiyorum. Her ne ise, bitmesini istiyorum. Durmak bilmeyen uğultu yüksek ve tuhaf ve gittikçe yaklaşıyor gibi görünüyor. Sonunda durdu.

Bedenim daha aydınlık olan kasvete geri dönerken, bunun farkına bile varmıyorum. Mekanik çığlıklar kendilerini bir bebeğin ağlama sesine dönüştürmüş ve bu çok daha kötü. Islandığımı hissediyorum ve altıma işediğimi fark ediyorum. Sıvı utancımı toplayacak bir torba yoktu, koku beni boğuyor ve kendimi kapatıyorum.

Islık sesi beni biraz daha az karanlık bir yere götürüyor. Islıktan nefret ederim. Yine yatağımdayım ve biri beni bir dizi sonsuz, uzun koridordan aşağıya doğru itiyor. Gölgeler bir kez daha tepemde yükselip alçalıyor, sanki bir ışık bandının altında yuvarlanıyormuşum gibi. Yatak birkaç kez duruyor, dönüyor ve tekrar duruyor. Sanki

bir süpürgeye dönüşüyor, ileri geri hareket ederek kendi pisliğini emmeye çalışıyorum. Aniden duruyoruz ve ıslıkla çalınan melodi aynı anda sona eriyor.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, bana çıkışın nerede olduğunu hatırlatır mısınız, burada hep kayboluyorum" diyor yaşlı bir kadın sesi.

'Endişelenme, başıma gelir, burası bir koloniye benziyor. Geldiğiniz yere geri dönün ve ilk sağdan girin, ziyaretçi otoparkına giden ana çıkış orası," diyor duymak istemediğim bir ses. Kendime o olmadığını, hayal gördüğümü söylüyorum.

"Teşekkür ederim.

"Bir şey değil.

Bu o. Beni uyutmak için ilaç veren adamın sesi. Bundan eminim.

Bir kez daha ıslık çalmaya başlıyor ve bu bir şeyi tetikliyor, unutulmuş bir anıyı yerinden oynatıyor. Biz öğrenciyken sürekli ıslık çalardı. O zaman da beni rahatsız ediyordu, şimdi de korkutuyor. Kendime yanıldığımı, kafamın karıştığını söylüyordum ama bana umut veren tüm şüphelerim yok oluyordu. Beni burada tutan adam Edward. Bunu artık biliyorum. Sadece nedenini bilmiyorum.

Yine hareket halindeyiz ve beni nereye götürdüğünü merak ederek panikliyorum. Mutlaka biri onu durduracaktır ama sonra burada çalıştığını hatırlıyorum. Kimse hastanede bir hastayı itip kakan bir personeli sorgulamaz. Kendimi hasta hissediyorum. Doktorların insanlara yardım etmesi gerekir, onlara zarar vermesi değil.

Bunu bana neden yapıyorsun?

Tekerlekli yatak son durağını yapıyor ve ıslığın yerini daha kötü bir şey alıyor. Kapının kapandığını duyuyorum.

'İşte buradayız, sadece ikimiz. Sonunda yine yalnızız.'

[O zaman](#)

23 Aralık 2016 Cuma - Öğleden Sonra

Tüm ekibin tatilden önce birlikte bir Noel yemeğinin tadını çıkarması gerekiyordu, ancak iki kişi kayıptı: Madeline ve Matthew. En son Kategori 5 sosyal medya fırtınası ve hikayenin diğer birkaç yayıncı tarafından ele alınması göz önüne alındığında, şaşırmadım. Röportajın tamamı YouTube'da yayınlandı ve #FrostBitesTheDust Twitter'da eskisinden biraz farklı nedenlerle de olsa her zamankinden daha popüler. Acaba çantasına sıkıştırdığım son şantaj mektubumu fark edecek zamanı oldu mu? Merak etmeyin, bekleyebilir.

Madeline ve Matthew yedinci kattaki istasyon patronlarıyla kriz görüşmeleri yapmakla meşguller. Bu hikâyenin ikisi için de nasıl mutlu sonla bitebileceğini hayal bile edemiyorum. Matthew geri kalanımıza öğle yemeğine onsuz gitmemizi söyledi. Köşedeki küçük bir İtalyan restoranında yer ayırtmış, çünkü hiçbir şey Noel'i domates soslu köfte gibi anlatamaz!

Restoran sahibi bizi gördüğüne korkutucu derecede sevinmiş görünüyor. Uzun bir masa var, sanki peçeteler, krakerler ve kağıt taçlarla tamamlanmış bir ortaçağ ziyafetine oturuyoruz. Diğerleri masanın en üstündeki koltuğu Matthew geldiğinde ona bırakmayı tartışıyor, sanırım bu işlevsiz iş ailesinin reisi o olduğu için. Masanın çıkışa en yakın ucuna oturuyorum ve Jo yanımdaki boş koltuğa oturduğunda bir anlık rahatlama hissediyorum. Tanrıya şükür o da burada.

"*Vino rosso*?" diye soruyor, masadaki açık ev şarabı şişesine uzanmadan önce.

"Benim için değil, teşekkürler. Yüzünü buruşturuyor ama emin olana kadar Jo'ya gerçeği söyleyemiyorum bile. "Ben iyiyim, sadece dün gece biraz fazla içtim.

"Paul ile mi?

"Hayır, eski bir arkadaş.

"Ben olmayan bir arkadaş mı?

"Başka arkadaşlarım da var, biliyorsun," diyorum ve artık olmadığımı fark ediyorum. Bu yıl benim yazdığımdan bile daha az Noel kartı aldık.

Yapımcılardan biri elinde bir krakerle eğilip dikkatimi çekmeye çalışıyor. Ben de ona gülümsüyorum ve parmaklarımı parlak altın kağıdın kenarına doluyorum. Sertçe çekiyorum ama hiçbir şey olmuyor ve ikimiz de gülüyoruz. Daha sert çekiyorum ve kraker kırılıyor, bunu beklememe rağmen beni zıplatıyor. Ben kazanmıştım. Kâğıttan tacı başıma takıyorum ve ekibin geri kalanına şakayı okuyorum.

"Denizin dibinde yatan ve titreyen nedir? Etrafımdaki beklenti dolu yüzlere bakıyorum. Onları bir daha göreceğimden şüpheliyim. "Sinirli bir enkaz.

Birkaç gülümseme ve bir homurdanma olur ama kimse gülmez. Birisi daha iyi bir fıkra okur.

Jo krakerden düşen kırmızı plastik balık parçasını işaret ediyor. Onu alıp açık avucumun üzerine koyuyorum; bunları Claire ve benim çocukluğumuzdan hatırlıyorum. Ambalajın üzerinde "FORTUNE TELLER - MIRACLE FISH" yazıyor ve ben bu anıya gülümsüyorum. Balığın kafası elimde kıvrılıyor. Bunun ne anlama geldiğini hatırlayamıyorum, bu yüzden talimatlarla kaplı küçük beyaz kağıt karesini okuyup çevirisi için tarıyorum: HAREKETLİ Kafa = KISKANÇLIK .

Elimdeki balığı ve yüzümdeki gülümsemeyi çıkarıyorum. Kıskanıyorum. Buna hakkım var.

Restoranın kapısı açılır ve içeri soğuk bir hava hücum eder, kafalardan birkaç kâğıt şapkayı çalarak yere savurur. Matthew geldi. Madeline yanında değildir.

Ceketini çıkarıp masaya oturarak bir gösteri yaptı. Sonra Prosecco bardağını bıçağıyla tokuşturdu, ki buna gerçekten gerek yoktu: restoran bizim masamız dışında tamamen boştu ve dedikodu yapmak zorunda kaldığımız her şeye rağmen ayık meslektaşların kibar sohbeti çoktan kurmuştu.

"Hepinizin Noel yemeğinizin ve hak edilmiş bir öğleden sonra tatilinin tadını çıkarmanızı istiyorum..." diyor, sonra dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor ve tabağını kafasına fırlatmak istiyorum. Kağıt peçetemi açıp kucağıma koyuyorum. "Ama bunu yapmadan önce, bazı üzücü haberlerim var. Şimdi dikkatimi çekti. "Bugün öğle haberlerinde Madeline'in mikrofonuyla ilgili yaşanan talihsiz olayı hepinizin bildiğini biliyorum.

Bir bardak limonatamı yudumluyorum, içecekten çok buz var ve

dişlerimi acıtıyor. "Sana söyleyeceğim şeyin bununla hiçbir ilgisi yok.

Yalancı. Bardağımyı yere bırakıp ellerimi masanın altında öne doğru dua ediyorum ve herkesin içinde dudaklarımın derisini yüzmekten kendimi alıkoymaya çalışıyorum.

"Madeline'in kişisel nedenlerle programdan ayrılmaya karar verdiğini ve artık *Coffee Morning*'i sunmayacağını üzülererek bildirmek isterim.

Şimdi benimki de dahil olmak üzere nefesler geliyor.

'Size şimdi söylüyorum çünkü lanet olası gazeteler yarın bunu yayınlayacak ve hepinize programın edeceği, işlerinizin güvende olduğu konusunda güvence vermek istedim. Yeni yılda bazı konuk sunucularımız olacak - Amber, umarım onlara elinden geldiğince yardımcı olursun - ve sonra uzun vadeli yeni bir çözüm arayacağız. Başımı salladım. Bu onun bana artık güvende olduğumu söyleme şekli.

Gevezelik ve dedikodu yeniden tırmanıyor. Artık konuşacak yeni bir şeyimiz olduğuna göre, konuşulacak tek bir konu var. Matthew, Madeline'in ayrılma nedeninin kişisel olduğunu söyledi - sanırım bu masada bunun ne kadar kişisel olduğunu bilen tek kişi benim.

Noel sarımsaklı ekmeğimiz geldi, kuru ve iştah açıcı görünmüyordu. Kendimi bu durumdan nasıl düşünürken arkamdaki restoranın camına vurulduğunu duyuyorum. Dönüyorum ve birinin dış hatlarını görebiliyorum, ancak sahte kar, arkamdan bakan gülümseyen yüzü tanımamı zorlaştırıyor.

"Onu tanıyor musun?" diye sorar Jo.

İlk başta konuşamıyorum. Onun burada nasıl ve ne yaptığını anlamaya çalışmakla meşgulüm. Edward ikimize de gülümsüyor.

"Bana biraz müsaade edin," diyorum kimseye belli etmeden ve masadan uzaklaşıyorum. Sokağa çıkıyorum, soğuk rüzgâr bana montumu getirmem gerektiğini hatırlatıyor.

"Merhaba," diyor, sanki burada olması bir şekilde kabul edilebilir

bir şeymiş gibi. "Burada ne işin var? Beni mi takip ediyorsun?"

'Oha! Hayır, özür dilerim. Muhtemelen öyle görünüyor ama seni takip etmiyorum, söz veriyorum. Dün gece bugün Noel yemeği için buraya geleceğini söylemiştin.

Öyle mi yaptım?

"Yolun aşağısında bir toplantım vardı ve sizi vitrinde gördüğümde içimden merhaba demek geldi.

Ona inanmıyorum.

Tıraş olmadığını fark ediyorum, bronzlaşmış çenesinin üzerinde koyu bir kirli sakal gölgesi oluşmuş ve dün giydiği kıyafetlerin aynısını giyiyor, uzun yün paltosunun altından beyaz gömleği görünüyor. Bir şey söylememi bekliyor ve söylemediğimde tekrar deniyor.

Yalan söylüyorum. Özür dilerim, bunu yapmamalıydım. Zaten içimi görüyorsun, her zaman gördün. Buluşma falan yoktu. Buraya geleceğini hatırladım ve seni tekrar görmenin bir yolunu bulmalıydım ...'

"Bak, Edward..."

"Özür dilemek için. Bu sabah uyandığımda ve dün geceyi hatırladığımda çok utandım. Sadece özür dilemek için bir şans istedim, hepsi bu. Neden öyle şeyler söylediğimi bilmiyorum, şaraptan olmalı. Harika biri olduğunu düşünmediğimden değil, ama hepsi geçmişte kaldı. Seni Noel yemeğinden alıkoymayacağım - çok üzgünüm - sadece havayı temizlemek ve psikopat olmadığım konusunda seni rahatlatmak istedim.

"O-K.

'Hava buz gibi, lütfen arkadaşlarınızın yanına dönün. Korkarım işleri daha da kötüleştirdim. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim Amber. Davranışlarım için gerçekten özür dilerim.

Çok üzgün görünüyor; o kadar ki, onun için biraz üzölmeye başlıyorum - kimsenin sizi gerçekten tanımadığı bir şehirde yaşamak zor. Restorana bakıyorum ve pencerede Jo'nun beni içeri çağırıldığını görüyorum. Bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum ama doğru kelimeleri bulamıyorum. Üşüyorum ve bu garip, bu yüzden yanlış olanlarla yetiniyorum.

"Mutlu Noeller, Edward. Görüşürüz,' diyorum ve onu soğukta bırakarak restorana doğru geri dönüyorum.

Önce

Cuma, 11 Aralık 1992

Sevgili günlük,

Yine oldu. Uzaklaştırma aldım ama bu gerçekten benim hatam değildi. Bugün okula hiç gitmek istemedim, kendimi iyi hissetmiyordum ve eğer annem yatakta kalmama izin verseydi bunların hiçbirisi olmayacaktı. Yani aslında her şey gibi bu da onun hatası, ama öğrendiğinde bu şekilde görmeyeceğini umuyorum. Büyükanнем taşlar ve sopalar derdi ama bir şeyler yapmasaydım Taylor'ın canı gerçekten yanabilirdi.

Fen dersindeydik ve Bunsen brölörlerini ilk kez kullanıyorduk. Ne olduklarını hep merak etmiştim ama bugüne kadar dokunmamıza izin verilmemişti. Onları yaktığımızda çıkan gaz kokusu hoşuma gidiyordu, bana ninemin eski fırınına hatırlatıyordu. Bay Skinner bize ne yapacağımızı öğretti. Bunsen brölörlerinin hepsinde bir delik vardır ve bu önemlidir. Delik kapalı olduğunda sarı bir alev çıkarır, ancak açık olduğunda sıcak mavi bir alev çıkarır. Temelde her şey yanma ile ilgilidir. Gaz tehlikeli olabilir, tabii ki alev de öyle, bu yüzden tuvaletten döndüğümde Kelly'nin alevi Taylor'ın saçına yakın tuttuğunu görünce bir şeyler yapmam gerekti.

Bu sefer burnunun kırıldığını söylediler. Yaptığımı hatırlamıyorum bile, sadece onu Taylor'dan uzaklaştırmak istemiştim. Bay Skinner beni onun üzerinden çekti ve ne olduğunu sordu, ben de bilmediğimi söyledim. Bana yalan söylememem ve beni gördüğünü söylemem için bağırdı ama yalan söylemiyordum. Tek hatırladığım Taylor ve Kelly'nin yüzlerinin birbirine çok yakın olduğuydu. Sanki içimde bir şey koptu. Taylor'ı seviyorum. Kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğim. Başka seçeneğim yoktu.

Bay Skinner beni ceketimden tutarak müdirenin odasına sürükledi. Henüz bu ofise girmemiştim ama korkmuyordum. Hepsi aynı ve bana bir şey yapamazlar, gerçekten. Her şey çok dramatikti, sanki bir filmde falan gibiydim. Ama bu bir film olsaydı, kahraman ben olurum. Bunun yerine, gerçek hayat olduğu için, koridorda sert bir sandalyeye oturup annemi çağırana kadar orada beklemek zorunda kalan kötü adamdım.

Taylor hemşireyle birlikte geldi - onu kurtarmak için ittiğimde kafasını çarpmıştı. Pek mutlu görünmüyordu. Yüzü ağlamaktan kızarmış ve şişmişti ama benim sayemde iyiydi. Hemşire ona annesinin birazdan gelip onu alacağını söyledi. Hemşire bana bir şey söylemedi, Taylor da söylemedi. Daha önce birbirimize söyleyecek sözümüz hiç tükenmemişti ve bu beni üzdü. Ona iyi olup olmadığını sordum ama o sadece yere baktı. Tam tekrar soracaktım ki konuştu.

'Bunu yapmamalıydın,' dedi. Bunun çok

nankörce olduğunu düşündüm. "Neden?"

diye sordum.

"Çünkü bunu kullanmalısın," dedi başını göstererek, "bunları değil. Ellerini havaya kaldırdı. 'Sen burada olmazsan bana ne yapacaklarını sanıyorsun? Her şeyi mahvettin.

Sözleri beni aynı hem üzdü hem de kızdırdı. Üzgün olduğunu görebiliyordum, bu yüzden sessiz kaldım ve kızgınlığımı depoladım. İçimde o kadar çok şey vardı ki karnıma ağırlar giriyordu.

Taylor'ın annesi geldi ve Taylor'a kocaman sarıldı. Onun da bana kızacağından gerçekten endişelenmişim ama o da bana sarıldı, böylece beni hâlâ sevdiğini anladım. Sanırım beni seviyor. Taylor'ı sevdiği kadar değil ama oldukça fazla. Bana annemin beni almaya gelip gelmeyeceğini sordu, ben de bilmediğimi söyledim. Taylor'ın annesi ve benim annem bilezik olayından beri pek konuşmuyorlar.

Taylor'ın annesi müdire hanımla ofisinde konuştu. Cam kapıdan her kelimeyi duyabiliyorduk, bu da bana dışarıdaki özel işaretinin oldukça aptalca olduğunu düşündürdü. Okul anneme ya da babama ulaşamadı ve sonunda Taylor'ın annesinin beni eve götürmesine izin verdiler.

Taylor okuldan çıkarken, Volvo'ya binerken ve hatta evimin önüne geldiğimizde bile benimle konuşmadı. Taylor'ın annesi arka koltukta hala orada ne yaptığımı anlamamış gibi bana baktı ama sonra ona benimle gelip anneme olanları anlatıp anlatamayacağını sordum çünkü korkmuştum. O anda yüzü değişti, sanki yumuşadı ve büyük yeşil gözleri aynı anda hem üzgün hem de nazık baktı. Taylor'a arabada kalmasını söyledi, Taylor emniyet kemerini bile , sadece pencereden dışarı bakıyordu. Veda bile etmedi.

Taylor'ın annesi beni yoldan takip etti ve kapıyı çaldı, kapı zili bir süredir çalışmıyordu. Kimse gelmeyince ona baktım ve o da bana gülümsedi. O kadar güzel ve nazık ki, giydiği kıyafetler sanki birlikte giyilmek için yaratılmış gibi hep birbirine uyuyor. Kapıyı tekrar çaldı. Kimse gelmeyince kapının anahtarının bende olup olmadığını sordu. Bende olduğunu söyledim ama yine de korktuğumu söyledim ki bu yalan bile sayılmazdı çünkü biraz korkmuştum. Annemle babamın çok kızacağını biliyordum. Ayrıca nineme bir daha asla böyle bir şey olmayacağına dair söz vermişim. Şimdi o öldüğüne göre, bu sözümü tutmadığım anlamına mı geliyor bilmiyorum.

İçeri girdiğimizde anneme seslendim ama kimse cevap vermedi. Sonra onu gördüm. İlk başta sadece ayakları kanepenin arkasından dışarı çıkmıştı, sanki saklanıyordu ama pek de iyi bir iş yapmıyordu. Yaklaştığımda saklanmadığını gördüm. Hareket etmiyordu, gözleri kapalıydı ve yüzü halının üzerinde büyük bir hasta birikintisinin içindeydi. Taylor'ın annesi için çığlık attım çünkü gerçekten korkmuştum. Annem gerçekten ölmüş gibi görünüyordu, tıpkı

Merdivenlerin dibinde paramparça olduğunda. Korkunç bir koku da vardı. Hastalığı çenesine ve kıyafetlerine bulaşmıştı. Taylor'ın annesi endişelenmememi, annemin iyi olmadığını ama iyileşeceğini söyledi. Annemi yukarı çıkarmasına yardım etmek zorunda kaldım, sonra bana gidip Taylor'ı arabadan almamı söyledi. Taylor'ın içeri girmek istemediğini söyleyebilirdim ama girdi. Yine de benimle konuşmadı.

Kanepeye oturduk ve Taylor'ın annesi televizyonu açmamızı ve aşağıda kalmamızı söyledi. Açtım ama ikimiz de gerçekten izlemedik, ses yukarıdan gelen gürültüyü engelleyemeyecek kadar kısıktı. Taylor'ın annesi annemi temizlemek için banyoya götürdü. Annem çok yüksek sesle ağladı ve sonra bir sürü şey bağırmaya başladı.

En çok hatırladığım üç şeyi bağırarak söyledi:

1. Siktir git. (Bunu çok söyledi.)
2. Evimden defol seni kaltak. (onun evi değil, Nana'nın evi.)
3. Senin lanet yardımına ihtiyacım yok.

Üçüncüsü en aptalcasıydı çünkü belli ki birinin yardımına ihtiyacı vardı.

Daha önce annemin babam dışında kimseyle böyle konuştuğunu duymamıştım. Ayrıca Taylor'ın annesine züppe dedi. Züppe, senden daha iyi olduğunu düşünen kişidir. Taylor'ın annesinin, annemden çok daha iyi bir insan olmasına rağmen, gelmiş geçmiş en iyi anne olduğunu sanmıyorum. Korkunç bir öğleden sonraydı ama gizli bir yanımda memnundu çünkü bu benim uzaklaştırıldığımı unuttuğumuz anlamına geliyordu.

Taylor ve annesi, babaları eve gelene kadar ayrılmadılar. Sanki söyleyecek başka bir kelime bilmiyormuş gibi sürekli 'özür dilerim' ve 'teşekkür ederim' dedi. Onlar gittikten sonra akşam yemeği için tavuk nugget isteyip istemediğimi sordu. Kanepede, hala açık olan ama izlenmeyen büyük televizyonun önünde oturarak yedik. Babam ketçap koymayı unutmuştu ama ben bir şey söylemedim. Anneme yemek hazırlamadı ve sanırım nedenini biliyorum. Biz orada otururken

Televizyon izlerken ve ketapsız tavuk nuggetlarımızı yerken, ilk kez babamın da muhtemelen benim kadar annemin ölmüş olmasını dilediğini fark ettim.

Şimdi

Cuma, 30 Aralık 2016

Nasıl gidiyor Amber? Gördüğüm kadarıyla içinde hala biraz mücadele var. Bu hoşuma gitti.'

Hastane odam eskisinden daha karanlık görünüyor. Edward yüzüme dokunduğunda çığlık atmak istiyorum. Beni bir daha görememesi ya da bulamaması için ortadan kaybolmak istiyorum.

"Ve artık kendi başına nefes alıyorsun, bu çok iyi bir haber, aferin sana.

Parmakları sağ gözüme doğru kayıyor ve gözümü açıyor. Gözüme parlak bir ışık tutup beni tamamen kör etmeden önce üzerimde beliren bir kişinin bulanık hatlarını seçebiliyorum. Artık tek gördüğüm beyaz ve hareket eden noktalar. Aynı şeyi sol gözüme de yapıyor ve sonra dünyam siyaha dönüyor.

'Bence biraz fazla hızlı ilerliyorsun. Belki de işleri biraz yavaşlatmamız gerekiyor.

Bir şeyler yaptığını duyabiliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Tam umudum tükenip kaderime razı olduğum anda kapının açıldığını duyuyorum.

"Durumu nasıl?" diye soruyor Paul. Bu adamı odamda bulduğu için neden bu kadar sakın olduğunu anlamıyorum ama sonra gördüğü tek şeyin bir tıp uzmanı olduğunu hatırlıyorum.

"Korkarım bunu sormak için en uygun kişi ben değilim," diyor Edward.

"Özür dilerim, çok fazla insanla ... daha önce konuşmamış mıydık?"

"Sanmıyorum. Ben sadece gece kapıcısıyım ...'

Hamal mı? Anlamıyorum.

' ... ve bu gece vardiyasının başlangıcı, bu yüzden şu anda hala burada olmamanız gerekiyor.

"Yapmalı mısınız?" diye sorar Paul.

Bir an sessizlik oldu ve ben bundan sonra olacıklardan korktum.

'Karınızı taramadan yeni getirdim. Sadece işimi yapıyorum.' *Ona*

kocam olduğunu söylemedin. Düşün Paul, düşün.

'Özür dilerim, kabalık ettim. Çok yorgunum, özür dilerim. Burada geceleri çalışırken her türden insanı görüyor olmalısınız,' diyor Paul.

Edward, 'Hava karardıktan sonra burada olup bitenlere hayret edersin,' diye cevap verdi. 'Biraz daha kalmak, vedalaşmak istersen sorun değil, ama yakında ayrılman gerekecek. Hastane kuralları, umarım anlamışsındır. Yine de endişelenme, sen yokken ona iyi bakacağız.

Edward gitti ve Paul ile yalnız kaldık. Yatağımın yanına bir sandalye çekti ve oturdu. Ona az önce konuştuğu adamın beni burada tuttuğunu söylemenin bir yolunu bulmalıyım. Edward'ın neden gece bekçisi olduğunu söylediğini ya da Paul'ün neden ona inandığını anlamıyorum. Claire odaya geldi ve ilk kez sevindim. O akıllı, bunu çözecektir.

"Kimdi o?"

"Sadece biri, gitmemiz gerektiğini söyledi.

"Muhtemelen haklı, geç oldu" diyor, Paul'ün yanına oturuyor, artık karşı karşıya değiller.

"Parmağını oynattı, sen de gördün, bir şeyi işaret ediyordu, biliyorum," diyor.

Şimdi hatırlıyorum. Çıkış işaretini gösterdim. Bunun bir rüya olduğunu düşündüm ama beni gördüler!

'Parmağının hareket ettiğini gördüm evet, ama doktorun daha önce ne dediğini duydunuz. Ellerini hareket ettiren, gözlerini açan, hatta konuşan koma hastaları var ama onlar hala komada. Onun hareket etmesi tıpkı kötü bir rüya gören birinin uykusunda seğirmesi gibi.

Bu kötü bir rüyadan daha fazlası.

'Bence pozitif kalmalıyız, sonuçların geri kalanı geldiğinde ne diyeceklerini görmeliyiz-'

"Bence gerçekçi olmalıyız," diye araya giriyor

Claire. Bir süre kimse bir şey söylemedi.

"Ne olursa olsun, ben de onlara inanmıyorum," diyor sonunda.

"Doktorların bize yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

'Yalan söylemiyorum, sadece dinlediklerini sanmıyorum. İletişim kurmaya çalışıyor gibi ama onu bizim tanıdığımız gibi tanımıyorlar.

"O zaman neden bir daha yapmadı?"

"Ona hiç sordun mu? Ya orada yatarken bunların her kelimesini duyuyorsa?"

Claire elimi tutuyor; parmakları buz gibi soğuk.

"Amber, eğer beni duyabiliyorsan elimi sık. "Bu çok

aptalca.

"Belki de bu çok zor. Elimi bıraktı ve tekrar yatağın üzerine koydu. 'Tamam Amber, sağ elini izliyoruz. Eğer beni duyabiliyorsan, parmağını oynat, sadece birazcık. İstiyorum, çok çabalıyorum ama bana bir şey yaptı, biliyorum. Tüm gücümle sağ elime odaklanıyorum, sanki nefes nefese kalmışım gibi hissediyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Özür dilerim," diyor Claire.

"Üzülme," diyor Paul. 'Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Biraz dinlenmek konusunda da muhtemelen haklısın, yakında gitmeliyiz.

Lütfen yapma.

"Beş dakika, sonra gideceğiz.

Üçümüz bir süre sessizce oturduk. Keşke konuşsalar, kendimi başka bir yere doğru kayıyor gibi hissediyorum ve tutunacak bir şeylere gerçekten ihtiyacım var. Önce Claire konuşuyor.

'Bu uzun vadeli bir durum olacaksa biraz yardım almamız gerekecek.

"Değil.

"Umarım öyle de değildir, ama öyleyse bunu tek yapamayız.

"Evet, yapabiliriz, sadece sırayla ona göz kulak oluruz.

'Birkaç gün daha belki, ama sonra ne olacak? David ikizlere bakmak için çıldırıyor, ailemin yardım etmek için etrafta olduğu zamanlar gibi değil. Arayabileceğimiz arkadaşları var mı?"

Paul cevap vermiyor.

"Hâlâ arkadaşları var, değil mi? Claire ısrar ediyor. "İş

yerinde Jo'dan bahsediyor, bazen dışarı çıkıyorlar.

Konuşmaları tökezliyor ve midem bulanıyor. Claire benden önce kendini toparladı.

"Jo adında bir

arkadaş mı?" "Evet,

bir kadın.

Ne düşündüğünü duyar gibiyim.

"Onunla hiç tanıştın mı?" diye

soruyor. "Hayır. Neden?"

"Sebebi yok. Belki o yardımcı olabilir."

"Numarası bende yok.

"Telefonunda olacak, mi?"

Paul'ün bir şeyi açtığını duyuyorum ve sonra el çantamı karıştırdığını hayal ediyorum, oda bir yöne dönmeye başlıyor ve yatağım diğer yöne dönüyor. Uzaktan onun şarkı söylediğini duyabiliyorum, pembeli küçük kızın, ama burada kalmalıyım, bunun olmasını engellemeliyim. Paul telefonuma bakamaz, görmemesi gereken şeyler var. Sanırım kötü bir şey hatırlıyorum. Yapmamam gereken, öğrendiklerinde her kocayı kızdıracak bir şey. Bu anı gerçekmiş gibi geliyor ve bir başkasıyla birleşiyor. Güçlü eller yine boğazımı sıkıyor, nefes almak için savaşıyorum, sanırım ilk kez nedenini hatırlıyorum. Korkular, başka hiçbir şey girip çıkamasın diye kafamın içine yerleşiyor.

'Akü bitmiş,' diyor. Oda tekrar yavaşlıyor ama dönmeyi tamamen durdurmuyor. "Bu gece eve götürüp şarj edeceğim.

O zaman

23 Aralık 2016 Cuma - Öğleden Sonra

"Bunu inanamıyorum," diyorum.

'Ben de yapamam ama yaptığına sevindim,' diye cevaplıyor Edward.

"Noel yemeğinin yarısında bir yabancıyla kaçtığım için şimdi herkes benden bahsediyor olacak.

"Ben yabancı sayılmam.

Bara giriyoruz ve birkaç gün önce Jo ile oturduğum masaya oturuyoruz. Burayı seviyorum, güvenli ve tanıdık geliyor, sanki burada kötü bir şey olmayacakmış gibi.

'Son zamanlarda iş yerinde işler biraz zorlaştı. Sıcak bir Prosecco eşliğinde kibar bir sohbet yapmak yerine eski bir arkadaşımınla hızlıca bir şeyler içmeyi tercih ederim. Daha fazlasını söylemem gerektiğini bildiğim için bir an duraksıyorum. "Hepsi bu, iki arkadaşın havayı dağıtmak için bir şeyler içmesi.

"Anlaşıldı," diye cevaplıyor Edward. "Size ne getirebilirim?"

"Ben getiririm," diye ısrar ediyorum, çantamdan cüzdanımı çıkarıp sandalyenin üzerine bırakıyorum. Ofiste bırakmak istemediğim, ihtiyacım olabilecek şeylerle dolu ağır bir çanta. "Bu durumda fiçıda hangi soluk bira varsa ondan bir bardak.

"Bir bira, birazdan dönerim.

Bar kalabalık ve beklerken kendimi duvarlardaki siyah beyaz fotoğraflara bakarken buluyorum. Gözlerim en yakınimdaki çerçevenin üzerindeki tarihi buluyor: 1926. Mekan tamamen aynı görünüyor. Dünya dönmeye devam ediyor, bir şeyler değişene kadar kendini tekrarlıyor, ki değişmiyor çünkü biz değişemiyoruz. Hesap yapıyorum ve ölümlerin yüzlerinin bana gülümsediğini fark ediyorum. Başka tarafa bakıyorum. Sonunda servis yapıldığında, ayaklarım çirkin desenli halıya yapışmış gibi görünüyor ve beni geride tutuyor. Bir elimde bir bardak bira, diğerinde bir bardak limonata ve dişlerimin arasında iki paket peynirli ve soğanlı cipsle kalabalığın arasından masaya doğru ilerliyorum. Oturduğumda Edward'ın ifadesi hafifçe değişiyor. Bakışını yorumlayamadığım için görmezden geliyorum.

"Şeref," diyorum, kadehimi kaldırarak.

"Şeref.

"Peki Noel için planlarınız nedir?"

"Maalesef çalışıyorum. Kısa çöpü çektim ve Noel'den Yeni Yıl'a kadar gecelerim var.

"Ouch.

' değil. Bütün gece ayakta kalmak insanların düşündüğü kadar kötü değil. Onun sözleriyle gevşeyen bir anı yüzeye çıkar.

"Mezuniyetimi hatırlıyor musun? Soruyorum ve yüzünün gülümseyerek tartışmasını izliyorum.

Bir süre için kolay, neredeyse rahat. Birbirimizi tanımadığımız yıllarda gittiğimiz tatillerden ve ülkelerden bahsediyor, ortak anılardan paylaşılmayan hikayelere doğru güvenle yol alıyoruz. Biraz mesafe yaratıyor, düzeni yeniden sağlıyoruz. Sanırım güvenli bölgeye girdik ve biraz rahatlamaya başladık.

"Mutlu musun?" diye soruyor. Eli masanın üzerinde benimkine biraz fazla yakın bir yer buluyor. İki elimi de güvenli bir şekilde kucağıma çekiyorum ve yumruk yapıyorum.

"Kocamı seviyorum. "Ben

bunu sormadım.

"Edward. Onu bir daha görmeyeceğim, bu son vedam. O da bunu biliyor ama yine de soruyu sormakta ısrar ediyor.

"Mutlu musun? Mutlu musun?"

Ona cevabı vermeye karar verdim, sonra içkimi bitirip eve gideceğim.

'Hayır. Şu anda özellikle "mutlu" değilim. Ama bunun sebebi evliliğim değil.

"Sonra ne olacak?"

"Sadece hayat, sanırım. Açıklaması zor.'

"Dene.

'Hatalar yaptım ve şimdi bunların bedelini ödüyorum.

O zaman

23 Aralık 2016 Cuma - Akşamüstü

Başım ağrıyarak uyandım ve nerede olduğumu ya da bana ne olduğunu anlayamadım. Hatırladığım son şey barda Edward'la sohbet ettiğimdi. Doğrudum. Ani hareket odayı dalgali denizlerde küçük bir gibi sallıyor, ama teknede değilim, bir yataktayım. İçinde bulunduğum oda karanlık, perdeler kapalı. Mekânın loş görüntüsü ve kokusu bana yabancı, bayat eşyalar ve ter karışımı bir koku. Hâlâ nerede olduğumu bilmiyorum ama çok geçmeden çıplak olduğumu fark ediyorum.

Soluk beyaz bedenime bakarken zaman bir anlığına duruyor. Normalde örtülü, saklı olan her bir parçam şimdi açığa çıkmış durumda. Kafamın içinde her şey çok hızlı bir şekilde gürültülü bir hal alıyor. İçinde bulunduğum yatak odası bana ait değil. Tanımadığım lacivert çarşaflara bakıyorum, uzaktan gelen duş sesini duyuyorum ve ağzımdaki garip tadı çözmeye çalışıyorum. Kıyafetlerimi arıyorum ve onları yerde görüyorum. İçki bile içmiyordum, sadece limonata içmiştim. Ben bir şey yapmadım; bunu yapmazdım.

Hatırlayamıyorum.

Hareket etmeye çalışıyorum, kendimi yataktan yukarı çekiyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken ağır çekimdeymişim gibi hissediyorum. Oda yine etrafımda eğilip bükülmeye başlıyor. Bir labirentin içine hapsolmuş sıvı cıva gibiyim. Ne yaparsam yapayım, doğru yönde akamıyor gibiyim. Vücudumu öne doğru eğiyorum, komutlarıma yanıt vermesini istiyorum, ne kadar eğilirsem o kadar çok kırılacağımdan korkuyorum. Uzaklarda bir yerde bir adamın ısıklık çaldığını duyuyorum, ses duştan çıkan suyun gürültüsüyle seyreliyor. Midem bulanıyor. Bu gerçek olamaz. Ben bunu yapacak türden bir insan değilim.

Kendimi ayakta durmaya zorluyorum ve bacaklarımın arasındaki ağrıyı hissediyorum. Bunun gerçek mi yoksa sadece hayal mi olduğunu bilmiyorum. Düşüncelerden ve hislerden kurtulmaya çalışıyorum ve kendime ait olduğunu bildiğim kıyafet yığınının doğru bir adım daha yaklaşıyorum. Oda tekrar kayıyor, dengemi bozmaya çalışıyor. Çıplak bacaklarıma bakıyorum ve her iki dizimde de mavi yeşil morluklardan oluşan bir dövme görüyorum. Çok kötü bir şey olmuş.

Hatırlamaya çalışmalıyım.

Zihnim yakın zamandaki anılar kataloğunda koşturuyor ama bara dönene kadar her dosya boş. Sadece limonata içtim, bundan eminim. Tuvalete gittim, geri geldim ve çıkacaktım. Ama sonra .
. . Hiçbir şey.

Gözlerim tekrar odayı arıyor. Yatağın yanında çerçeveli bir fotoğraf görüyorum ve bedenim nasıl nefes alacağını unutuyor. Kendi genç halim bana bakıyor, ne kadar aptal olduğuma gülüyor. Genç Edward kolunu omuzlarına dolamış, onu biraz fazla yakınına çekmiş ama kız bunu umursamıyor gibi görünüyor. Fotoğrafın çekildiğini hatırlıyorum. Benim mezuniyetimdi. Ondan ayrılmadan birkaç gün önce. İstememiştım ama mecburdum. Bunca zaman sakladı. Fotoğraftaki çocuk büyüdü ve tanımadığım bir adam oldu. Artık çok korktuğum bir adam. Ve bir şekilde onun dairesindeyim ve kıyafetlerim onun katında.

Hatırlamak istemiyorum.

Bu doğru değil. Buradan gitmeliyim ama nerede olduğumu bile bilmiyorum. Ne kadar aptalmışım. Etrafıma bakmak için kendimden tiksinneme bir an ara veriyorum. Her şey pislik içinde görünüyor. Yerde gazeteler, açılmamış postalar, boş bir şişe, yıkanmamış giysiler, kirli tabaklar, halının üzerinde çiğnenmiş kabuk parçalarıyla açık bir pizza kutusu var. Küflü hava boğucu ve her yüzeyde kalın bir toz tabakası görebiliyorum. Köşede bir makine var. Önce ne olduğundan emin olamıyorum ama sonra eski moda bir şezlong anlıyorum. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor.

Gözlerim bir kez daha lekeli halının üzerinde terk edilmiş kendi kıyafetlerimi buluyor. Bulabildiğim kıyafetlerle üzerimi örterken, bulamadıklarımı unuttuğum için vücudum morarmış hissediyor ve ısrarla protesto ediyor. El çantamı fark ediyorum ve

telefonumu arıyorum ama orada değil. Onun yerine açılmamış hamilelik testi kitini buluyorum ve bulantının boğazıma kadar yükseldiğini hissediyorum. Tekrar etrafıma bakıyorum, tanımadığım bir hayatın enkazını tarıyorum ve telefonumu bir masanın üzerinde görüyorum. Tarihi ve saati kontrol ediyorum, hala Cuma. Duşun sesi kesiliyor ve donup kalıyorum. Bacaklarım otomatik pilota geçip hareket etmeye başlıyor ve beni odadaki tek kapıya doğru tökezlemeye zorluyor.

Kolu çeviriyorum ve uzun, dar bir koridoru ortaya çıkarmak için çekip açıyorum. Diğer uçtaki bir kapının arkasından ısılık çaldığını duyabiliyorum. Kirli kahverengi halı, eski gazete yığınları tarafından neredeyse tamamen gizlenmiş ve güçlü bir rutubet kokusu var. Duvarlardaki iki büyük mantar panoyu fark ediyorum ve onları hemen tanıyorum, üniversitedeki odasında da vardı. O zamanlar ikimizin fotoğraflarıyla kaplıydı ve hala öyle, ama şimdi kolaja daha yeni resimler de eklendi, bu sefer sadece benim. İş çıkışı, gazete okurken, bir haftadan kısa bir süre önce evimin aşağısındaki bir kafede kahve yudumlarırken - yeni paltomu tanıdım. Yüzden fazla fotoğraf olmalı ve her birinde yüzüm göze çarpıyor. Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Dışarı çıkmalıyım. Şimdi.

Bulduğum oda ile onun yer arasında bir ön kapıya benzeyen bir şey görüyorum. Duvarın ve üst üste yığılmış döküntülerin arasında sendeleyerek ilerlerken zamanımın tükenmekte olduğunu biliyorum. Ellerimi zinciri çözecek ve kendimi daha koyu karanlığa bırakacak kadar için çaba sarf ediyorum. Dışarıdayım ama yüksekteyim, büyük bir apartman bloğunun içinde bir çeşit geçit. Az önce geçtiğim lacivert kapının üzerindeki numaraya bakmak için kısa bir süre dönüyorum, sonra geri çekilmeye başlıyorum. Kapıyı arkamdan kapatmak için bile durmuyorum. Soğuk havanın şokunun ve acısının tadını çıkarıyorum, kollarımın içinden, üstümden, eteğimin altından sızdığını hissediyorum. Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Kimsenin acımasını hak etmiyorum, kendiminkini bile.

Önce

Salı, 15 Aralık 1992

Sevgili
günlük,

Şimdi hepimiz evdeyiz, annem, babam ve ben. Hâlâ açığa alınmış durumdayım, kimsenin umurunda değil. Babam işe gitmeyi bıraktı. Annem iyi olmadığı için ona bakabildiğini söylüyor ama annem yatak odasında otururken o bütün gün aşağıda oturup televizyon izliyor. Bana gerçeği söyleyecek yaşta olduğumu ve annemin merdivenden düşmeden önce hamile olduğunu ve bebeğin öldüğünü söylüyor. Bu yüzden o kadar çok içmiş ki hasta olmuş ve o öğleden sonra Taylor'ın annesine neden bağırıyormuş. İnsanların sadece kızgın olduklarında kaba şeyler bağırıklarını sanırdım ama babam bazı insanların üzgün olduklarında da bağırıklarını söylüyor.

Annemin hamile olduğunu bilmiyordum ama artık hamile olmadığına sevindim, bu iğrenç bir şey. Babama tekrar hamile kalıp kalmayacağını sordum, o da hayır dedi çünkü hastanede karnından bir şey çıkarmak zorunda kalmışlar. Buna çok sevindim. Bana bile doğru düzgün bakamıyorlar, bu yüzden başka bir çocuk sahibi olmaları hiç mantıklı değil. Annemi tekrar mutlu etmek için sahte bir erkek ya da kız kardeş evlat edinebileceklerinden biraz endişeliyim. Ben de onlardan birini istemiyorum.

Babam sürekli bir şeyler almak için dışarı çıkıyor ama bazen hiçbir şey almadan geri dönüyor. Bence sürekli bir şeyleri unutmamak için liste yapmaya başlamalı, ninem eskiden böyle yapardı. Kendisi ekmek, süt ve piyango kazı kazan kartı almak için dışarı çıkarken anneme göz kulak olmamı istedi. Bu biraz zor oldu, çünkü ona bakmak istemiyordum. Yatak odasının kapısı hafifçe açıldı, ben de babamın dediği gibi bir gözümü kapatarak oradan gözetlemeye karar verdim. Bu yıl Noel konserini kaçırdığı için beni şarkı söylerken dinlemek isteyebileceğini düşündüm. Bu yüzden ona sahanlıktan söylediğim komik bir şarkı uydurdum.

Sarhoş anneyi ne yapacağız? Sarhoş anneye

ne yapacağız? Sarhoş anneye ne yapalım?

Sabah erkenden mi?

Hatta bir sürü şişeden içiyormuş gibi yaparak küçük bir dans bile uydurdum. Gülmedi, belki de hala uyuyordu. Çok uyur.

Babam üzüntünün onu yorduğunu söylüyor.

Babam döndüğünde biraz konuşmamız gerektiğini söyledi. Yine sütü unutmuştu ama ona söylemedim çünkü zaten bir konuda çok endişeli görünüyordu. Mutfak masasına oturduk ve ilk başta ne hakkında konuşmak istediğini unuttuğunu düşündüm ama sonra yüzünü buruşturdu ve tekrar eve taşınmamız gerektiğini söyledi. Babama tekrar taşınmak istemediğimi söyledim ama o mecbur olduğumuzu söyledi. Uzaklaştırma cezası almamın benim suçum olup olmadığını sordum ve hayır dedi. Açıklamaya başladı ama kelimeleri kulaklarıma giderken birbirine karıştı çünkü istemeden ağlıyordum.

Will adında bir adamla ilgili bir şey. Nana'nın ölmeden önce onunla konuşması gerekiyordu ama unuttu ve şimdi taşınmak zorundayız çünkü insanlar bir şeyleri unutmaya devam ediyor. Babam, annemin kız kardeşinin ninemin Will'le konuşmamasına çok kızdığını söyledi. Annemin bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Babam, ben çok küçükken onunla birkaç kez karşılaştığımı ama onu hiç hatırlamadığımı söyledi. Babam, annemin kız kardeşinin yıllardır annemle ya da ninemle konuşmadığını, ama ninem öldüğünde evin yarısını istediğini söyledi. Diğer yarısında yaşayıp yaşayamayacağımızı sordum ama babam hayır, öyle olmaz dedi. Piyango kazı kazan kartındaki üç şeyi tutturursa kalıp kalamayacağımızı sordum, zaten kazıdığını ve kazanmadığımızı söyledi.

Tüm bunlar beni çok üzdü, bu yüzden babama yukarı çıkıp odamda bir süre kitap okuyup okuyamayacağımı sordum ve o da sessiz olduğum ve annemi rahatsız etmediğim sürece evet dedi. Anneme çok iyi bakmamız gerektiğini çünkü onun tüm bu olanlara bizden daha fazla üzüldüğünü söyledi. Ona neden bakmam gerektiğini anlamıyorum. Nana'ya bakması gerekiyordu ve kanser onu öldürdüğü için çok iyi bir iş çıkaramadı. Son zamanlarda düşünmeden edemiyorum, eğer Taylor'ın annesi gibi daha iyi biri Nana hastalandığında ona bakmış olsaydı, Nana iyileşirdi ve şimdi hala hayatta olurdu. Her şey hala iyi olurdu ve sürekli ev taşımak zorunda kalmazdık. Babam bunu göremeyecek kadar aptal olsa bile, hepsi annemin suçu. Annem herkes için her şeyi mahvetti ve onu asla affetmeyeceğim.

Şimdi

Yeni Yıl Arifesi, 2016

Ses beni uyandırıyor, daha önce de duymuştum. Yatağım beni geriye doğru yatırıyor, böylece ayaklarım tavana doğru bakıyor ve kan başıma hücum ediyor. Beni biraz daha kenara doğru kaldırıyorlar, düşeceğimden ve kimsenin beni yakalayamayacağından korkuyorum, ama sonra başımı dikkatlice geriye yatırıyorlar ve kafa derimde ılık suyu ve nazik parmakları hissediyorum.

Bugün saçımı yaptırıyorum, randevu almama bile gerek kalmadı! Şampuanın kokusunu alabiliyorum ve köpükleri gözümde canlandırabiliyorum ve eğer gerçekten çok uğraşırsam, kendimi birkaç saniyeliğine kuaförde olduğuma, hayatın benim normal versiyonuma geri döndüğüne ikna edebiliyorum. Bu deneyimden biraz zevk almaya çalışıyorum, rahatlamaya çalışıyorum, bunun ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışıyorum.

Kaybettiğimden beri zaman hakkında çok düşünüyorum. Burada saatler birbirine yapışıyor ve onları ayırmak çok zor. İnsanlar zamanın geçtiğinden bahsediyor ama burada, bu odada zaman hiç geçmiyor. Sürünüyor, oyalanıyor ve zihninizin duvarlarını çamurlu anılarla lekeliyor, böylece önünüzde veya arkanızda ne olduğunu göremiyorsunuz. Kıyılarına vuranları yiyip bitiriyor ve benim şimdi yüzerek uzaklaşmam, akıntıda kendime yetişmem gerekiyor.

Başıma bir havlu sarmadan önce nazik bir ses, "Bu daha iyi hissettirmeli, tüm kurumuş kan gitti," diyor. Kanın beyaz porseleni lekelediğini ve bir parçam daha yıkanıp gidene kadar giderek azalan kırmızı bir yörüngeyi hayal ediyorum.

Claire, "Ben yaparım, çok meşgul olduğunuzu tahmin ediyorum, sakıncası yok," dedi. İzliyordu, o kadar sessizdi ki burada olduğunu bile bilmiyordum. Hemşireler onu seviyor, bunu söyleyebilirim. İnsanlar onun görmelerine izin verdiği halini sevmeye eğilimindeler. Yatağı tekrar dik konuma getirdiler ve bizi yalnız bıraktılar. Claire saçlarımı kurutuyor, sonra çocukken birbirimize yaptığımız gibi örüyor. Tek kelime etmiyor.

"Erken gelmişsin," diyor Paul, tam Claire sözünü bitirirken odama giriyor.

'Hâlâ uyuyamıyorum,' diyor Claire.

Her zaman uyuyor gibi görünüyorum ama uyumuyorum ve uyuduğumda bile insanlar sürekli gelip gidiyor. çeviriyorlar, temizliyorlar,

Beni uyuşturuyor. Edward bir süredir geri gelmedi, en azından burada olduğunu hatırlamıyorum. Kendime artık beni yalnız bırakabileceğini söylüyorum, belki o zaman gerçekten uyanırım, temelli.

"Dün gece garip bir şey oldu," diyor Paul.

"Devam et," diye cevaplıyor kız kardeşim. Erkek geldiğinde kızın gitmesi kuralının olduğu zamanları tercih ederdim. Şimdi birlikte çok fazla zaman geçiriyorlar ve bundan iyi bir şey çıkmaz.

"Amber'ın telefonunu şarj ettim ama Jo adında birinin iletişim numarası yoktu.

"Bu çok garip.

"Bana numarasını verebileceğini düşünerek patronunu aradım. Başta çok nazikti ama sonra telaşlandı ve bana veremeyeceğini, çünkü Jo adında birini tanımadığını söyledi.

"Anlamıyorum," diyor Claire.

Öyle olduğunu biliyorum.

"*Coffee Morning*'de kimsenin adı Jo değil. Ona bunun bir takma ad olup olmadığını sordum ve Amber'ın iş yerinden bir arkadaşı olduğunu söyledim. Sonra telaşlandı ve bana Amber'ın iş yerinde hiç arkadaşı olmadığını söylemenin kibar bir yolunu bulmaya çalıştı.

Lütfen durun.

"Ne kadar garip.

"Neden istifa ettiğini anlamaya başlıyorum, adam tam bir göt gibi konuşuyordu.

Lütfen konuşmayı kes.

"İstifa mı etti?" diye

soruyor Claire. *Başka*

bir söyleme.

"Üzgünüm, sana söylemememi istedi; unutmuşum.

"Neden?"

"Artık orada mutlu değildi.

"Hayır, yani neden bana söylemeni istemedi?"

"Bilmiyorum.

O zaman

23 Aralık 2016 Cuma - Akşam

Evimin önünde durduğumuzda taksi şoförüyle göz teması kuramıyorum. Beni apartmandan uzaklaştırırken dikiz aynasından sürekli bana baktığını görebiliyordum, gözlerinde tiksinti mi yoksa endişe mi olduğunu anlayamıyordum. Belki de her ikisiydi. Parayı uzattım ve para üstünü beklemeden, dışarı çıkıp kapıyı kapatmadan önce teşekkürlerimi mırıldandım. Taksi uzaklaşırken gördüğüm ilk şey Paul'ün arabasının dışarıda park etmiş olduğuydu. Bana bu gece döneceğini söylememişti. Neredeyse hiç iletişim kurmadı.

El çantamın içinde nane arıyorum ve kendime bir parfüm sıkıyorum. Küçük kompakt aynamı buluyorum ve evin dışındaki sokak lambasının ışığında yüzümün farklı kısımlarını inceliyorum. Başkasının yatağında uyandığımdan beri ilk kez gözlerimin içine bakmak zorunda kalıyorum. Makyajımın çoğu akmış ama rimelim yüzümden aşağı akmış. Taksi şoförünün bana bakmasına şaşmamalı. Yansımamı bir kez daha kontrol etmeden önce parmaklarımı yalıyor ve gözlerimin altındaki deriyi ovuyorum. Kendim gibi olmasam da hâlâ kendim gibi görünüyorum.

Kaldırımdan bizim araziye adım atıyorum, görünmez bir sınırı geçiyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak temkinli ilerleme kararımı pekiştiriyorum. Hava o kadar soğuk ki, donmuş ahşabın sonuna kadar kapanması için ikna edilmesi gerekiyor ve protesto için parmaklarımın uçlarını yakıyor. Kendimi kapıya doğru yürümeye zorluyorum.

Paylaşmadığımız tüm gerçekleri sokakta bırakarak eve dönüyorum. Çakıl yoldan yukarı doğru ilerlerken evimizin önünü inceliyorum. Burası yorgun, sevilmemiş ve biraz ilgiye muhtaç görünüyor. Beyaz boya yer yer dökülmüş, güneşte yanmış deri gibi soyuluyor. Bahçedeki her şey ölü ya da ölmek üzere görünüyor. Kalın bir salkım söğüt gövdesi yükseliyor ve sanki bir daha asla çiçek açmayacakmış gibi evin ön tarafında kuru kahverengi damarlardan oluşan bir ağa bölünüyor. Kendime belki de yanlış bir şey yapmadığımı söylemeye çalışıyorum ama hatırlayamadığım ya da hatırlayamayacağım şeylerin suçluluğu adımlarımı yavaşlatıyor. Madeline'in üstesinden geldim ama şimdi çok daha kötü bir şeyle karşı karşıya kalmaktan korkuyorum.

Çantamda anahtarlarımı arıyorum ama bulamayınca zili çalıyorum. Bir süre bekliyorum, sonra soğuk sabırsızlığımı dürtüyor ve tekrar çalıyorum. Paul kapıyı açıyor. Hiçbir şey söylemiyor ve ikimiz de sanki kendi evime davet edilmeyi bekliyormuşum gibi öylece duruyoruz. Hava soğuk olduğu için içeri giriyorum, istemeden de olsa onu itiyorum.

'Eve geç geldin' diyor, ön kapıyı kapatırken. 'Evet, Noel partisi.

Annen nasıl?" diye soruyorum.

Annem mi? Evet, o iyi. Sanırım konuşmamız gerek.'

O biliyor.

"Tamam. Konuş. Başımı kaldırıp onunla yüzleşmek için kendimi zorluyorum.

'Sana söylemem gereken bir şey var. Belki otursak daha iyi olur.'

Bilmiyor ama önemli değil. Çok geç kaldım.

"Önce bir içki alabilirim, sen de ister misin? Ben sorarım.

Başını sallıyor ve ben mutfağa çekiliyorum. Bir şişe kırmızı şarap alıyorum, hangisi olduğu önemli değil. Bir bardağa uzanırken tereddüt ediyorum, sonra endişemi yeniyorum, bir bardaktan zarar gelmez. Zaten hepsi boşunaydı. Bana her şeyin bittiğini söylemek istiyor, geriye kalan tek şey dinlemek. Benim ne yapıp yapmadığının bir önemi yok, o zaten ikimiz için de kararını vermiş.

Şişe açacağını bulup ona tutunuyorum, mantarı aşağı doğru bükmeye başlarken ellerimi sabitlemeye çalışıyorum, içten dışa doğru yırtıyorum. Bileğim döndükçe, ironi kolumun etrafında, omzumdan boğazıma doğru yılan gibi kıvrılıyor, beni boğuyor, böylece kelimeler dışarı çıkamıyor ve hava içeri giremiyor. Adı kafamın içinde tekrar tekrar haykırıyor. Claire'e ihtiyacım var. Şu anda ona çok ihtiyacım var ve aynı zamanda ondan nefret ediyorum. Bugünün bir zafer olduğunu düşünmüştüm ama şimdi yanlış oyunu oynuyormuşum gibi geliyor. Mantarın şişeden çıkarılma sesi normalden daha az tatmin edici. Bir saniyeliğine parmaklarımın arasında tutuyorum, bazı açılardan hala mükemmel görünüyor, içinin bu kadar hasarlı olduğunu asla bilemezsiniz.

Paul normalde misafirler için olan kanepede oturuyor. Bir an duraksıyorum, sonra onun karşısına, her zaman benim olan koltuğa oturuyorum. Kendimi kirli ve zarar görmüş hissediyorum ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diyor. Gergin ve çocuksu görünüyor. bunu sevimli bulurdum, şimdi ise sadece büyümesini, bu işi halletmesini ve tükürmesini diliyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, nereden gelmiş olursam olayım ya da ne yapmış olursam olayım bunu onun için kolaylaştırmayacağım.

"Sana yalan söylüyordum," diyor. Hâlâ bana bakmıyor, sadece yerdeki bir noktaya bakıyor.

"Ne hakkında?

"Dün annemlerde değildim. Ondan önce oradaydım, düşmüştü ama dün sabah oradan ayrıldığımda gideceğim yer orası değildi.

Şarabımdan bir yudum aldım. İşlek bir yoldan geçmeden önce yanlış yöne baktığımı şimdi fark ediyorum. Sabrım tükeniyor ve bu gösterinin sona ermesini istiyorum.

"Kim o? Sonra bana baktı. "Kim?" diye

soruyor.

"Her kiminle ilişkin varsa. Ellerim hala hafifçe titriyor, bu yüzden bardağımı yere bıraktım.

Paul başını sallıyor ve bana gülüyor. "Benim bir ilişkim yok. *Tanrım*. Menajerimle birlikteydim.'

Bu beklenmedik bilgiyi sindirmek için bir an duruyorum.

"Menajeriniz mi?

"Evet. Yüzde yüz emin olana kadar sana söylemek istemedim, umutlarını yükseltmek ve seni tekrar hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

"Neden bahsediyorsun sen?

"Bir kitap daha yazdım. İyi olduğunu düşünmüyordum, bir daha hiçbir şeyin iyi olacağını düşünmüyordum ama sattılar, her yerde sattılar. Norfolk'tayken bir açık artırma olacağını öğrendim, annemle kafam o kadar karıştı ki kendim bile inanmadım. Ama bu gerçek ve çok paradan bahsediyorlar. Buna bayıldılar Amber, Amerika'da da bir teklif savaşı vardı ve işler çığırından çıktı, şimdiye kadar on üç bölge. Ve en iyisi, bir film anlaşmasından bahsediliyor. Henüz tam olarak imzalanmadı ama oldukça iyi görünüyor. Gülümsüyor, gerçekten gülümsüyor ve en son ne zaman bu kadar mutlu görüldüğünü hatırlayamadığımı fark ediyorum. Ben de gülümsüyorum, bulaşıcı gibi görünüyor ve elimde değil. Ama sonra unutmadığım bir şeyi hatırlıyorum.

'Gardırobunda iç çamaşırı vardı. Şimdi yok.' "Ne?

'Başkasına dantelli iç çamaşırı almışsın. Ben buldum. Benim bedenim değildi.'

Bir an için söylediklerime kızdığını mı yoksa eğlendiğini mi anlayamıyorum.

Sana iç çamaşırı almıştım. Yanlış bedendi, evet. Ben de geri götürdüm. Şimdi yukarı çıkarsanız, ilk seferinde aldığımı sandığım şeyi içeren çantanın aynısını aynı yerde saklı bulacaksınız. Ya da en azından

Noel'e kadar saklanması gerekiyordu. Gerçekten bir ilişkim olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Ağlamaya başladım. değil.

'Sevgilim, çok üzgünüm' dedi, sonra bana sarıldı ve ben de ona izin verdim. 'Bir süredir her şeyin yolunda gitmediğini biliyorum ama seni seviyorum. Sadece seni. Son birkaç aydır kitabın içinde olduğumu biliyorum ve mesafeli davrandıysam özür dilerim. Çok şey yaşadık ve tabii ki bebek meselesi beni çok üzdü ama hayatımı birlikte geçirmek istediğim tek kişi sensin ve bu asla değişmeyecek. Anlıyor musun?'

Ona şu anda hamile olabileceğimi söyleyebilirim. Düşündüğüm anda bu düşünceyi aklımdan atıyorum. Henüz testi yapmadım, emin olana kadar ona söyleyemem. Gerçekten emin olana kadar. Onu umutlandıramam. Çok aptalca davrandım.

Beni öpüyor. Gerçekten öpüyor, uzun zamandır öpmediği gibi. Durmasını istemiyorum ama durduğunda gözlerimi açıyorum ve bana tekrar gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum. Hissettiğim mutluluk gerçek.

"Sadece bir sorun var" diyor.

Aynalı gülümsemeler hızla soluyor. "Ne?"

'Bir süreliğine Amerika'ya gitmem gerekecek. Anlaşmanın bir parçası da tanıtım yapmak ve eğer film gerçekleşirse Los Angeles'ta biraz zaman geçirmem gerekebilir. Bunun önce konuşmamız gereken bir konu olduğunu biliyorum, ama ... "Evet" dedim.

"Bu mı? Bana söylemekten endişe ettiğin şey bu muydu?"

'Ne kadar süreyle emin değilim, birkaç ay olabilir ve son zamanlarda işlerin pek iyi gitmediğini biliyorum. Bunu yapmak zorundayım. Her zaman aileden çok uzakta olamayacağını söylediğini ve işini öylece bırakamayacağını biliyorum, ama ziyarete gelebilirsin ve ben de mümkün olduğunda geri dönerim. Eğer ikimiz de istersek bunu başarabileceğimizi biliyorum.

Sessizce başımı sallıyorum ve her şeyin kafamda oturması için bir an bekliyorum.

"Ve ben uzaktayken korktuğunu biliyorum. Ona bir bakış attım. 'Tamam, korkmuyorum, sadece endişeleniyorum, geçen hafta gece yarısı arka bahçede birinin olduğunu düşündüğün zamanki gibi. Ben de bunu düşünüyordum ve ben yokken kendini güvende hissetmeni istiyorum. Şimdi alabileceğiniz bu mini güvenlik kameralarını gördüm, hareketle aktive oluyor, kablo yok, telaş yok. Onları sipariş edeceğim ve evin arkasına yerleştireceğim. İsterseniz görüntüleri telefonunuza aktarabilecek ve orada kimsenin olmadığını kendi gözlerinizle görebileceksiniz.

"Bugün istifa ettim.

"Ne?

"İstifamı verdim. Noel partisinden ayrılmadan önce Matthew'a söyledim.

"Neden?

"İş yerinde berbat bir hafta geçirdim. Uzun hikâye. Gitme vakti gelmişti. Eğer gerçekten seninle gelmemi istiyorsan, gelirim.

"Tabii ki seviyorum, seni seviyorum! Sözlerinde ciddi, gerçek ve benim için döktüğü gözyaşları da gerçek. Rol yapmıyoruz, sadece biziz ve bu çok daha hafif hissettiriyor. Onu yutabileceğini düşündüğüm kadar geniş bir gülümseme yüzünü kaplıyor. Ben de gülümsemek istiyorum ama bir düşünce araya giriyor ve her şeyi bozuyor. Nerede uyandığımı düşünüyorum. Bacaklarımın arasındaki donuk ağrıyı, çantamdaki hala açılmamış hamilelik testi kitini. Claire'i düşünüyorum. Paylaşamadığım ve paylaşamayacağım o kadar çok haberim var ki. Duş almam gerek. Her ne olduysa temizlenmeliyim. Yüzümün değiştiğini görüyor.

"Ne oldu? Neyin ?"

"Bunu kimseye söyleyemeyiz, henüz değil.

"Birilerine söylememiz gerekecek.

'Henüz değil, lütfen. Ailemden bile değil.'

"Neden?

"Bana söz verir

misin?" "Tamam,

söz veriyorum.

Önce

Cuma, 18 Aralık 1992

Sevgili günlük,

Taylor'ı görmeyeli bir hafta oldu ve ona anlatacak çok şeyim var. Birçoğunu Noel kartının içine yazdım, ama gerçekten küçük yazmama rağmen hepsini sığdıramadım. Kartın onda olduğunu biliyorum, babam pul almayı unuttuğu için kendim elden teslim ettim. Ön kapısını çaldım ama kimse cevap vermedi, ben de posta kutusundan içeri ittim. Umarım daha sonra arar çünkü onunla konuşmaya gerçekten ihtiyacım var.

Evimize yabancılar geliyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. Uzun boylu, zayıf, kafasında hiç saç olmayan bir adam annem ve babamla konuşmaya geldi. Adının Roger olduğunu söyledi ve gerçek olmayan beyaz bir gülümsemesi vardı. Roger bir emlakçı ve parlak takımlar giyiyor. İnsanlara evi gösterirken hiçbirimizin evde olmamasının en iyisi düşündüğünü söyledi. Nedenini söylemedi ama sanırım annem şu anda çok dağınık olduğu için insanları korkutup kaçıracağını düşündü.

Babam bana Noel'e bu kadar yakın bir zamanda kimsenin ninemin evini satın almak isteyeceğini sanmadığını söylemişti ama yanılmış. İnsanlar bu sabah ilk iş olarak, ben daha giyinmeden önce, Roger'ın deyimiyle bir keşif için geldiler. Bazen kapıyı çalıyor ama bazen de kendi anahtarı olduğu için içeri giriyor. Nana'nın evinden sanki burada yaşıyormuş gibi bahsediyor ama burada hiç yaşamadı ve sürekli yanlış anlıyor.

Kendimi kaybetmek istememiştim. Babam bu öğleden sonra bir iş görüşmesine gitti, yeni bir iş bulmaya karar verdi. Annem bir kutu kuru fasulye almak için köşedeki dükkana gitmişti, bu yüzden Roger içeri girdiğinde burada tek başıyındım. I

Odamdan sürünerek çıktım ve tırabzanların arasından parlak kafasının üst kısmını görebiliyordum. Nana'nın beni götürdüğü oyunlardan birinde sahnedeki bir aktör gibi yüksek sesle konuşuyordu. Aktörler bunu tiyatronun arka tarafındaki en ucuz koltuklarda oturanlar duyabilsin diye yaparlar. Roger, hemen yanında durmalarına rağmen şişman bir çifte bağırıyordu. Acaba onlar da büyükbabam gibi ağır işitiyor muydu? Salonda çok fazla bayat ekmekle beslenmiş ördekler gibi paytak paytak yürüyorlardı ve görünüşleri hoşuma gitmiyordu.

Roger o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, robin kapı tokmağını aldım ve sessizce yatak odamın kapısını kapattım, ama onları hala duyabiliyordum. Kitabımı okumaya çalıştım ama onların aşağıda kurcalamamaları gereken yerleri kurcaladıklarını bildiğim için konsantre olamadım. Her zamankinden daha fazla gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıktılar ve sonra uzun süre banyoya baktılar. Çok büyük bir banyo değil, içinde normal şeyler var, bu yüzden neden bu kadar uzun sürdüğünden emin değilim. Evimizde dolaşan hırsızları dinlemek gibiydi, tek fark annem ve babamın onları içeri davet etmiş olmasıydı.

Eskiden annemle babamın odası olan yere girdiler. Yatak odamın duvarının hemen diğer tarafındaydılar ve şişman adam evimizin bir 'tamirci' olduğundan bahsederken bunun ne anlama geldiğini merak ederek dinledim. O odada artık sadece annem uyuyor ve ondan nefret ediyorum ama yine de onların orada olması ve onun eşyalarına dokunması fikri hoşuma gitmiyordu. Şişman kadın konuşmaya başladı, bundan önce pek şey söylememişti ve beni gerçekten kızdıran Roger ya da diğer adam değil, o oldu.

Beni sinirlendiren üç şey söyledi:

1. "Akıllı başında hiç kimse burada yaşamak istemez.
2. "Gerçekten yıkılması gerekiyor.
3. "Çok çirkin, küçük bir ev.

Nefes alış verişimin hızlandığını ve kafamın içindeki seslerin, çok üzgün olduğumda olduğu gibi, çok yükseldiğini hissettim. Bir insanın bu kadar kaba ve aptal olabileceğine inanamıyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum, planlamamıştım ama bir şeyler yapmalıydım. O iğrenç şişman çiftin ninemin evini almasını istemiyordum.

Ev. Kötü bir şey yapmak istemedim, sanırım sadece dışarı çıkmalarını istedim.

Her şey çok çabuk oldu. Annemin odasından çıktıklarını ve sahanlık boyunca yürüdüklerini duydum, sonra Roger yatak odamın kapısını açtı ve ben gerçekten uzun bir süre boyunca olabildiğince yüksek sesle çığlık attım. Şişman kadın dehşete düşmüş görünüyordu ve Roger da biraz korkmuş görünüyordu, şişman adamın merdivenlerden çıkarken yüzü kıpkırmızıydı ve kalp krizi geçirebileceğini düşündüm.

"Sakin ol, küçük kız," dedi Roger. Bu beni daha da kızdırdı, ben küçük bir kız . Sonra beni korkutmak istemediklerini söyledi ki bu çok aptalcaydı. Onlar beni korkutmamıştı, ben onları korkutmuştum. O zaman gitmelerini istedim ve annemin Taylor'ın annesine dışarı çıkmasını istediğinde söylediği şeyi söyledim. Yüksek sesle tekrar tekrar "Defol git evimden, seni orospu!" diye bağırdım. Merdivenlerin dibine geldiklerinde bile sahanlıkta durup onlara bağarmaya devam ettim. Sonra demir kapı tokmağını Roger'ın kafasına fırlattım ama ıskaladı, onun yerine duvara çarptı ve halının üzerine düştü. Gittiklerinde çok sevinmişim. Ardıç kuşunu kırduğımdan korkmuştum ama duvarda gaga şeklinde bir çentik varken o tamamen aynıydı, bir çizik bile yoktu. Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar hasar verip yine de aynı görünmesi ne kadar komik.

Annem kuru fasulye ile eve geldiğinde ona ne olduğunu anlatmadım. Telefon çaldı ve mutfakta cevap verdi, bu yüzden çok fazla şey duyamadım veya kiminle konuştuğunu anlayamadım. Bir süre sonra beni aşağıya çağırdı ve Roger'ın aradığını söyledi. Bana kanepeye oturmamı söyledi ve ben de başımın belada olduğunu düşündüm. Ama sonra yanıma oturdu ve ona baktığımda kızgın değil üzgün bir yüz ifadesi takındığını gördüm. Bana bu sabah ilk iş olarak eve bakmaya gelen birinin evi satın aldığını ve çok yakında taşınmak zorunda kalacağımızı söyledi. Elimde olmadan ağladım, sonra o da biraz ağladı. Bana sarılmak istedi ama ben onu ittim ve odama koştum.

Biraz sonra yukarı geldi. Kapımı çaldı ama onu görmezden geldim. Ben tamam demeden içeri girmeyeceğini biliyordum, geçen sefer olanlardan sonra olmazdı. Uzun süre orada kaldı ve sonunda bir hayalet gibi 'İyi geceler' diye fısıldayıp uzaklaştı. Çok geç cevap verdim, beni duyduğunu sanmıyorum, bu bana kendi öğrettiği bir tekerlemeydi:

İyi geceler.

İyi uykular.

Yatak böceklerinin

ısırmasına izin vermeyin.

Isırırlarsa da ezin.

Yuvarlandım ve yastığımı başımın üzerine koydum. Nefesimi kadar tuttum ama sonunda nefesim ağzımdan dışarı çıktı ve ölmedim.

Şimdi

Yeni Yıl Arifesi, 2016

"Nasılsın?

Gözlerimi açtığımda Jo'nun hastane yatağımın ucunda oturduğunu görüyorum ve yalnız gelmemiş olsa bile onu gördüğüm için çok mutluyum.

"Noel'den sonra işe dönmek istemiyorsan bunu söyleyebilirdin, bir ağaca araba çarpıp kendini komaya sokmana gerek yoktu, biliyorsun. Gülümsüyor ve elimi tutuyor. Çok genç görünüyor. Keşke zaman bana da ona olduğu kadar nazik davransaydı. Odamı görebiliyorum ve hayal ettiğimden çok daha güzel, çok parlak ve renkli. Pencere ardına kadar açık, masmavi gökyüzünü çerçeveliyor ve kuşlar bize fon müziği sağlıyor.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. 'Paul olmadığını biliyorsun, değil mi? O sana asla zarar vermezdi. Bu şekilde değil. Başımı sallıyorum çünkü artık onun haklı olduğunu biliyorum. Ben burada yatarken gerçek biraz karıştı ve çarpıtıldı, ama ipler çözülmeye düzelmeye başlıyor.

"Kaza değildi, değil mi? diye soruyorum. Kendi sesimi tekrar yüksek sesle duymak garip geliyor.

"Hayır.

Tekrar başımı sallıyorum. Yapbozun parçaları kendini göstermeye başlıyor, ama hâlâ birbirine uymuyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor Jo. Artık kaza hakkında konuşmuyor.

Onu görmek çok güzel, tamamen dürüst olabileceğim tek kişi o, sır yok, yalan yok. Gerçeği anılarımdan süzmeye çalışıyorum.

"Nedenini biliyorsun," diye cevap veriyorum.

"Neden istifa ettiğini bilmiyorum, buna ihtiyacın yoktu.

"İşi sadece Madeline'e ulaşmak için kabul ettim, bunu biliyorsun.

"O işi yapmanın senin için iyi olduğunu da biliyorum, kendine ait bir şey.

"Boktan bir işti.

'Milyonların dinlediği en iyi radyo programlarından birinde sunucu olmak boktan bir iş değildir.

'Hayır, ama ben gerçekten sunucu değildim, değil mi? Bunu sadece eğlence olsun diye uydurduk,' diyorum.

Jo kaşlarını çattı. "Yaptık mı?

"Evet. Ben sadece Madeline'in

asistanıydım." "Öyle miydin?

"Evet, Jo, bunu biliyorsun.

Belki de biliyordumdur. Sanırım unuttum. Bazen her şey kafamda karışıyor.

"Hayır, o *benim* - her şey kafamda karışıyor," diyorum ve elimi bırakıyor.

Hava hızla kararır ve dışarıda yağmur yağmaya başlar. Kuş seslerinin yerini sabırsız bir rüzgâr almış, perdeleri ve yatak çarşafalarını savuruyor. Oda solmuş gibi görünüyor, sanki eski bir siyah beyaz filmin yeniden düzenlenmiş renkli versiyonunu izliyormuşum gibi, bir şeylerin tam olarak doğru olmadığını söyleyebilirim. Sahne artık gerçekçi görünmüyor ve bana kaybolduğumu hatırlatıyor. Doğrulup Jo'ya uzanıyorum.

"Lütfen beni bulun, bulunmak istiyorum.

Ama pembe sabahlıklı küçük kız ayağa kalkıyor ve ben daha elini uzatmadan Jo'nun elini tutuyor. Onu kapıya doğru çekiyor. Oda parçalanmaya başlıyor, yapboz şeklindeki devasa parçaları aşağıdaki karanlığa düşüyor. zorundayım. Hayatımın parçalarını tekrar bir araya getirmeyi çok istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordum.

"Sanırım öyle, sence de öyle değil mi? Jo söylüyor ve kapıyı arkalarından kapatarak birlikte odamdan .

O zaman

Noel Arifesi 2016 - Sabah

Sevdiğiniz birini kaybetmek için hiçbir zaman iyi bir zaman yoktur, ancak sevdiğiniz birinin Noel'de ölmesi gerçekten korkunç bir şeydir. Her iki ebeveynimiz de Noel zamanında öldü ve ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Birbirimizden ne kadar uzaklaşırsak uzaklaşalım bu her zaman ortak noktamız olacak. Noel arifesini birlikte geçirmek Claire'in fikriydi, benim değil, ama hayır diyemezdim, bu bizim hastalıklı bir geleneğimiz haline geldi. Kaybettiklerimizi değil, sahip olduklarımızı hatırlamaya çalışmamız gerektiğini söyledi. Deniyorum. Bende onları gördüğünü biliyorum. Bazen sadece bana bakarak DNA'mdan ailemizin son parçalarını çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Annemizle aynı gözlere sahibim. Bazen onu da görüyorum, aynada bana bakıyor, gördükleri karşısında her zaman hayal kırıklığına uğruyor.

Kingston High Street benim seçimimdi; her zaman kalabalıktır. İkizler, bir çift korkunç ikili olarak önümüzdeki gün için hoş bir dikkat dağıtıcı. Claire onları şimdiye kadar gördüğüm en büyük ikili bebek arabasıyla itiyor. İkisi de kendi oyuncaklarını minik yumruklarıyla kavıyor; asla paylaşmak zorunda değiller. Bir erkek ve bir kız, artık kendi mükemmel küçük ailesine sahip, bu gerçekten yeterli olmalı. İkizleri beni sevdiğinden daha çok seviyor, hepimizi sevdiğinden daha çok seviyor, olması gereken de bu. Bugün ona anlatacağım, değil, sadece doğru zaman geldiğinde bilmesi gerekenleri.

"Bu artık onlar için çok küçük, aptal," diyor Claire.

"Biliyorum, sadece güzel göründüğünü düşündüm. 0-6 aylık elbiseyi tekrar askıya koydum. Bu sabah Paul uyurken hamilelik testi yaptım. Pozitif çıktı. Sanırım öyle olacağını zaten biliyordum. Bu kadar uzun süre denedikten sonra nasıl hamile kaldığımı bilmiyorum. Bence bu bir işaret, öyle olmalı. Hayatıma devam edip Paul'le yaşamaya başlamamın zamanı geldi. Sadece Paul. Kimsenin bizden alamayacağı kendi ailemiz. Haberi başkasıyla paylaşmadan önce ona söylemek istiyorum. Sahneyi kafamda prova ettim, çok mutlu olacak. Ona bu gece söyleyeceğim.

İkizlere Claire'in seçtiği kıyafetlerden alıyorum, bari onun sevdiği bir şey olsun, ne giydiklerini bırakın bu Noel'i bile hatırlamayacaklar. Yakın bir zamanda hayatlarından çıkarsam beni hatırlayıp hatırlamayacaklarını merak ediyorum. Geçen gün baktım, 'vaftiz anne' terimi: 'Ebeveynlerin zamansız ölümü halinde bir çocuğun yasal vasisi olarak ayarlanmış bir kadın'. *Zamansız ölüm* - bu ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. Onların teyzesi ve vaftiz annesi olmak henüz pek bir şey ifade etmiyor ama edecek. Büyüdüklerinde onlar için çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum. Bu Noel'de ne olduğunu hatırlamayacaklar, sayılmayacak.

Koşuşturan ve acele eden son dakika müşterilerinin sayısı bir dükkândan diğerine ilerlemeyi neredeyse imkânsız hale getiriyor. Yanından geçip gittiğimiz, ellerinde poşetlerle ve borçla dolaşan insanların hepsinin çok mutlu görünmesini tuhaf buluyorum. Bazen herkesin benden daha mutlu olduğunu hissediyorum, sanki hepsi benim bilmediğim bir sırrın içindeymiş gibi. Yüzlerindeki geniş gülümsemeler çok yüksek. Kendimi onlardan nefret ederken buluyorum, her şeyden nefret ederken. Noel ışıkları, şarkılar, sahte kar, eskiden keyif aldığım her şey beni üsütüyor. Claire

Bu deneyimden de zevk almıyor. Birbirimize itiraf etmek istediğimden daha çok benziyoruz ve onun şimdiden kötü bir ruh haline girdiğini ya da daha kötüye gittiğini görebiliyorum. Eğer onun benim takip edemeyeceğim kadar karanlık bir yere gitmesini engellemek istiyorsam, haberimi daha sonra değil de daha erken paylaşmam daha iyi olacak.

Küçük sürümüzü küçük bir Noel pazarına doğru yönlendiriyorum, Claire bu tür şeyleri sever. Kokulu mumlar satan bir tezgâhta durdu. Her birini sırayla kaldırıyor, yüzüne tutuyor ve içine çekiyor. Her birinin farklı bir ismi var. Aşk. Neşe. Umut. Acaba umut nasıl kokuyor?

"Üniversiteden karşılaştığınızı söylediğiniz arkadaşınız..." diyor, hâlâ mumlara bakarak. Olduğum yerde donup kalıyorum ve kalabalık Noel pazarı sessizleşiyor.

"O bir arkadaş değil, eski sevgilim," diyebildim.

"Her neyse. Bir difüzörü eline alıyor, çubukları gerilmiş bir kirpi gibi dışarı doğru fırlıyor. "Onu şimdi hatırlıyorum, dün gece aklıma geldi.

Dün gece onun yatağında uyandığımda.

Kelimeler kesinlikle kafamın içindeydi ama yine de bir şekilde onları duymuş olmasından korkuyorum. Yüzüme bakmadan devam ediyor ve buna seviniyorum, beni ele vermeyeceğine güvenmiyorum.

"Tıp öğrencisiydi, değil mi?" diye sorar. "Evet.

"Ondan ayrıldığınızda sizi yalnız bırakmamıştı, hatırlıyor musunuz?

"Hatırlıyorum. Üzgündü. Neden anlamadı. Ona beni senin yaptığını açıklayamadım.

"Seni ben yaratmadım. O sadece senin için doğru kişi değildi. Görünüşü hoştu ama burada bir şeyler doğru değildi. İşaret parmağıyla şakağına vuruyor. "Bitirdiğinde seni durmadan aradığını hatırlıyor musun? Gecenin bir yarısı dairenin önünde beklediğini?

"Dediğim gibi, üzgündü.

"Sonunda seni taciz etmeyi neden bıraktığını hiç merak etmedin mi? Yüzünü bana dönüyor, gözleri sevinçle parlıyor, sonra dikkatini satıftaki ürünlere veriyor.

Zihnim aşırı hızda çalışıyor. Çözmem gerektiğini bilmediğim bir bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlıyor.

"Ne yaptın?" diye sordum.

"Pek bir şey yok. Birkaç mektup yazdım, hepsi bu. İnsanların artık birbirlerine yazmamaları çok yazık, sizce de öyle değil mi?

Başını kaldırıp bakmıyor, tezgâh boyunca gelişigüzel ilerliyor, pastel renkli balmumu topaklarını alıp yüzüne götürüyor ve içine çekiyor.

"Bana ne yaptığını anlat.

Sonunda bana doğru döndü. "Tıp fakültesi müdürüne, onun davranışlarından şikâyetçi olan kadınlardan gelen bazı mektuplar yazdım. Senin eski sevgiline. Hepsini farklı kâğıtlara, farklı el yazılarıyla yazdım. Gerçekten çok zekiceydi. Gülümsüyor. "Sonra onu ankesörlü telefondan aradım ve mektupların ancak seni rahat bırakırsa kesileceğini söyledim. Gülümsemesi kaha-kaha dönüşüyor.

'Bu hiç komik değil, Claire. Onun kariyerini mahvedebilirdin.' "Şimdi ne yapıyor?

"O bir doktor.

'Zararı yok o zaman. Her zamanki gibi boş yere heyecanlanıyorsun. Sadece onunla tekrar "karşılaşırsan" diye söylüyorum. Bunu tavsiye etmem.

"Neden?" diye soruyorum, cevabı zaten bildiğimden korkarak.

"Çünkü sanırım mektupların sizden geldiğini söylemiş olabilirim.

O zaman

Noel Arifesi 2016 - Öğle Yemeği

Pazar biraz dönmeye başlıyor ve kendimi sabitlemek için bir şeye ihtiyacım var. Sıcak şarap kokusu mumların, baharatların ve insanların kokusunun üzerinde yükseliyor. Sakinleşmem gerekiyor. Buraya söylemek için geldiğim şeye odaklanmaya çalışıyorum. Edward'ı zihnimin arkasında karanlık bir yere itiyorum ve onu orada bir kutunun içine kilitliyorum. Daha önce de anıları kafamın içindeki kutulara saklamıştım. Bazen bir şeylerle başa çıkmanın tek yolu budur.

"Bir şeyler içelim mi? diye

sordum. "Hadi o zaman,"

diyor Claire.

O bize bir masa bulurken ben de kasada sıraya giriyorum. İkizleri sessiz tutmak için onlara cips verdiğini görüyorum. Bu saçmalığı yememeleri gerekiyor ama bir şey söylemeyeceğim. Arkamda birinin fotoğraf çektiğini duyuyorum ve Edward'ın koridorunda gördüğüm son fotoğraflarımı zihnimde canlandırarak dönüyorum. Onu kalabalığın içinde görmeyi ve şu anda tekrar fotoğrafımı çekmesini bekliyordum. Onu düşünmeyi bırakmalıyım, her seferinde tek şeyle uğraşmalıyım, ama kimsenin izlemediğini düşündüğümde yüzümün nasıl görüldüğünü aklımdan çıkaramıyorum. Bunun gibi fotoğraflar, hayat bizi aşağı çekmeye çalıştığında kendimizi nasıl ayakta tuttuğumuzu yakalar. Nasıl ortaya çıkabileceğimizi gösteren bir kağıt dikdörtgen.

İçkilerimizi masaya koyuyorum, ellerimi sıcak bardağın etrafına sararak ısıtıyorum. Biraz yakıyor ama acıya aldırmiyorum. Claire kadifemsi sıvıdan bir yudum alıyor ve ısınırken ruh halinin soğumasını izliyorum. Termostatı onu daha az değişken bir versiyonuna geri döndürüyor ama aramızdaki ilişki hâlâ garip. Tehlikeli.

'Yıllar önceydi,' diyor ve bir yudum daha alıyor.

"Küs değilim.

"O zaman sorun ne?

Soru beni hazırlıksız yakaladı ve kayacakmışım gibi hissettim. "Hiçbir şey.

'Hadi, çıkar ağzındaki baklayı. Seni tanıyorum, unuttun mu?' Gülümsüyor, hala kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyor. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle.

Etrafıma bakıyorum. Burada bir sürü insan var.

'İstediğinizi yaptım,' diyorum.

Bardağını yere bırakıyor.

"Madeline?

"Evet.

Yine gülümsüyor. Zaten bilmemesine şaşırmadım, hayatının çoğunu Claire şeklindeki bir balonun içinde yaşıyarak geçirdi. Sosyal medyayla hiç , e-posta bile göndermiyor, interneti sadece online alışveriş için kullanıyor. Ben olmadığım için haberleri izlemiyor, pembe dizileri ve bitmek bilmeyen reality TV saatlerini tercih ediyor.

"Zamanı gelmişti. Neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Bana her şeyi anlat,' diyor, gözleri Noel sabahındaki bir çocuğunki kadar hevesli.

'Önemli olan tek şey onun gitmiş olması. İstifa

etti.' "Güzel. Ona çok mutsuz bir emeklilik

diliyorum.

Claire ile nerede durduğumu her zaman biliyordum, benim yanımda olmadığı biri gibi davranmıyor. Ne bildiğimi biliyor ve bu onu hiç rahatsız etmiyor. Katie mama sandalyesinde ağlamaya başladı. Claire ona doğru bakmıyor bile.

"Nasıl görünüyordu?

"Ne?

"Ona ne zaman söyledin?

Katie şimdi daha yüksek sesle ağlıyor. İnsanların bize doğru sinirli bakışlar fırlattığını görebiliyorum, ama Claire sadece bana bakıyor, yüzü çok tanıdık ve yine de okunması imkansız.

"Bu konuda gerçekten konuşmak

istemiyorum. "Ben istiyorum.

'Kendi yaptım. Önemli olan bitmiş olması.'

İki çocuk da çığlık atıyor ama sanki biz onları duyamıyoruz "Teşekkür ederim," diyor. Konuşma bir sahtekarlık gibi geliyor.

"Başka seçeneğim yoktu. Şimdi istediğini yaptığımı göre, Paul'ü rahat bırak. Bunu söylediğimde bana bir bakış atıyor, uyarıcı bir bakış. Birkaç masa ötedeki taş zeminde bir bardak kırılıyor ve sanki aramızdaki bir şey de kırılmış gibi hissediyorum. Daha fazla konuşmamam gerektiğini biliyorum, ama zihnimde bir çekmece açıldı ve uzun zamandır düzgünce katlanmış olan kelimeler döküldü.

"Ciddiyim Claire. Paul'ü rahat bırak yoksa ortadan kaybolurum, beni bir daha asla göremezsin.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor, sandalyesinde biraz daha dik oturarak.

"Hayır.

"Sana inanmıyorum. Kendinde değilsin. Dengeli değilsin. Seni incitti mi?"

"Hayır! Yüzümü inceliyor ve ben başka tarafa bakıyorum. Artık çok geçti. Bir şey gördü. "Başka biri seni incitti mi?

"Hayır," diye tekrar cevap veriyorum. Yeterince hızlı değil. Bir an için ona her şeyi anlatmak istiyorum. Ona haklı olduğunu söylemek istiyorum, o her zaman haklıdır. Biri beni incitti ama Edward'ın yatağına nasıl düştüğümü hâlâ hatırlayamıyorum. Lacivert çarşafların üzerindeki çıplak bedenimi hatırladığımda, hepsinin benim hatam olduğundan endişeleniyorum.

"Sorun yok. Hazır olduğunda bana . Her zaman . Paul senin için iyi değil, artık değil. Hayatta yolunu kaybetti ve sen daha iyisini yapabilirsin. Annem ve babam da bunu biliyordu.

"Onu bırakın.

"Saçmalama.

"Eğer ona bir şey olursa kendimi öldürürüm.

Ağzının köşeleri yukarı doğru dönüyor. "Hayır, yapmayacaksın" diyor gülümseyerek.

Koş tavşan, koş tavşan. Koş! Koş! Koş! Koş! Koş! Koş!

İkizler çılgılık atıyor ve şimdi ben de ağlıyorum. Masamızda ağlamayan tek kişi Claire kaldı.

"Bir anlaşmamız vardı," diyorum. 'Eğer insanlar senin ne yaptığını bilseydi. .'

Claire masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. O kadar sıkı tutuyor ki canımı acıtıyor.

"Dikkatli ol Amber.

Önce

Cumartesi, 19 Aralık 1992

Sevgili
günlük,

Tekrar taşınacağımızı öğrendiğimden beri annem ve babamla konuşmuyorum ama fark ettiklerinden emin değilim. Bu sabah babama parka gitmek istediğimi söyledim ve o da gidebileceğimi söyledi. Sonra o ve annem üst katta tartışırken Taylor'ı aradım. Annesi onu telefona çağırdı, pek bir şey söylemedi ama eğer mümkünse benimle orada buluşmasını söyledim. Park evlerimizin tam ortasıydı. Saat 12.47'de çıktım çünkü oraya varmanın on üç dakika sürdüğünü biliyorum ve Taylor'a benimle saat birde buluşmasını söyledim. Saatim yok ama çok hızlı yürümüş olmalıyım çünkü salıncakta uzun süre bekledim.

Tam vazgeçmek üzereyken dışarıda Volvo'yu gördüm. Taylor'ın annesi el salladı ve gülümsedi. Ben de ona el salladım ama gülümsemedim çünkü ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istiyordum. Taylor'ın oraya kendi başına gitmemiş olmasının garip düşündüm, çok uzak değildi. Arabadan uzun sürdü ve sonunda indiğinde kendisi gibi görünmüyordu. Saçlarını küt kestirdi, bu yüzden artık birbirimize hiç benzemiyoruz.

Oyun alanı aslında küçük çocuklar için, bu yüzden onları içeride tutmak ve güvende olmalarını sağlamak için dışarıda boydan boya parmaklıklar var. Taylor geldi ve parmaklıkların diğer tarafında durdu, bu yüzden biraz beni hapishanede ziyaret ediyormuş gibi görünüyordu. İlk başta garip hissettim, eskisi gibi kolay ve rahat değildi. Taylor'a taşındığımı söyledim, o da bunu bildiğini söyledi ve omuzlarını komik bir şekilde silkti. Sonra ailesinin babamın hırsızlık yaptığı için kovulduğunu söylediğini duyduğunu söyledi. Ona bunun doğru olmadığını söyledim ve babamın anneme bakmak için işini bıraktığını açıkladım; bana inandığından emin değilim. Belki parmaklıklar yerine salıncakta konuşabileceğimizi söyledim ve o da yanıma geldi.

Ona okulu sordum ve dönem bitmeden önce pek bir şey kaçırmadığımı söyledi. Onunla konuşmak gerçekten zor görünüyordu ve evden taşınmak zorunda kalmamın ne kadar korkunç olduğunu anlamadığını hissettim, bu yüzden bilerek biraz ağladım. Ondan sonra çok daha iyiydi, farklı görünmesine rağmen eski Taylor gibiydi. Ona bensiz okulda iyi olup olmadığını sordum ve o da başını salladı. Ceketini çıkardı ve kazağının kollarını sıvadı. Kolunda iki yuvarlak kırmızı yara izi vardı. Bunu ona kimin yaptığını sordum ama bana söylemedi. Dokunabilir miyim diye sordum, başıyla onayladı. Çok dikkatliydim, kolundaki pürüzsüz deriyi hissediyordum ve sonra iltihaplı kırmızı kraterleri sekiz şeklinde daire içine alıyordum. Ona orada olmadığım için üzgün olduğumu söyledim.

durdurmak için. Parmağımı çektiğimde kolunu indirdi ve ceketini tekrar giydi. Bunun, onun bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini söyleme şekli olduğunu biliyordum.

Ayağa kalktı ve yürüdü, onu üzdüğümünden ve gideceğinden korktum ama gitmedi. Döner kavşakta durdu ve bir bölümünün içine uzandı. Aptal gibi görünüyordu, ben de güldüm. Sonra koşarak yanına gittim ve olabildiğince hızlı itmeye başladım, o da gülmeye başladı. Döner kavşak daha fazla hızlanamayınca ben de atladım ve Taylor'ın karşı mahallesine uzandım. İkimiz de hâlâ gülüyorduk ve ellerimi uzatıp parmaklıkların arasından onunkilere dokundum. Birbirimize tutunduk, güldük ve başım dönene kadar döndük ama umurunda değildi. Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik.

Daha sonra, dönmeyi bıraktığımızda ama hala orada uzanırken, Taylor bana arkadaşı Jo hakkında komik bir hikaye anlattı. Jo'nun yeni yerlere gitme ve yeni insanlarla tanışma konusunda çok iyi olduğunu, dinleme ve sır saklama konusunda çok başarılı olduğunu söyledi. Jo'yu biraz kıskanmaya başlamıştım, Taylor ve ben çok iyi arkadaş olduğumuz için onun başka birine ihtiyacı olmaması gerektiğini düşünüyordum. Aslında Jo'nun sesi hiç hoşuma gitmemişti, ta ki Taylor bana onun gerçek olmadığını, hayali bir arkadaş olduğunu söyleyene kadar. Çok gülmüştüm. İstersem taşındığımda Jo'yu ödünç alabileceğimi, korktuğumda ya da yalnız kaldığımda Jo'nun bana arkadaşlık edeceğini ve nereye gidersem gideyim her zaman bir arkadaşım olacağını söyledi. Ona sahip olduğum sürece başka arkadaşla ihtiyacım olmadığını söyledim ama sanki beni duymamış gibiydi. Jo'nun bu gece benimle eve gelebileceğini söyledi, sadece arkadaş olup olamayacağımızı görmek için. Hayır, teşekkürler dedim. Taylor o zaman tuhaflaştı ve Jo'nun boş salıncaklardan birinde oturduğunu ve onu kırmamamı söyledi. Salıncaklara baktım. Orada kimse yoktu. Taylor'ın kaçığın teki olduğunu düşünmeye başladım ama eve gitme vakti geldiğinde, sırf Taylor'ı mutlu etmek için Jo'nun benimle gelebileceğini kabul ettim. Jo şimdi odamda, günlüğümü yazarken beni izliyor. Sarı saçları ve mavi kot pantolonu var ve hepimiz aynı şeylerden hoşlanıyoruz. Kulağıma bir şeyler fısıldayıp duruyor. Henüz arkadaş olup olmayacağımızı bilmiyorum ama şimdilik buralarda takılabilir.

Şimdi

Yeni Yıl Arifesi, 2016

Paul odamdan çıkıyor ve ben Claire'in bir şey söylemesini bekliyorum. Onu duyabildiğime inanmasa bile, karşı koyamayacağını biliyorum.

'Otuz beş yaşındasın ve hâlâ hayali arkadaşın hakkında hikâyeler mi uyduruyorsun? Ciddi misin?' Gülüşü kaba. "Sanırım asıl soru Paul'e Jo ile birlikte olduğunu söylerken gerçekte kiminle birlikte olduğun?"

Kapı açılıyor ve bu kesinti için çok minnettarım. "Özür

dilerim, seni korkutmak istememiştim," dedi Edward.

Rahatlama hissim anında yok oluyor.

"Burada oturup kendi kendime konuştuğum için deli olduğumu düşünüyor olmalısınız," diyor Claire.

'Deli olabilirsin ama kendinle konuşmuyorsun, kız kardeşinle konuşuyorsun. Komadaki hastalarla konuşmak iyidir. Hem onlar için hem de senin için iyi.

'Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum. Onun kardeşi olduğumu nereden bildin?' diye sorar Claire. Onu yakaladı, Claire herkesin içini görebilir.

"Kardeş gibi görünüyorsunuz," diyor Edward. 'Sadece ...'

'Elbette. Doktor...?'

Clarke.

Paul'e hamal olduğunu söylediğini sanıyordum.

Beni esir alan kişi ve kız kardeşim kibarca sohbet ederken bir süre onları dinliyorum. Ondan hoşlanmadığını ses tonundan anlayabiliyorum. Ne kadar sıradan olursa olsun kelimelerin şekillerine tutunmaya çalışıyorum. Sesleri daha da kısılıyor, sanki biri dünyanın sesini zar zor duyabileceğim kadar kısıyor

herhangi bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum ama geleceğini biliyorum. Sessizlik her zaman beni geri seçer çünkü önce ben onu seçtim.

Zaman kendini yavaşlatıyor. Uzaktan Claire'in sesini duyabiliyorum ama çok az. Gözlerim ve ağzım kapalı, bu yüzden sessizlik kulaklarımı dolduruyor, ta ki tamamen sağır, dilsiz ve kör olana kadar. Sesini artık duyamadığımda gözlerimi açıyorum ve Claire'in tam karşımda durduğunu görüyorum. Onun koridorundayız ve o canlı bir heykel gibi donup . Sanki cümlemin ortasında duraklamış gibi, yüzüne kazınmış dehşet, parlayan gözlerinden yansıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve yere bakıyorum. Sanki hayal etmişim gibi, tamamen kaybolana kadar bacaklarımdan akan kanı görebiliyorum. Daha fazlasını görmek istemediğimi zaten biliyorum ama artık açık olan gözlerimi kapatamıyorum. Durdur tuşuna basmak istiyorum ama bunun yerine zihnim görüntüyü geri sarmaya devam ediyor. Claire bana bağılıyor, ne dediğini duyamıyorum, her şey sessiz. Ön kapısından geri geri giriyorum ve arabadan aşağıya doğru yürüyorum, ben arabaya binerken kapıyı kapatıyor. Bekliyordu, beni bekliyordu. Bunun ne anlama geldiğini anlayamadan motoru çalıştırıyorum ve Paul'ün arabasını tanıdık sokaklardan geriye doğru sürüyorum ve sonra kendi evimizin önündeyim. Geri geri giderek durduğumda Paul garaj yolunda durmuş bağılıyordu. Dışarı çıkmadan önce arabanın kapısını iki kez açıyorum, soğuk ve ıslak parmaklarım anahtara öyle bir yapışıyor ki avuç içim acıyor. Dizlerimin derisini kazıyan acıyı görmezden gelerek çakılların üzerine çömelıyorum ve arabanın gölgeleri altında anahtarı bırakıyorum. Her şey tersine dönmüş gibi görünüyor. Yağmurda birbirimize bağıırken Paul'le yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. Ne dediğimizi duyamıyorum ama ağzının oluşturduğu şekilleri izliyorum. Ellerini havada sallıyor ama ilk yorumum yanlış, yüzünde öfke değil korku okunuyor. Şiddetli yağmur yağıyor ve zaman neredeyse durana kadar her şey yeniden yavaşlıyor.

Her şeyi o kadar net görebiliyorum ki, etrafımdakiler bana gerçekmiş gibi gelmeye başlıyor. Çünkü . Bu bir anı, rüya değil, bundan eminim. Aşağıya bakıyorum ve yeni krem elbisemin sıırsıklam olduğunu ve tenime yapıştığını görüyorum, ama kan yok ve bebeğin hala orada olduğunu, hala içimde yaşadığını biliyorum. Elimi karnımın üzerine koyuyorum. Neden palto giymediğimi merak ediyorum ve aceleyle çıkmış olmam gerektiğini fark ediyorum. Paul başını sallıyor ve geri geri evin içine doğru yürüyor. Yağmurun altında tek başıma duruyorum. Bu kısmın yanlış olduğundan oldukça eminim. Yağmurda böyle durmazdım ama şimdi önemli görünüyor

Hatırlayana kadar, bir anlam ifade edene kadar zaman ve mekanda donup kalmalıyım. Yağmur artık o kadar şiddetli ki yüzümü acıtıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve yüzümdeki suyun bir kısmının kendime ait olduğunu fark ediyorum. Paul'ün sesinin yağmurla birlikte tepemdeki gökyüzünden aşağı döküldüğünü duyuyorum.

"Ağlıyor.

Siyah gökyüzü evin üzerinden akıyor ve arabanın üstünden taşıyor. Anının üzeri boyanıyor ama ona tutunmalıyım, ne olduğunu hatırlamalıyım. Onu görmeden önce varlığını hissediyorum. Pembe sabahlıklı kız yanımda duruyor ve küçük elini benimkinin içine sokuyor. Artık yüzünü görebiliyorum, kim olduğunu biliyorum.

Paul yine bir ağacın arkasından 'Bak, ağlıyor' diyor ve ben de ağladığımı fark ediyorum.

Küçük kız da ağlamaya başlıyor ve onu asla bırakmamam gerektiğini bilerek kendime doğru çekiyorum. Bunun olmasını engelleyemezdi, bu onun hatası değildi. Resim kararıyor, geriye kalan tek şey siyah olana kadar anılardan sıyrılıyor. Ancak o zaman her şey netleşiyor. O sessizliği seçti ve şimdi ben buna katlanmak zorundayım. Küçük kız bana sıkıca sarılıyor, yirmi yılı aşkın bir süre geçiyor ve ben eskiden olduğum kıza bakıyorum. Bana o zamanlar kim olduğumu hatırlatmak ve şimdi kim olmam gerektiğini söylemek için zaman ve mekanda çeyrek asırlık bir yolculuk yaptı.

Bazı insanlar ölmeden önce hayalettir.

O zaman

Noel Arifesi 2016 - Öğleden Sonra

Eve geldiğimde ellerim hâlâ titriyordu. Claire'i Noel pazarında bıraktım ve arkama bile bakmadan uzaklaştım. Gökyüzü yağmayan yağmurla karanlık ve ben sadece içeri girip dünyayı ve hatalarımı sonsuza kadar kapatmak istiyorum. Çantamdan anahtarları çıkarıyorum ve kendi anahtarım yerine Paul'un anahtarını aldığımı fark ediyorum. Bu kadar dikkatsiz olmak bana göre değil. Yapmam gereken

Kendimi sakinleştiriyorum, toparlıyorum, odaklanıyorum. İçeri girer girmez kendimi daha iyi hissediyorum. Sırtımı kapıya yaslayıp nefes alış verişimi ve düşüncelerimi yavaşlatıyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve net düşünmeye çalışıyorum ama açtığımda hala cevapları bulamıyorum. Orada olmayan bir şeyi görmek zor.

Koridorda paltomu çıkarıp askıya asıyorum ve eğilip ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Ben ," diyorum neşesiz ve beklentisiz bir şekilde.

Yanıt gelmedi.

İkinci bağcık setini

özüyorum. "Paul?"

Hiçbir şey.

Başkaları tarafından dokunulmaktan hiç hoşlanmadım. Kendimi ürkmemek ya da geri çekilmemek için eğittim, ama her zaman birini bırakmak zorunda kalacağınızı bildiğinizde ona tutunmanın anlamsız olduğunu düşünmüşümdür. Tüm bunlara rağmen, şu anda bana sarılmalarını istiyorum. Birine tutunmak ve onun beni tutmasına izin vermek istiyorum.

Sıcak şaraptan dilimin yandığını hissediyorum ve susadım, bu yüzden mutfağı gidip musluktan kendime bir bardak su dolduruyorum. Soğuk sıvıyı yudumlarken etrafıma bakıyorum ve hemen fark ediyorum. Bardağı bırakıp fırına bakıyorum. En soldaki kadran doğru konumda değıl. Tamamen kapanana kadar düzeltiyorum, sonra sanki gözlerimin önünde tekrar şekil değıştirecekmiş gibi bakıyorum. Bir açıklama bulmak için etrafa bakınıyorum ve Paul'ün bu kadar dikkatsiz olabileceğine dair bir öfke dalgası hissediyorum. Başka bir odada döşeme tahtasının gıcırdadığını duyuyorum ve öfkemin yüzeye çıkmasına izin veriyorum.

"Fırını açık bırakmışsın! Suçlayacak birini aramak için odadan odaya yürürken kimseye bağırıyorum. Ama Paul burada değıl. Kocaman bir Noel ağacı dışında boş olan ön odada duruyorum.

Köşede. Bu sabah evden çıktığımda orada değildi, bu yıl süslemelerle uğraşmamaya karar vermiştik, ama işte orada, benden daha uzun ve minik beyaz parıldayan ışıklarla kaplı. Ağacın neredeyse her dalında Paul ve benim yıllar içinde birlikte aldığımız bir süs var: New York gezisinden Bloomingdales'ten minyatür küçük kahverengi bir çanta, Yeni Zelanda'dan minik bir yeşil taş melek, Almanya'dan beyaz dantel bir kardan adam. Eskiden çok seyahat ederdik, şimdi bir kitap daha yazdığına göre yine o hayatı yaşayacağız. Her bir daldan sarkan anılar karşısında donup kalıyorum ve izleyici olmadan gülümsediğimi fark ediyorum, sırf bunun için mutluyum. Noel ışıklarını kapatıyorum, çok uzun süre açık bırakıldıklarında alev aldıklarını, evlerin yanıp kül olduğunu okumuştum.

Üst katta bir döşeme tahtasının gıcırdadığını duyuyorum ve Paul'ü aramak için merdivenleri çıkarken kalan kızgınlığımı üzerimden atmaya çalışıyorum. İyi bir şey yaptı, o yüzden diğerini affetmeliyim. Odadan odaya yürüyorum, çok fazla oda yok, bu yüzden uzun sürmüyor ama o da burada değil. Ayak izlerimi takip ederek yatak odamıza geri dönüyorum, orada bir şeyler farklı görünüyordu, bir şeyler yerinde değildi. Odayı taradım ve hafifçe açık olan gardırop kapaklarını fark ettim. Her zaman kapalı olmalıydılar. Normalden daha hızlı nefes alıyorum ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ama kendime sadece aptallık ettiğimi söylüyorum. Kapatmak için yanlarına gidiyorum ve kıyafetlerimin yerlerinin değiştiğini, doğru sırada olmadıklarını fark ediyorum. Eşyalarımı her zaman bedenlerine ve renklerine göre asarım, bir sistemim var ve bu o sistem değil.

Bir var. Artık

bundan eminim.

Hayal görmüyorum.

Kıpırdamadan durup en küçük sesi dinliyorum. Hiçbir şey yok. Sahanlık boyunca sürünüyorum, kapı aralıklarına bakıyorum, görebileceklerimden korkuyorum. Nefes alışım bile çok gürültülü geliyor. Banyo kapısında duruyorum. Şimdi doğru düzgün baktığım için ecza dolabının hafif aralık olduğunu ve istediğim gibi dizilmediğini görebiliyorum. Paul bunu asla yapmazdı, beni delirteceğini biliyordu. Buraya başka biri gelmiş.

Claire.

Claire bunu beni cezalandırmak, bana bir ders vermek için yapardı. Buraya benden önce nasıl geldiğini ya da anahtarsız nasıl girdiğini anlamıyorum. Düşüncelerim boğulana ve duyulmayacaklarından emin olana kadar nefesimi tutuyorum.

Paul'u bulmalıyım. Güvende olduğunu bilmem gerek. Sonra onu duyuyorum, alt katta dolaşüyor, bahçeden gelmiş olmalı. İyi olduğuna dair duyduğum rahatlama, buradaki kaosu şimdilik bir kenara bırakıp merdivenlerden aşağı koşmama izin veriyor, tek istediğim onun yüzünü görmek. Olmasını beklediğim yerde, mutfakta değil. Koridor boyunca ön odaya doğru geri dönüyorum ve kapattığımı hatırlamadığım kapıyı açarken yüzüme bir gülümseme çiziyorum.

Noel ağacının ışıkları tekrar yakılmıştı ama odaya girdiğimde gözüme çarpan ilk şey bu değildi. İlk fark ettiğim şey kanepede oturan Edward oluyor. Sanki bekliyormuş gibi, sanki tanışmak için sözleşmişiz gibi, sanki geçmişimden gelen bu adamın salonumda oturması son derece normalmiş gibi bana bakıyor. Bağırarak istiyorum, ama daha çok kaçmak istiyorum. Bana gülümsüyor.

"Merhaba Amber. Yorgun görünüyorsun, neden ?"

Önce

Pazartesi, 21 Aralık 1992

Sevgili günlük,

Babam bugün Noel ağacımızı astı. Gerçek bir ağaç değil, plastikten yapılmış ve aslında bizim değil, büyükannem ve büyükbabamındı ama onların umursayacağını sanmıyorum. Tuhaf bir yeşil rengi var, sanki solmuş gibi ve onun yerine gri olmak istiyor. Süslememe izin verildi. Işıklar çalışmıyor ve altında hediye yok ama de hoşuma gitti. Jo bitirdiğimde güzel görüldüğünü söyledi. Onun yanımda olması hoşuma gidiyor.

Babam yeni bir iş buldu, bu iyi bir haber olmalıydı ama değildi. Yeni iş Galler'de, yani buraya yakın bir yerde değil. Galler o kadar uzak ki

Tamamen farklı bir lke. İnsanların tersten konuşması gibi ses çıkaran kendi dilleri bile var, babam bana bir kaset dinletti. Taylor bana daha önce Galler'e tatile gittiğini ve orada Galce'nin yanı sıra İngilizce de konuşulduğunu söyledi ama ben yine de gidip orada yaşamak istemiyorum.

Galler'e taşınmamamız için üç büyük neden var:

1. Yine okul değiştirmem gerekecek.
2. Taylor'ı çok özleyeceğim.
3. Nana orada olmayacak.

Ninem de burada değil ama tüm eşyaları burada olduğu için hala buradaymış gibi davranmak oldukça kolay.

Babam hayatlarımızı kutulara dolduruyor. Geçmişimize ait küçük parçalar evin dört bir yanına yığılmış durumda; unutulmuş ve ihtiyacımız olmayan eski eşyalar sanki çok kıymetliymiş gibi özenle sarılıp paketlenmiş. En son taşındığımızda çatı katında hala eski kutularımız vardı, babam ağacı o zaman buldu. Annemden paketlenme işine yardım etmesini istedi ama annem pek iyi değil, o yüzden tek başına yapıyor. Annem artık giyinmiyor bile, sadece pijamalarıyla dolaşıyor. Doktor ona uyku hapi verdi, bu bana biraz garip geliyor çünkü zaten bütün gününü yatakta geçiriyor.

Babam bu kez kendi eşyalarımı toplayacak kadar büyüdüğümü söyledi. İki kutunun altına kalın kahverengi bant yapıştırıp odama koydu ve akşam yemeğinden önce doldurmamı söyledi. Mutfak çekmecelerinden birinde on poundluk bir banknot buldu ve sadece ikimiz için balık ve patates kızartması yiyebileceğimizi söyledi. Para bulduğuna sevindim, sanırım paramız bitmek üzere. Dün kapıya babamı sormak için bir adam geldi ve su faturamızı ödemediğimizi söylediğini duydum. Mutfaktaki ve banyodaki muslukları kontrol ettim ve hala çalışıyorlar. Babam kapıya başka biri evde yokmuş gibi davranmamızı ve pencerelerin altına saklanmamızı, böylece içeri bakarlarsa bizi göremeyeceklerini söyledi.

Odamdaki kutuları doldurmaya çalıştım ama görüldüğünden daha zor. Kitaplarımdan bazılarını içlerinden birine koydum ama yanlış geldi, bu yüzden onları tekrar çıkardım ve rafa geri koydum. Kitaplarımdan bu evden ayrılmak istediklerini sanmıyorum, burası onların evi ve burada istedikleri kadar kalmalarına izin verilmeli. Onun yerine giysilerimi kutulara koydum. Zaten fazla kıyafete ihtiyacım yok, iki gündür aynı şeyi giyiyorum ve gayet iyi. Parasını ödemediğimiz sudan tasarruf etmek için duş almayı da bıraktım ama kimse fark etmemiş gibi görünüyor. Kutulardan birini kahverengi bantla kapattım, sonra ruloyu kutudan sarkıttım, odamda makas bulundurmama izin verilmiyor.

Balık ve patates kızartması şimdiye kadarkilerin en iyisiydi! Benimkinde tuz, sirke ve ketçap vardı ve kendimi çok tok hissettim ama yine de bitirdim. Sanırım babam da beğendi. Sadece ikimiz güzel vakit geçiriyorduk, ama sonra bir kutudan kırmızı şarap içmeye başladı ve huysuzlaştı. Ona şarabın neden şişede değil de kutuda olduğunu sorduğumda bana çok fazla soru sorduğumu ve sessiz olmamı söyledi. Babamın bu kadar çok içmemesi gerektiğini düşünüyorum, bu onu pek de iyi bir insan yapmıyor. Noel ağaçları ve balık ve patates kızartmasıyla iyi biriymiş gibi davranıyor ama beni gerçekten sevmiyor. Yemekten sonra o büyük televizyonu seyrederken bir süre onu izledim. Sakalında yemek parçaları vardı ve dudaklarında şaraptan dolayı mora boyanmış kuru deri parçaları vardı. Ona benzediğimi hiç sanmıyorum, hatta onun babam olduğuna inandığımdan bile emin değilim. Çok içtiğinde ondan nefret ediyorum. NEFRET EDİYORUM.

Mutfaktan bir bardak su almaya gittiğimde makası fark ettim. Onlara dokunmamam gerektiğini biliyorum ama artık on bir yaşındayım. Odamdaki kutuları bantla düzgünce kapatmaya karar verdim. Ama sonra merdivenlerin başına geldiğimde komik bir şey oldu. Ayaklarım bana söylemeden farklı bir plan yaptı ve banyoya girdi. Işığı açtım ve Jo banyoda duruyordu, beni iyice korkuttu. Bana banyonun kapısını kapatmamı söyledi, ben de kapattım. Sonra ne yaptığımı görebilmek için aynaya baktım.

İşim bittiğinde banyonun zemininde bir sürü saçım vardı. Bob şeklinde kesmek Jo'nun fikriydi. Aynada gözlerimi kıstığımda bana Taylor bakıyormuş gibi yapabiliyordum ve bu beni mutlu ediyordu. Ben gülümsedim, o gülümsedi. Jo'ya ne düşündüğünü sordum ve o da

çok akıllıca bir şey yaptığımı söyledi çünkü bu, Galler'de aynalar olduğu sürece Taylor'ı yanımda götürebileceğim anlamına geliyordu.

Şimdi

Yeni Yıl Arifesi, 2016

Uzaktan gelen mantar sesiyle uyandım. Bir yerlerde birileri kutlama yapıyor. Bir şeyler gözümün önüne geliyor, Noel'de şampanya, kadehlerin tokuşturulması, ikizlerin üst katta ağlaması. Daha fazlasını almak için çabalıyorum ama dosyanın geri kalanı boş. Sarhoş olduğumu sanmıyorum ama gerçekten hatırlayamıyorum ve bu ihtimal bile içimde büyüyen utancı besliyor. Ailemiz içki içerdi ve alkol onların kişiliğini değiştirdi. Asla onlar gibi olmak istemedim ama isteseniz de istemeseniz de tarih tekerrürden ibaret. Koridorda kahkahalar duyuyorum ve böyle bir yerde neye gülünebileceğini merak ediyorum.

Paul elimi tutuyor. O burada, benden henüz vazgeçmemiş. "Mutlu yıllar,"

diyor ve beni alnımdan nazıkçe öpüyor. *Yeni yıl.*

Bir haftadır buradayım. Burada zaman bir akordeon gibi uzayıp gidiyor: bazen her şey birbirine karışıyor, bazen de katlanmış varlığım sonsuzmuş, hayat şeklindeki kumaş ve kartonun kırışıklıkları arasına sıkışmış gibi geliyor. Biraz kafam karışık ve çokça kaybolmuş durumdayım.

Geçmişteki yeni yıl kutlamalarımı düşünüyorum. Aklıma tek bir tane bile iyi kutlama gelmiyor, ama sanırım hepsi bundan daha iyiydi.

Paul, "Beni duyabiliyorsan parmağını oynat," dedi. "Lütfen.

Onu dikkatle parmaklarıma bakarken, hareket etmelerini isterken hayal ediyorum. Keşke onun için bu küçük şeyi yapabilseydim.

'Sorun değil, yapabilseydin yapacağını biliyorum. Sadece ben olduğum sürece gece yarısına kadar kalabileceğimi söylediler. Saat 12.03, yani ...' Ceketinin fermuarını çektiğini duyuyorum ve panikliyorum.

Lütfen gitme.

'Merak etme, seni izlemeye devam edeceğim. Aramızda kalsın, odana küçük bir kamera yerleştirdim, evin arka tarafına koyacaktım. Tam buraya, kimsenin fark etmeyeceği bir yere koyacağım. Hareketle aktif hale geliyor, yani gece kalkıp dans etmeye başlarsan, seni evdeki dizüstü bilgisayarından görebileceğim. Orada olduğunu biliyorum Amber. Bana inanmıyorlar ama ben biliyorum. Sadece dayanmalısın; seni oradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım. Beni tekrar öpüyor, sonra ışığı kapatıyor ve çocuğunu yatıran bir ebeveyn gibi kapıyı arkasından sessizce kapatıyor. Artık yalnızım. Yine yalnızım.

Demek 2017'deyiz. Kulağıma çok fütüristik geliyor. Küçükken şimdiye kadar uçan arabalar ve aya tatile gitmiş olacağımızı düşünürdük. Çocukluğumuzdan bu yana her şey değişti, belki istediğimiz kadar değil ama dünya farklı bir yer. Daha hızlı, daha gürültülü, daha yalnız. Etrafımızdaki dünyanın aksine, biz hiç değişmedik, gerçekten. Tarih bir aynadır ve hepimiz kendimizin daha yaşlı versiyonlarıyız; yetişkin kılığına girmiş ocuklar.

O zaman

Noel Arifesi, 2016

'Burada ne yapıyorsun? Evime nasıl girdin?'

Edward kanepemde sakince oturuyor, bana gülümsüyor. Sanki bu normalmiş gibi, sanki tüm bunlar mantıklıymış gibi. Eskisinden daha da bronzlaşmış ve dairesindeki eski görünümlü şezlongu hatırlıyorum.

Sakin ol Amber. Her şey yolunda, neden bir kadeh şarap imiyorsun? Rahatla, bana gününü anlatır mısın?" diyor. Kırmızı şarap şişesini

sehpa ve iki bardak. , benim ve Paul'un. Şarabımız. "Polisi arayacağım," dedim.

"Hayır, değilsin. Kocanın başka bir adamla görüştüğünü böyle mi öğrenmesini istiyorsun?" Şişeyi aldı ve iki bardak doldurdu. Sakin kalmaya, düşünmeye, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Buraya gelmemi istedin, bu yüzden anahtarlarını dairemde bıraktın. Onları sehpanın üzerine koyuyor ve kısa bir rahatlama anı yaşıyorum. O anahtarlara ihtiyacım var, hepsi bana ait değil. Ve sonra jeton düşüyor.

"Dün gece çantamdan anahtarları almışsın...

'Neden böyle bir şey yapayım ki? Bu arada, hoşça kal demeden dairemden öylece ayrılman çok kabaydı'.

"İçkime... bir şey koymuşsun," diye kekeliyorum.

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar. Mükemmel beyaz gülümsemesi bronzlaşmış yüzünde hâlâ sabit.

"Yapmış olmalısın. Mantıklı olan tek şey bu.'

Gülümsemesi kaybolur. "Oyun oynama Amber. Artık bunun için çok yaşlıyız. Daireme gelmek istedin. Kıyafetlerini çıkarmamı istedin. Hepsini istedin.'

Parçalanmaya başladığımı hissediyorum.

"Ben yapmadım. Sözlerim sanki başka birinden geliyor, küçük ve uzak birinden. O ayağa kalkıyor ve ben geriye doğru bir adım atıyorum. Gülümsemesi yüzüne geri dönmeden önce gözleri kararıyor.

"Alabilir miyim? Cevap beklemeden uzanıp sehpadan telefonumu alıyor. Şifreyi sormasına gerek kalmadan kilidini açıyor, sonra neye baktığını görebilmem için telefonu yüzüme tutuyor. "Sana istemediğin bir şey yaptırıyormuşum gibi mi görünüyor?

Her şey duruyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum.

Bana çok benzeyen bir kadının çeşitli resimleri arasında geziniyor, ama ben kendimi daha önce hiç böyle görmemiştim. Çıplak vücudumu. Açık ağzım. Yüzümde saf bir zevk ifadesi. Gözlerimi kapatıyorum.

'Sonuna kadar gitmek istedin ama ben bunun için fazla centilmenim. Sabırlı olmalı ve doğru zamanı beklemeliyiz. Önce kocanla ilişkini bitirmeni istiyorum - seni onunla paylaşmayacağım. Ayrı geçirdiğimiz çok uzun yıllar oldu ama şimdi ileriye bakacak çok şeyimiz var. O bir adım daha yaklaşıyor, ben bir adım daha geri çekiliyorum.

"Sen delisin. Telefonumu tekrar masaya çarparken seçtiğim kelimelerden anında pişmanlık duyuyorum.

'Merak etme, telefonumda daha bir sürü resim var. Bir favorim var. *Paul*'e göndermeyi düşünüyordum. Kulağa çok acıklı gelen bir isim, *Paul*. Zavallı Paul, sanırım ona yakışıyor. E-posta adresi küçük yazar web sitesinde var, ama sonra düşündüm ki hayır, bunu ona söyleyen sen olmalısın. Ne kadar düşünceliyim, değil mi?" Yüzümü ona döndüm, öfkem korkumdan biraz daha ağır basıyordu. 'Paul'e gerçeği söylemeli ve gitmesini istemelisin. Sonra ben taşınırım ve yeniden başlayabiliriz.

Yeniden başlamak mı? Berbat durumdasın, bunu biliyor musun? Bana ilaç verdin, vermiş olmalısın, bunların hiçbiri mantıklı değil. Ben böyle bir şey yapmazdım.'

Yüzü ekşi bir ifadeye bürünüyor. "Bunun için yalvarıyordun," diyor Edward, şimdi tam önümde durarak. "Küçük kirli deliklerinin her birini doldurmam için yalvarıyordun.

Buradan çıkmalıyım, Paul'u bulmalıyım.

Kapıya doğru koşuyorum ama Edward benden önce davranıp bir eliyle kapıyı çarparak kapatıyor, diğer eliyle de yüzüme sert bir tokat atıyor.

Bana tekrar vurdu ve ben yere düştüm.

'Neden her zaman her şeyi mahvetmek zorundasın? Yıllar önce bana yaptıkların için seni affettim ama beni tekrar aptal yerine koymana izin vermeyeceğim.

Claire'in biz öğrenciyken onun hakkında yazdığını söylediği mektupları hatırlıyorum. Açıklamaya çalışıyorum ama bana tekrar vuruyor, rüzgârı ve kelimeleri içimden söküp alıyor. Elleri boğazımı sıkarken ne dediğini duymuyorum. Beni yerden kaldırıyor ve nefes almak neredeyse imkânsız hale geliyor. Yumruklarımla ona vuruyorum ve tekmelemeye çalışıyorum ama sanki darbeleri hissetmiyor, bir sineğin bir atı incitmeye çalışması gibi, ben sadece bir tahrişim.

Bir şey yapmalıyım, herhangi bir şey, beni öldürecek...

"Hamileyim," demeyi başarıyorum. İki küçük kelime aramızdaki havada dans ediyor. İlk söylemeyi hayal ettiğim kişi o değildi. Beni duyduğunu sanmıyorum; duymak istediğini de sanmıyorum. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum. Görüşümün kenarları kararmaya başlıyor, karanlık kurutma kağıdına dökülen mürekkep gibi yavaşça yayılıyor.

Arka kapının açıldığını duydum.

Edward da duyuyor ve beni yere bırakıyor. Kıpırdamadan duruyorum, bundan sonra olacıklardan . Geri adım atıyor ve karnıma tekme atacağını düşünüyorum. Kollarımı karnıma sarıp gözlerimi kapatıyorum ama buna gerek yok. Edward sakince ön kapıdan çıkıp sessizce arkasından kapatıyor. Paul'ün mutfakta çaydanlığı doldurduğunu duyuyorum ve şimdilik güvende olduğumu biliyorum. Beni böyle göremez. Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum, ön kapıyı iki kez kilitliyorum, sehpadan telefonumu alıyorum ve kendimi banyoya kilitleyerek aceleyle yukarı çıkıyorum. Birkaç dakika içinde Paul beni takip etti.

"Sen misin?" diye sorar.

"Evet," diyorum, normalde nasıl ses çıkardığımı hatırlamaya ve onu taklit etmeye çalışarak.

"Claire nasıldı?"

Claire'le öğle yemeği yiyeli kadar uzun zaman oldu ki, ilk başta neden sorduğunu anlayamadım.

"O iyi. Hızlıca bir banyo yapacağım, sorun olur mu?" Kapıya yaslandım. Kapıyı açmayı ve bana sarılmasını o kadar çok istiyorum ki. Ona her şey için ne kadar üzgün olduğumu ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim ama gerçek beni asla affetmezdi. Elimdeki telefona bakıyorum ve ekranda çıplak bedenimin donmuş görüntüsünü görüyorum. Midem bulanıyor. Onu siliyorum ve yerine bir başkası geliyor.

'Noel süslerini astım,' diyor.

"Gördüm, gerçekten güzel görünüyor. Bir ağacın olmasına sevindim.'

"Süslemeleri indirdiğimde tavan arasında başka bir şey buldum. Elimi tahtaya doğru tutuyorum. Elinin diğer tarafta olduğunu hayal ederek, onu tutabilmeyi diledim.

"Başka bir eşek arısı yuvası değil mi?

"Bu sefer değil. Bir kutu eski defter buldum.'

Nefesimin kesildiğinden oldukça eminim.

"Günlük gibi görünüyorlar.

Hepimiz olduğumuzu umduğumuz insanların hayaletleriyiz ve olmak istediğimiz insanların sahte kopyalarıyız.

"Umarım onları okumamışsındır," diyorum, keşke gözlerini görebilseydim, ne düşündüğünü ve bir sonraki cevabının gerçek olup olmadığını bilebilseydim.

"Tabii ki hayır. En azından ne olduklarını anladığımda. Yine de bir tanesinin önündeki büyük harflerle yazılmış 1992 yazısı ilgimi çekmişti. O zaman kaç yaşındaydın? On mu?"

"On bir," diye cevap veriyorum. "Başka birinin günlüğünü asla okumamalısın," diye ekliyorum, yere çöküp gözlerimi kapatıyorum ve başımı duvara yaslıyorum. "Onlar özeldir.

Önce

Noel Arifesi, 1992

Sevgili günlük,

Daha önce hiç bu kadar geç saatte uyanmamıştım. Saat gecenin 1'i ve güneş doğduğunda Noel arifesi olacak. Taylor dün gece bizde kalmaya geldi ve hâlâ burada, yatak odamda uyuyor. Annem ve babam taşınmadan önce son bir kez kalabileceğini söylediler; hayır derlerse saçlarımı daha da kısa kesmekle tehdit ettim. Babamın ertesi gün yeni işine başlayabilmesi için 27 Aralık'ta taşınıyoruz. Ocak ayında yepyeni bir ülkede yepyeni bir okula başlamak zorunda kalacağım, henüz hangisi bile bilmiyorlar, beni ne kadar az önemsediklerini gösteriyor. Annem, yerleştikten sonra Taylor'ın Galler'e gelip bizi ziyaret edebileceğini söyledi. Annem bu sefer her şeyin farklı olacağını söylüyor. Annem bir yalancı.

Taylor yemek boyunca pek konuşmadı ve neredeyse hiç pizza yemedi. Annemin hatasıydı çünkü bize Hawaii pizzası almıştı, bu da Taylor'ın yemeden önce tüm küçük ananas parçalarını koparması gerektiği anlamına geliyordu. Taylor'ın annesi bunu asla yanlış yapmazdı, ikimizin de ne yemekten hoşlandığını biliyor. Artık gerçekten hiç paramız kalmadı, büyükannemin yağmurlu günler kavanozunda bozuk para bile yok. Babam bardaydı. Orada Tab adında bir arkadaşı var ve tüm içkilerini o ödüyor ve babamın biz ayrılmadan önce ona geri ödeme yapmasına gerek olmadığını söylediğini duydum. Annem nedense bu konuda kızgındı, bu yüzden pizzayı babamın kredi kartına yükledi, ki bu kart sadece acil durumlar içindir ve söylememesini istedi. Sanki acil durum pizzası yemiş gibiydik.

Annem erken yattı, çok yorgun olduğunu söyledi. Eğer sürekli yorgunsa, neden her gece uyku h pı almak zorunda olduğunu bilmiyorum ama bizi yalnız bıraktığı için mutluydum. Taylor ve ben bir film izledik. Ben daha önce izlemiştim, bu yüzden Taylor'ı büyük televizyonu izlerken izledim. Ailesinin film gecelerinde yaptığı gibi tüm ışıkları kapattım ve yüzü ekranın ışıltısıyla aydınlandı, sanki bir melek gibiydi. Ben g lsem de o bazı komik kısımlara gülmedi, sadece bana  zg n bir bakış attı ve sonra tekrar ekrana baktı. Elini tuttum çünkü istedim ve o da bana izin verdi. Üç kez sıktım ve kısa bir süre sonra o da üç kez sıktı, yine de bana bakmadı.

Film bittiğinde odama çıktık. Bir süre konuştuk, ama normalde konuştuğumuz kadar uzun değil, çünkü Taylor benim dahil olmadığım şeyler hakkında konuşmaya devam etti. Nicola adında bir kızla takılıyormuş, kilise salonunda birlikte bale dersleri alıyorlarmış. Ben bale dersi almıyorum, paramız yetmiyor. Görünüşe göre Nicola çok komik ve şakalar yapıyor. Taylor hala onun en iyi arkadaşı olduğumu söylüyor, emin olmak için kontrol ettim. Neden başka arkadaşlara ihtiyacı var bilmiyorum, benim hiç arkadaşım yok ve iyiyim.

Taylor bana Noel gününü dört gözle beklediğini söyledi. Tüm ailesi onun evinde olacak ve Taylor annesinin şimdiye kadar gördüğü en büyük hindiyi aldığını söyledi, bir devekuşu kadar büyük, ki bu çok büyük. Büyükanne dediği ninesi onlarla kalacaktı ve bu beni ninem için üzdü, bu yüzden bir süre konuşmadım, sadece dinledim. Dinleme konusunda iyiyimdir, izin verirsiniz insanlar her şeyi söyler. İşte o zaman Galler'e gitmemi istemediğini söyledi ve onu bu kadar üzen şeyin benim gitme düşüncem olması beni çok mutlu etti. O zaman ona hiçbir yere gitmeyeceğime dair söz verdim ve bunda ciddiydim, verdiğim sözleri tutarım.

Babam eve sarhoş geldi ve merdivenlerden çıkarken çok gürültü yaptı. Utanmıştım ama biraz da sevinmişim, bara gittiğinde çok derin uyuyor ve annemin uyku hapları o kadar işe yarıyor ki onu uyandırmak neredeyse imkansız. Taylor da üst katta uyuyor. Hepsi öyle.

Kibrit almama izin yok. Onlar da makasla aynı listede ama bende bir kutu dolusu var. Bir süredir bendeydiler. Bunsen brülörlerini öğrendiğimiz gün okuldan almıştım, o gün çok şey öğrendim. Aşağı inmeden önce bir kibrit yaktım. Bir parçam Taylor'ın uyanmasını istiyordu, böylece bunu birlikte yapabilirdik, ama hareket etmedi, ben de uyumaya devam etmesine izin verdim. Kibritin yanık kokusu o kadar hoşuma gitti ki parmaklarımın ucunu yakmasına izin verdim. Alevin kendi kendine sönmesini istedim.

Okul çantamı tüm önemli eşyalarla doldurdum. En önemli üç şey:

1. En sevdiğim kitaplar (*Matilda*, *Alice Harikalar Diyarında* ve *Aslan, Cadı ve Dolap*).

2. Günlüklerim.

3. En iyi arkadaşım Taylor. Onu asla arkamda bırakmayacağım, çünkü biz bir elmanın iki yarısı gibiyiz.

O zaman

Noel Arifesi, 2016

Banyoda uzanıyorum, suyun bedenimi yakacak kadar sıcak olmasını diliyorum ama içimde büyümeye çalışan çocuğa zarar vermek istemiyorum. Bu manzaranın birkaç hafta sonra nasıl görünebileceğini hayal ediyorum, banyo suyundan çıkıntı yapan ten rengi bir tepe, sahiplenilmeyi bekleyen yeni bir toprak. Sağ elimi karnımın üzerine koyuyorum, hafifçe, sanki canımı acıtacakmış gibi, sanki benim bir parçam değilmiş gibi. Hiçbir şey hissetmiyorum. Belki de çok erkendir.

Su dayanabileceğimden daha soğuk olduğunda dışarı çıkıp kurulandım. Buhar çoktan uçup gitmiş ve banyo aynasında kendi yansımamı gördüğümde şok oluyorum; beyaz boynumun etrafında kırmızı parmak izleri açıkça görülüyor. İçimdeki çürükler daha az yeni, ama nasıl bakacağınızı bilerseniz görmeniz o kadar kolay.

Banyo kapısını açıyorum ve Paul'ün aşağıda olduğunu duyuyorum. Sonra ateşin kokusunu alıyorum ve neredeyse öğüreceğim. Onları rahatsız etmemeye çalışarak yalan halısının üzerinde dikkatlice yürüyorum. Yatak odasına girdiğimde polo yaka bir kazak ve rahat bir eşofman altı giyip aceleyle ön odaya geçiyorum.

" buradasın," diyor Paul. "İçki?"

"Güvenli mi?"

"İçki mi?"

"Ateş. Kullanmadan önce süpürülmesi gerekmiyor mu?"

"değil, Noel arifesi olduğu rahat olur diye düşünmüştüm.

Oda Noel ağacı ve alevler tarafından aydınlatılıyor. İyi bir şey yapmaya çalışıyor ama çok yanlış anlıyor. Bir şey söylememe gerek yok, yüzümdeki düşünceleri okuyor.

"Kahretsin, özür dilerim, muhtemelen size düşündürüyor. "Hayır, sorun değil, sadece alışmak biraz zaman alacak, hepsi bu.

Edward'ın açtığı kırmızı şarap şişesini alıyor ve kadehleri dolduruyor. Onlara dokunmak ya da içmek istemiyorum ama kendimi zorluyorum. Söylenecek o kadar çok şey var ki, yine de ağzımdan çıkacak kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

"Sana ve yeni kitabına içiyorum, tebrikler," diyerek bardağımı onunkiyle tokuşturuyorum.

"Şerefimize," diyor ve beni yanağımdan öpüyor. Küçük bir yudum alıyorum ve bardağının yarısını yutmasını izliyorum. Bir süre sessizce oturup alevlere bakıyoruz. Aynı şeyin farklı insanlar için farklı anlamlar taşıması ne tuhaf. Keşke bebeği bilseydi. Bunun bir tür mucize olduğunu düşünecektir. Sanırım bir bakıma öyle. Bu gece ona söyleyemem, bugün çok şey oldu. Daha yapılmadan yırtılmayan bir anı yaratmak istiyorum. O dizüstü bilgisayarına uzanırken ben de Paul'ün eline uzanıyorum.

"Laura tur için ilk düşüncelerini e-posta ile gönderdi. Muhteşem olacak. New York, Londra, tabii ki Paris, Berlin. Tanrı'ya şükür sadece ikimiz varız, bir yere bağlı olsaydık asla gidemezdik.

Hayalimdeki gelecek, bir çocuğun rüzgârda uçuşan balonu gibi patlıyor; bir dakika boyunca temkinli bir şekilde süzülürken, bir dakika sonra yok oluyor. Sözlerim geri çekiliyor ve onun yerine bir gülümseme sunuyorum. Paul dizüstü bilgisayarını kapatıp masanın üzerine koyuyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor. Şöminede dans eden alevlere bakıyorum. Vahşi ve itaatsiz görünüyorlar ve bende odadan kaçma isteği uyandırıyorlar.

"Hâlâ günlük tutuyor musun?" diye soruyor.

"Ne? "Hayır.

Kanepenin kenarına uzanıyor, yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor. "Belki de biraz okumalıyız, sadece eğlence için?"

Elindeki günlüğü, kapağındaki 1992'nin tanıdık girdabını görüyorum ve sığağa rağmen üşüyorum. "Onları geri koyacağını söylemiştin."

Ses tonumu şakacı sanıyor, bunun bir oyun olduğunu düşünüyor. "Sadece bir giriş, devam et."

"Hayır dedim. Sesim istediğimden daha yüksek çıktı ve ayakta olduğumu fark ettim. Yüzü değişiyor ve günlüğü almam için bana uzatıyor. Bir çocuk gibi kapıyorum ve tekrar oturmadan önce göğsüme bastırıyorum. Paul doğrudan bana bakıyor ama gözümü ateşten ayıramıyorum, ayırırsam olabileceklerden korkuyorum."

"Seni bu kadar üzüyorlarsa neden onları sakladın?" diye soruyor.

Geceyi mahvettim ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Her şeyi mahvettim. Yüzüm sıcak ve alevler bir şekilde bana daha büyük görünüyor, sanki uzanıp elimde kalanları yakmaları an meselesiymiş gibi.

"Ben yapmadım. Geçen yıl evi temizlerken annemle babamın tavan arasında buldum onları. Paul boş bardağını sehpanın üzerine, benim zar zor dokunduğum bardağın yanına koyuyor. Alevleri görmemek için gözlerimi kapatıyorum ama yine de çılgınlıklarını duyabiliyorum."

"Hiç sırrımız yok sanıyordum?" diyor.

Bilmiyoruz. Onlar benim sırlarım değil. Günlükler Claire'e ait.'

Şimdi

Yeni Yıl Arifesi, 2016

Kız kardeşim her zaman kız kardeşim değildi, eskiden en iyi arkadaşımdı. O zamanlar bana hep Taylor derdi, neredeyse herkes beni soyadıyla çağırırdı çünkü ben de bunu tercih ederdim. Amber kulağa hep

Benim için ikinci en iyi, trafik ışığı gibi. Kırmızı, sarı, yeşil. Kırmızı durmak için, yeşil gitmek için, ama Amber çok az ifade ediyordu, önemsizdi, tıpkı benim gibi. Okuldaki çocukların beni sevmemesinin nedeninin ismim olduğuna inanıyordum, bana Amber demiyorlardı, onun yerine başka isimler takıyorlardı. Bu durum ilk başta ailemi çılgına çevirdi, beni Amber'in değerli bir taş olduğuna ikna etmeye çalıştılar ama ben değerli olmadığımı biliyordum. Haftalarca Taylor'dan başka hiçbir şeye cevap vermedim, bu yüzden sonunda bana o ismi de taktılar. İşler sadece evlendiğimde değişti. Taylor silindi, yerine Reynolds geldi. Ondan sonra bana tekrar Amber demeye başladılar ve sanki yeni biriymişim gibi hissettim.

Annemin telefonu kapattığını ve taşınmadan önce son bir kez Claire'in evinde kalmam için davet edildiğimi söylediğini hatırlıyorum. Gitmek istememiştim, gideceği için üzülmüştüm ama annem gitmem gerektiğini, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu söylemişti. Yanılıyordu. Bu hayatımda yaptığım en büyük hataydı ve o zamandan beri bunun bedelini ödüyorum.

Claire'in annesi o akşam yemeğimiz için bize pizza almıştı, pek iyi bir aşçı sayılmazdı. Claire'in ona ananas sevmediğim için bağırıldığını hala hatırlıyorum, böyle olduğunda korkunçtu, kontrolden çıkmıştı. Ailemle hiçbir zaman onun gibi konuşmadım ve onun bu kadar çok şey yapmasına izin vermelerini hep tuhaf buldum. Babası pek sık ortalıkta görünmezdi, sahip oldukları azıcık parayı kumarda kaybetmeyi severdi ve her zaman hem işlerini hem de bahislerini kaybederdi. Annesinin biraz içki sorunu vardı ve sanki hayat onu yenmiş gibi her zaman çok üzgün ve yorgun görünüyordu. Sonunda Claire'den de hayattan da vazgeçti ve bu bana hiçbir şey yapmayan insanların da en az yapanlar kadar tehlikeli olduğunu fark ettirdi.

Claire o zamanlar okulda popüler değildi, öfkeli bir çocuktı, dünyaya ve neredeyse içindeki herkese öfkeliydi. Çok fazla taşınmışlardı ve gittiği neredeyse tüm okullarda başını belaya sokmuştu. Çok zekiydi. Fazla zekiydi. Çoğu insanla tanışır tanışmaz onlardan bıkmış gibiydi, sanki kim ve ne olduklarını anında görebiliyordu ve sürekli hayal kırıklığına uğruyordu. Hikaye okumayı gerçek hayata tercih ederdi, bu yüzden en iyi arkadaşlarından bazıları kitap sayfalarındaydı. Ben onun tek gerçek arkadaşıydım. Başka biri hakkında konuştuğumda bile kıskanırdı, ben de öğrendim.

Hâlâ her gün olanları düşünüyorum. Acaba hepsi benim hatam mıydı, bunu önlemek için bir şeyler yapabilir miydim diye düşünüyorum. O sadece küçük bir kızdı, ama ben de öyleydim. Küçük kızlar küçük oğlanlardan farklıdır, şekerden ve baharattan yapılmışlardır ve ömür boyu yara izi taşırlar. Benim yaralarım hala duruyor, içimde olmaları orada olmadıkları anlamına gelmiyor.

O gece kalkıp odanın içinde dolaştığını duydum. Sırtımı ona dönmüştüm ama gözlerim açıktı. Bir kibrit yaktığını duydum ve yanık kokusunu aldım. Mum falan yakıyor olmalı diye düşündüm, evinde bazen elektrikler kesilirdi, ailesi faturaları ödemekte hep zorlanırdı. Sonra koridora çıktı. Bir süre bekledim ama geri gelmeyince nereye gittiğini görmek için kalktım. Evleri her zaman soğuk olurdu, bu yüzden annem yeni pembe sabahlığımı paketlemişti. Üzerime sıkıca sardım ve bir düğüm attım.

Sahanlığa çıktım, Claire'in annesinin odasının önünden parmak uçlarımla geçtim ve merdivenlerin başında durdum. Banyo kapısı hariç tüm kapılar kapalıydı ve boş olduğunu görebiliyordum. Aşağıda bir ses duydum ve olabildiğince sessiz olmaya çalışarak ilk birkaç basamağı indim. İşte o zaman onu gördüm, çok garip bir manzaraydı. Çömelip tırabzanların arasından mutfağın etrafında dolanmasını izledim.

Claire pijamalarının üzerine okul çantasını giymişti ve eski beyaz fırının önünde kıpırdamadan dururken onu izledim. Düğmelerden birini çevirdi ve orada öylece durdu, sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi ocağa baktı, sonra bir diğerini çevirdi. Bir süre olduğum yerde kaldım, sanki donmuş gibiydim. Sonra başını yavaşça bana doğru çevirdi ve beni merdivenlerde görebileceğini düşündüm. Sanki doğrudan bana bakıyordu, gözleri karanlıkta parlıyordu, tıpkı bir kedi gibiydi. O an içimden çılgılık atmak geldiğini hatırlıyorum. Keşke yapsaydım. Gözlerini kaçırdı ve ocağa dönerek başka bir düğmeyi çevirdi.

Olabildiğince sessiz bir şekilde ayağa kalktım ve sürünerek yukarı çıktım. Ne olduğunu tam olarak anlamamıştım ama bunun kötü ve yanlış olduğunu biliyordum. Annesinin odasının kolunu denedim, kilitliydi. Kapıyı çalmalıydım ya da bir şey yapmalıydım, herhangi bir şey ama Claire'in odasına geri döndüm ve hala sabahlığımı giyerek yatağa girdim. Sanırım tüm bunların kötü bir rüya olmasını umdum.

Çok geçmeden yatak odasından bile gaz kokusu gelmeye başladı, sanki görünmez bir bulut evin her tarafına yayılıyor, her boşluğu, her karanlık köşeyi dolduruyordu. Yorganı başımın üzerine çektim, bunun beni kurtarmaya yeteceğini umuyordum ki biri yorganı çekip aldı. Gözlerimi açtım ve Claire'in hâlâ sırt çantasıyla başımda dikildiğini gördüm. Tamamen uyanık olmama rağmen sanki uyuyormuşum gibi beni sarstı ve sonra bana gülümsedi. O an ne dediğini hep hatırlayacağım.

Sana her zaman göz kulak olacağım Amber Taylor, elimi tut.

Her zaman Claire'in dediklerini yaptım, hâlâ da yapıyorum. Sanki bir hayalet görmüş gibi yatak odasının kapısında durdu. Karanlıktı ve ilk başta neye baktığını göremedim. Sonra eğilip ninesinin dökme demir kapı tokmağını aldı ve çantasına koydu. Bir ardıç kuşu şeklindeydi, asla uçup gidemeyecek bir kuşun minik bir heykeliydi. Beni sahanlığa çıkardı, sonra tekrar durdu ve yüzünü bana dönerek parmağını dudaklarına götürdü.

Şşş.

Elimi sıkıca tuttu ve beni merdivenlerden aşağı çekti, her adımda burnuma gelen gaz kokusu daha da yoğunlaşıyordu. Merdivenlerin dibinde sağa döndü, mutfaktan uzaklaştı ve ön odaya doğru ilerledi. Beni bir koltuğa oturttu ve şöminenin yanına eğildi. Annesi her zaman küçük bir ateş yakıp hazır tutardı ama onu sadece Pazar günleri yakarlardı. Sadece küçük bir gazete kâğıdı ve çubuk yığınıydı, bazen de üstüne eski bir mum atılırdı. Claire bir kibrit çakarak küçük çıra yığını yaktı. Sonra kibrit kutusunu yığının üstüne attı, elimi tuttu ve beni arkamızdan kapattığı ön kapıdan dışarı çıkardı. Terliklerim yoktu ve beni yolda sürüklerken soğuk çakılların ayaklarımı ısırdığını hatırlıyorum. Elim o kadar sıkı tutuyordu ki sanki bıraksa kaçacaktım gibi. Sonra bana ağlamamamı söyledi. Ağladığımı fark etmemiştim.

Sokağın karşı tarafındaki bir evin duvarına oturmaya gittik, taşın soğuğunu sabahlığımın içinden bile hissedebiliyordum. O küçük duvarda çok uzun bir süre gibi gelen bir süre oturduk. Tek kelime etmedi, sadece elimi sıkıca tuttu ve gülümseyerek eve baktı. Çok korkmuştum.

Ona çok uzun süre baktım, bu yüzden çoğunlukla soğuktan maviye dönen küçük çıplak ayaklarıma baktım. Şarkı söylemeye başladığında bile kafamı kaldırıp bakmadım.

Parla, parla, küçük yıldız, Ne

olduğunu merak ediyorum.

Dünyanın çok , Gökyüzünde

bir ateş gibi.

Claire tekerlemeleri çok severdi. Tekerlemelerin ona ninesini hatırlattığını söylüyordu, ama kelimeleri hep yanlış anlıyordu. Claire, gerçekte ne olduğunu görmek yerine görmek istediklerini gören türden bir insan.

Ev tam olarak patlamadı. Sanki arkadan yavaşça patlamış gibiydi. Bir patlama oldu, filmlerde duyduğunuz kadar yüksek değildi ama sanki sessizlik tuğlaların altından çekilip çıkarılmış gibiydi. Evin ön tarafı ilk başta tamamen aynı görünüyordu ama kısa süre sonra pencerelerin arkasında dans eden alevleri görebiliyordum. İtfaiye aracını görmeden önce siren seslerini duymuştuk. O zaman sustu, yüzündeki gülümseme kayboldu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Ailesi için saatlerce ağladı, kapatılamayan bir musluk gibi. O zamandan beri onlar için ağlıyorum.

Duman o gece benim bir parçam haline geldi, öyle ki saçımı kaç kez yıkarsam yıkayayım ya da cildimi ne kadar temizlersem temizleyeyim kokusunu alabiliyordum. DNA'mın etrafına dolandı ve beni değiştirdi. Onları benim için öldürdüğünü söyledi. İstedığimin bu olduğunu düşündüğünü, böylece birlikte kalabileceğimizi, böylece beni güvende tutabileceğini söyledi. O zamandan beri hayatımı bir insanın böyle bir şey yapması için ne gerektiğini merak ederek geçirdim. Onu sevmediklerini söyledi; bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Sevginin farklı türleri vardır, tek bir kelime asla hepsini tam olarak tanımlayamaz. Bazılarını hissetmek diğerlerinden daha kolaydır, bazıları daha tehlikelidir. İnsanlar bir annenin sevgisi gibisi yoktur derler, bunu kaldırın ve bir kızın nefreti gibisi olmadığını göreceksiniz.

Dışarıdan gelen ambulans sesi beni ürkütüyor ve kafamdaki anıları silkeliyor. Hastanenin tavanındaki diğerleriyle tam olarak uyuşmayan bir döşemeye bakıyorum ve gözlerimle diğer döşemenin aynı olmadığını fark etmem birkaç saniye alıyor.

açık. Rüya gibi değil, gerçek gibi. Göz kapaklarım kendiliğinden açılmaya karar vermiş gibi. Oda karanlık ve başımı hareket ettiremiyorum ama görebiliyorum, bundan eminim. Gözlerimi kırpıyorum, sonra tekrar kırpıyorum. Gözlerim her kapandığında bir daha açılmayacaklarından korkuyorum ama açılıyorlar. Yavaş yavaş gözlerim karanlığa alışmaya başlıyor ve odamı görebiliyorum. Pencere tam olması gereken yerde ama hayal ettiğimden daha küçük. Yatağın yanında bir masa görüyorum, birkaç tane geçmiş olsun kartı var, çok fazla değil. Önümde uzanan işe yaramaz, kırık bedenimin hemen ötesinde kapıyı görebiliyorum. Dışarıdan birinin sesini duyuyorum ve kolun dönmeye başladığını görüyorum. İçgüdülerim bana gözlerimi kapatmamı söylüyor ve kendimi tekrar karanlığa, görülen ama duyulmayan dünyama geri bırakıyorum.

Şimdi

Yeni Yıl Arifesi, 2016

Dışarıda insanlar var. Kim olduklarını anlayamadığım için gözlerimi kapalı tutuyorum. Tahta ile duvar arasındaki küçük boşluktan süzülen damıtılmış ses parçaları olan kelimeleri yorumlamaya başlıyorum. Kapı biraz daha açılıyor ve hızlıca söylenen cümleler, duymak istediğim sesler olmadıklarını netleştirecek kadar inceliyor.

"Hayır, eminim. Sen git, birkaç saat uyu. Hepimizin boktan bir yeni yıl geçirmesine gerek yok. Sabah görüşürüz."

Ben Edward.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ve sakın kalmaya çalışıyorum. Kapıyı kapatıyor ve kilidin döndüğünü duyuyorum. Işıkları kapalı bırakıyor ve yavaşça yatağa doğru yürüyor.

'Merhaba Bayan Reynolds, bu akşam nasılsınız? Gördüğüm kadarıyla bir değişiklik yok. Bu çok utanç verici.' Pencereye doğru yürüyor ve perdelerin kapanma sesini duyuyorum. Şimdi etrafımı çok daha net görebiliyorum. Bir rüyada olmaktan çok, gözlerim bağlıyken görmeye çalışmak gibi.

"Bugün yeni yıl. Bunu biliyor muydun? 2017'nin başlangıcı için çok büyük umutlarım vardı. Eskiden tanıdığım bir kızla geçireceğimi düşünmüştüm ama: O. Boku yedi. Her şeyi. Mahvetti. Ben de fazladan bir gece vardiyası için gönüllü oldum, aslında onunla birlikte olabilmek için gönüllü . Ve şimdi sadece ikimiz varız, her zaman olması gerektiği gibi."

Yatağın yanında şeyler yaptığını duyuyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Son birkaç gündür kocanız hakkında çok düşündüm ve söylemeliyim ki, hiç de beklediğim gibi biri değil. Bu arada polis hala bunu sana onun yaptığını düşünüyor ama onlara anlattığım onca şeyden sonra bu pek de sürpriz sayılmaz. Hala hastaneye girmesine izin vermelerine şaşırdım. Onlara buradaki doktorlardan biri olduğumu söyledim ve bana inandılar. Ama sonra siz de bana inandınız, değil mi?"

Yatağın hemen yanında duruyor ve başımın üstünü okşamaya başlıyor. İstemsizce nefesimi tutuyorum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor ve kalp atışlarımın kulaklarımın içinde yüksek sesle çarptığını duyabiliyorum, alarmı yükseltmeye çalışıyor.

"*Zavallı Paul*, kocanız çirkin bir adam değil, ama kendine bakmıyor, açıkçası berbat görünüyor. Bu yüzden mi bana geri döndün? Sıska bir cüce yerine yeniden gerçek bir erkek mi istedin?"

Parmağıyla yüzümün yan tarafında geziniyor, yanağımı okşuyor ve sonra elini ağzımın üzerine koyuyor.

'Cevap vermek istemiyorsan sorun değil, anlıyorum. Ayrıca, bu ağızdan çıkan her şeyin yalan olduğunu zor yoldan öğrendim'.

Eğildi, böylece doğrudan sağ kulağıma konuşuyordu. 'Yalan

söylemeyi bırakmalısın Amber. Seni yakalayacaklar.'

Nefes alamıyorum ve onu iteceğimi düşündüğüm bir aşamaya geliyor ama sonra yapamayacağımı hatırlıyorum. Elini yüzümden çekti.

'Seni seviyor gibi görünüyor, bunu ona vereceğim. Ama bu senin için asla yeterli olmadı, değil mi?'

Sakin kalmaya, nefesimi kontrol etmeye, kendimi merkeze geri getirmeye çalışıyorum. Beni tekrar öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum ve dilinin ağzımın içinde olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

Seni doğru düzgün sikmedi mi? Öyle miydi? İyi bir sikişten ne kadar hoşlandığını hatırlıyorum, değil mi Amber? Düşünüyorum da, bunca zamandır orada yatarken kimsenin senin ihtiyaçlarınla ilgilenmemesi zor olmalı. Seni elimizden geldiğince rahat ettirmeye adanmış bu tıbbi kuruluşun çalışanlarından biri olarak bunun sorumluluğunu almaya hazırım.

Eli sağ uyluğumu okşuyor ve sonra yorganın altına giriyor. Parmakları bacaklarımın arasında yolunu buluyor ve uyluklarımı kolaylıkla ayırıyor. Parmakları içime doğru ilerlerken kafamın içinde çığlık atıyorum.

'Nasıl hissediyorsun? Daha iyi misin?' diyor. 'Yüksek sesle konuş, seni duyamıyorum. Parmakları daha sert itiyor. 'Sessizliğini hayır olarak kabul ediyorum. Ne yazık. Ama gerçek bir doktor değilseniz insanları iyileştirmek zordur. Ve aptal küçük bir sürtük saçma sapan mektuplar göndererek kariyerinizi sabote ettiğinde doktor olmak zor.

Fısıltıları büyüyerek bağırılan kelimelere dönüştü. Mutlaka birileri onu duyuyordur. *Neden gelmiyorlar? Neden kimse beni kurtarmıyor?*

"Kalbimi kırdın, kariyerimi mahvettin ve yaptığının yanına kalacağını sandın, değil mi?

Sözlerini bana tükürürken bir tükürük püskürmesi hissediyorum.

'Senin yüzünden lanet bir gece bekçisiyim, ama sorun değil. Tüm hastanenin anahtarları bende, her kapıyı kilitleyebilir ve her tıbbi dolabı açabilirim. Ve bir şeyler biliyorum. Eğitimimi unutmadım. Seni burada nasıl tutacağımı biliyorum ve kimse bir şeyden şüphelenmiyor.

Daha hızlı nefes alıyor. Hareket etmemem, ses çıkarmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorundayım.

'Kendin için söyleyeceğin bir şey var mı? Hayır mı?' Bir köpek gibi nefes nefese. "Yine de seni affettim, seni izledim, ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamayı bekledim ve

işleri koymak. Hala bir şansımız olabileceğini düşünüyordum. Ama senin gibi kadınlar asla öğrenmez, bu yüzden sana bir ders vermek zorundayım, anlıyor musun? Yaptığı şeyi bırakıyor ve bir an için her şeyin bittiğini sanıyorum ama bitmemiş. "Seni iki yıl önce hastanede gördüm, kaltak kız kardeşin doğum yaptığında. Yanımdan geçip gitmiştin. İki kere. Sanki ben bir hiçmişim gibi, sanki senin için bir hiçmişim gibi. O gün seni eve kadar takip ettim. Seni neredeyse yirmi yıldır seviyorum ve sen beni hatırlamadın bile. Belki şimdi hatırlarsın.'

Kemerini çözdüğünü duyuyorum. Bir fermuar sesi duyuyorum. Yatağın üzerindeki ışığı yakıyor, sonra kabaca çarşafı indiriyor ve elbisemi yukarı çekiyor.

'Şu pis kıllara bak,' diyor ve parmağını tekrar tekrar bacaklarımın arasında gezdiriyor. 'Öğrenciyken ağda yapardın, çaba sarf ederdin. Şimdi şu haline bak. Sana gerçekten bir iyilik yapıyorum. Minnettar olsan iyi edersin.

Üstüme tırmanırken yatak titriyor, teni değişiyor, ağırlığı beni sabitliyor, nefesi yüzümde. Kendini içime itiyor ve ben kendimi kapatmaya çalışıyorum. Sanki bu artık benim başıma gelmiyor, sadece gözlerim kapalı izlemek zorunda kalıyorum. Hastane yatağının üst kısmı duvara çarpıyor, kafamın içinde sürekli bir tiksinti metronomu çalıyor. Onunla savaşılamayacağımı biliyorum, çok güçlü, kaybederim.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, şu anda ağrınız nasıl?

Beni incitiyor ve bundan zevk alıyor. Hareketsiz ve sessiz kalmalıyım. Aksi takdirde beni öldürecek, bundan eminim artık. Yaşamak için, çoktan ölmüşüm gibi davranmalıyım.

İşi biter bitmez üzerimden iniyor. Bir süre her şey sessiz ve ben onun gideceğini düşünüyorum ama o başımda dikilmeye devam ediyor. Acele nefes alışını duyabiliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Sanki serumuma bir şey yapıyormuş gibi geliyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını bir kez daha içime sokuyor, sonra çıkarıyor ve yüzüme, ağzımın içine sürüyor, uzun şişman parmaklar dudaklarımın arasına giriyor, dişlerimi, diş etlerimi, dilimi ovuyor.

"Bunun tadını alabiliyor musun? Bu sen ve ben, tadımız böyle. Umduğum kadar iyi değildi ama geriye dönüp baktığımda her zaman bir cesedi becermek gibi bir şeydi.

Kemerini bağladığını duyuyorum. Çarşafı tekrar vücudumun üzerine çekiyor. 'Güle güle Amber. İyi uykular.

Işığı kapatıp gidiyor.

Sanki tam bir durağa ulaşmışım ve ondan sonra hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Gözlerimi tekrar açamayacağımdan korkuyorum, açarsam göreceklerimden korkuyorum. Artık hiçbir şey hissedemiyorum, bu yüzden saymaya başlıyorum. Bin iki yüz saniye sonra güvende olduğuma inanmaya çalışıyorum. Yirmi dakika, onunla aramda bir duvar oluşturmak için birbirine yapıştı. Bu yeterli değil ama gözlerimi açtığımda en azından fiziksel varlığının gittiğini görebiliyorum. Parmaklarımın hareket ettiğini, onları saymak için kullandığımı ancak şimdi fark ediyorum. Ellerimi hareket ettirebiliyorum. Hava hala karanlık ve gözlerim alışmaya çalışıyor. Şimdilik yatağımın kenarlarının ötesinde görebildiğim tek şey bulanık gri bir acı. Ellerimi hareket ettirebiliyorsam, başka neler yapabileceğimi merak ediyorum. Yavaşça, sanki kıracaktım gibi, sağ kolumu kaldırıyorum. Aşırı yüklenmiş bir tepsi gibi ağır, dengelenmesi zor geliyor. Elimin arkasına bağlı ince bir tüp görüyorum ve acı içinde ağlayarak onu çekip çıkarıyorum. Yardıma ihtiyacım var ve acele etmeliyim ama her şey çok yavaş, çok zor görünüyor.

Hâlâ vücudumun geri kalanını hareket ettiremiyorum. Gözlerim kırmızı bir kordon bulana kadar yataktaki pozisyonumdan görebildiğim şeylere bakıyorum. Yardıma ihtiyacınız olduğunda çekmeniz gereken bir şeye benziyor ve benim yardıma ihtiyacım var. Sağ kolumu fırlatıyorum ve kolum titrek bir manevrayla damlaya çarparak yerine oturuyor. Duruyorum ve sehpanın üzerinde hafifçe sallanan yarısı boş şeffaf sıvı torbasına bakıyorum. İçime pompaladığı ilaçları içerdiğinden eminim. Birinin onu bulup ne yapacağını bileceğini umarak çekip çıkarıyorum ve yan dolaba atmayı başarıyorum. Bir şeyler kesinlikle yanlış, gözlerim kapanmak istiyor ve oldukça ısrarcı olmaya başlıyorlar. Tekrar kırmızı kabloya uzanıyorum, bu sefer parmaklarım kablonun etrafını sarıyor ve çekiyorum. Yatağın üzerinde kırmızı bir ışığın yandığını görüyorum ve kolumun düşmesine izin veriyorum. Ellerim çarşafı o kadar sıkı kavıyor ki tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Uyku beni altına çekiyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve kendimi karanlığa gömülmüş hissediyorum.

Ölüyor olabileceğimi düşünüyorum ama yaşamaktan o kadar yoruldum ki belki de sorun yoktur. Zihnimin güç kaybetmesine izin veriyorum. Üstümde, soğuk, siyah dalgaların ötesinde sesler duyuyorum ama kelimeler kendi kendine çözülüyor. İki tanesi beni bulmak için yüzeyden aşağı yüzüyor.

"Kaza yapıyor.

Çöktüm.

O zaman

Noel Günü, 2016

Noel, sizin seçmediğiniz bir aileye tahammül etme zamanıdır.

Claire bizi koridordan geçirirken, "Çok güzel bir eşarp," diyor. Paul ve ben de onu içeri kadar takip ediyoruz. Dün pazardaki tartışmamızdan sonra en ufak bir gerginlik yok ama kız kardeşimle en iyi yaptığımız şey bu. Oyunculuk her zaman ortak noktamız olmuştur. Yine de Paul'ün çocukluk günlüklerini bulduğunu bilseydi bu kadar sakın kalabileceğinden şüpheliyim. Onları gördüğümü bile bilmiyor. Kendi geçmişini başka birinin gözünden okumak tuhaf bir duygu. Gerçeği yorumlayışınız biraz çarpıktır çünkü artık size ait değildir.

Yeni açık plan mutfak ve yemek odasına giriyoruz. Her yerde oyuncaklar var, ama bunun dışında her yer tertemiz. Annem ve babam öldüğünden beri çok iş yapmışlar, ev neredeyse tanınmaz halde; doğduğum günden beri burada yaşadığım için etkileyici. Claire her yeri yeniden dekore etti, ailemizdeki çatlakları kapattı. Hala kendime ailemin evi Claire ve David'e bırakmasının mantıklı söylüyorum. Onların bizden daha çok ihtiyacı vardı ve garajı hemen yan taraftaydı, orada tanışmışlardı.

'David yukarıda ikizlerin altını değiştiriyor, birazdan iner. İçki? Claire'in uzun sarı saçları kusursuz yüzünden geriye doğru toplanmış ve ılık ılık görünüyor. Elbette her zaman sarı değildi, ama peroksit o kadar uzun yıllardır ustalıkla uygulanıyor ki, asla bilemezsiniz. Siyah elbisesi yeni görünüyor ve vücudunu sarıyor. Kıyaslandığımda kendimi rüküş hissediyorum, giyinip kuşandığımızı fark etmemiştim. En büyükleri benim ama birkaç saat arayla aynı gün doğduğumuz için o benden oldukça genç görünüyor.

'Benim için değil, teşekkürler,' diyorum.

"Saçmalama, Noel'deyiz!" diyor Claire. "Başlamak için biraz baloncuk açacaktım..."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Paul.

"Tamam, o zaman, sadece bir tane," diye cevap veriyorum kilere bakarak. Ergenlik çağıma kadar hayatımın her yılında boyum ahşap kapının arkasına işaretlenirdi. Claire üzerini boyattı.

Köşedeki kanepelere oturuyoruz ve kendimi Claire'in ev dekorasyon dergilerinden birindeki bir fotoğrafta yer alan bir aksesuar gibi hissediyorum. Mutfak hiç yemek gibi görünüyor ve yine de bir şeyler harika kokuyor. Kız kardeşim, evlenmemiş tanrıça. David her kolunun altında bir çocukla içeri giriyor. Çok uzun boylu ve her zaman biraz eğik yürüyor, sanki sürekli kafasını çarpacağından endişeleniyor. Saç çizgisi hızla geriliyor ve Claire'le aralarındaki on yıllık yaş farkı kendini göstermeye başlıyor.

On altı yaşındayken babamın arabasını tamir etti ve Claire'in ve parasını aldı. O zaman şok olmuşum ve biraz da iğrenmişim. Kışkandığımı sanıyordu ama kıskanmıyordum. Ona bir şeyler yapması fikri beni tiksindirmişti. Onu görmek için ilk kez gizlice dışarı çıkmaya başladığı zamanı hatırlıyorum. Sık sık onunla giderdim, sonra onlar ne yapıyorlarsa onu yaparken tek başıma bekler ve dinlememeye çalışırdım. Böyle bir gece, Claire ve ben parkta içmeye devam ettik, sadece ikimiz. David bizim giremeyeceğimiz kadar genç olduğumuz bara gittikten çok sonraydı. Bize verdiği elma şarabı şişeleri boşaldığında, ağaçların gölgesinde sendeleyerek dışarı çıktık. Saat o kadar geç olmuştu ki parkın girişindeki demir kapılar asma kilit ve kalın zincirle çoktan kapatılmıştı.

Endişeli değildik, genç bedenlerimiz kolayca tırmanıp geçebilirdi ama Claire önce dinlenmek istediğini söyledi ve beton uzandı. Yanına uzandım ve o da elimi tuttu. Elimi üç kez nazikçe sıktı, ben de onunkini üç kez sıktım. Ay ışığında öylece uzandık, her şeye ve hiçbir şeye sarhoşça güldük ve sonra durdu ve başını dirseğine dayayarak bana döndü. Sanki ağaçlar ve çimenler bizi duyabilirmiş gibi fısıldadı. Ben beklerken ikisinin ne yaptığını sormadım ama o yine de anlattı. Güzel hissettirdiğini söyledi. Kendimi hasta, biraz kafası karışık ve bir şekilde ihanete uğramış hissettiğimi hatırlıyorum. Büyük bir hata yaptığını düşündüm. Bir evlilik, iki çocuk ve neredeyse yirmi yıllık birliktelik belki de

Yanılmışım. Başka bir erkekle hiç yakınlaşmamış. Hiç ilgilenmedi. Claire seni sevmeyi seçtiğinde, bu sonsuza dek sürer.

"Buradasın," diye gürler. David'in gereğinden fazla yüksek sesle konuşma eğilimi vardır. "Bir işe yarayın ve bu ikisini eğlendirin, olur mu? Bize birer çocuk veriyor ve buzdolabına doğru yürüyor, yanından geçerken Claire'in yoga ile şekillendirilmiş poposundan bir avuç alıyor. Claire aldırıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyor. Ben Katie'yi aldım, Paul James'i aldı.

Aileden olmalarına rağmen ikizler bana çok yabancı geliyor. Paul'ün çocuklarla arası doğuştan iyi, belki de bu yüzden hep kendi çocuğu olsun istemişti. Doğru sesleri çıkarıyor, iyi bir titreşim yayıyor. Benim için daha çok çaba gerektiriyor ve her zaman doğru yapamıyorum. Katie ile yumuşak bir sesle konuşmayı deniyorum, ona Noel Baba'nın ziyarete geldiğini düşünüp düşünmediğini soruyorum. Claire bu yıl hediyeleri ve süslemeleri abartmış, sanki hatırlayacaklarmış gibi hepsinin ikizler için olduğunu söylüyor. Katie uzanıyor ve çekiştiriyor. Minik sıkılmış yumruğundan materyali çekip çıkarıyorum, boynumdaki el şeklindeki morlukları örtmek için olduğu yerde kalmasına ihtiyacım var. Bu durumdan hiç memnun değil ve ağlamaya başlıyor. Yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor, bu yüzden Paul değiştirmeyi teklif ediyor. Bana James'i veriyor ve Katie onun kollarına girer girmez çığlık atmayı kesiyor. Bana bakıyor, sanki şüpheliymiş gibi, sanki bilebileceğinden daha fazlasını biliyormuş gibi. Eşarbımın hâlâ yerinde olduğundan emin oluyorum.

Paul harika bir baba olacak. Ona bu gece söyleyeceğim. Bu ona bu yılki Noel hediyem olacak, ona zaten sahip olmadığı başka bir şey veremem. Ona daha önce söylemediğime memnunum, Claire'den saklayamazdı ve henüz bilmesini istemiyorum. Eve gider gitmez, sadece ikimiz varken ona söyleyeceğim.

Dördümüz çok fazla yemek yerken, aradaki boşlukları kibar sohbetlerle ve daha önce defalarca birbirimizi sıktığımız hikayelerle doldururken öğleden sonra uzuyor. Bu senaryonun ülkenin dört bir yanındaki binlerce evde tekrarlandığını hayal ediyorum. Saatlerimi birden fazla rolü oynayarak geçiriyorum: şefkatli kız kardeş, sevgi dolu eş, hayran teyze ve şarabımdan minik yudumlar alıyorum, böylece asla yeniden doldurmaya ihtiyaç duymuyorum. Claire mutfığa gittiğinde, beklediğim fırsatı yakalayıp ona yardım etmeyi teklif ediyorum. Paul bana şeytani bir bakış atıyor, David'le yalnız kalmaktan hoşlanmıyor, hiçbir ortak noktaları olmadığını söylüyor. Yok.

"Bir şey oldu," diye fısıldıyorum mutfakta yalnız kaldığımızda. "Ne?" diye soruyor Claire bana arkasını dönerek.

" gereken bir şey.

"Neden bahsediyorsun?" diyor, tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken. Cesaretim geri çekiliyor.

"Hiçbir şey. Bir önemi yok. Ben kendim hallederim.

Yaptığı işi bitirdi ve bana doğru döndü. "Amber, iyi misin?

Bu benim şansım. Eğer ona Edward'dan bahsedersen, bana yardım edeceğini biliyorum. Yüzünü inceliyorum, birine ne kadar korktuğumu söylemek istiyorum ama kelimeler gelmiyor. Bu doğru zaman değil ve ondan da korktuğumu hatırlıyorum. Beni polise gitmeye zorlayabilir. Paul'e söyleyebilir. Daha kötü bir şey yapabilir.

"Evet, ben iyiyim. Şimdi beni analiz etme sırası onda; iyi olmadığımı biliyor. Ona daha fazlasını vermeliyim. "Sadece yorgunum, biraz dinlenmeye ihtiyacım var, hepsi bu.

'Bence sen de yorgunsun. Kendini boş yere yorup duruyorsun'.

Günün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçiyor. İkizler yemek yer, uyur, oynar, ağlar, tekrar eder. Yetişkinler de aynısını yapmak istiyor. Annem ve babam hediye almak için bizi hep öğleden sonraya kadar bekletirlerdi ve biz de onların bu sefil geleneğini sürdürüyor gibiyiz. İkizlerin güzelce paketlenmiş hediyeleri yarı yarıya açmalarını izliyoruz, tahmin edilebileceği gibi içindikilerden çok paketle ilgileniyorlar. Sonra da özenle paketlenmiş, içlerine hediye makbuzları sıkıştırılmış yetişkin boy hediyeleri değiş tokuş ediyoruz. Paul'den gelen bir tanesini açıyorum ve konuyla ilgisini anlamam biraz zaman alıyor. Ona teşekkür ediyorum ve başka bir konuya geçmeye çalışıyorum.

"Dur bakalım, ne var?" diye soruyor Claire. Sırayla yapmamızı, herkesin diğerinin ne aldığını izlemesini istiyor.

'Bu bir günlük,' diyorum.

"Günlük mü? Kimsin sen, Anne Frank mi?" diye gülüyor David. Paul'ün utanmış göründüğünü görebiliyorum.

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm çünkü-

"Bayıldım, teşekkür ," diyorum, cümlesini tamamlayamadan sözünü kesiyorum ve yanağından öpüyorum.

"Eskiden günlük yazardım," diyor Claire. Bunu her zaman çok terapötik bulmuşumdur. Her şeyi yazmanın anksiyeteye iyi geldiğini okumuştum. Sen de denemelisin Amber.

Hepimiz mutlu aileler oyununa doyduğumuzda David'in ikizleri yatırmasına yardım ediyorum. Onlara daha önce okuduğum bir hikayeyi okuyorum ve ne kadar kolay uykuya daldıklarına hayret ediyorum. Yatak odalarından çıkarken kapının önünde duran robin şeklindeki dökme demir yığının fark ediyorum. Claire'in ninesinden kalmaydı. Şu anda bile hala saklıyor, yeni yapılmış bir evdeki tek eski şeyAşağı indiğimde Paul ve Claire'i mutfakta sessizce konuşurken buluyorum ama beni görür görmez duruyorlar ve Paul'ün bana doğru gülümsemesi bir saniye bile sürmüyor.

O zaman

Noel Günü, 2016 - Erken Akşam

P aul ve ben eve sessizce yürüyoruz. O hızlı yürüyor, ben de ona yetişmek için acele etmek zorunda kalıyorum. Çiseleyen ince bir sis soğuk havaya nüfuz ediyor ama aldırmiyorum, sadece dışarıda olmaktan, Claire'in evinden ayrılmış olmaktan memnunum. O ev artık sadece onun. Duvarları arasında bana ait hiçbir şey kalmadı, anılar bile bana ait değil. Şimdiye kadar çoktan geride bırakmış olmam gereken bir hayattı bu, ama bir şey beni hep yoluma devam etmekten alıkoymdu. Bilinmeyenden korkmak, tanıdık olandan korkmaktan her zaman daha büyüktür.

Sokaklar bomboş. Her şeyin sessiz sakinliğini seviyorum. Banliyö dünyasında huzur. Herkes yılın geri kalanında görmek zorunda olmadıkları akrabalarıyla içeride kilitli. Boğazlarına hindi tikiyorlar, televizyonda saçma sapan şeyler izliyorlar, ne istedikleri ne de ihtiyaç duydukları hediyeleri açıyorlar. Çok fazla içiyorlar. Çok fazla konuşmak. Çok az düşünmek.

Benzin istasyonunu geçerken çiseleyen yağmur yağmura dönüşüyor. Şimdi kapalı, her yer kapalı. Buraya sadece iki kez girdim. İlki birkaç hafta önceydi, bir soru sormak için. Bunda bir sakınca yok, insanlar her zaman soru sorar. Konuşmamı bitirdiğimde kasiyer yüzümü biraz daha dikkatle inceledi ama kısa süre sonra burayı soymak üzere olmadığım sonucuna vardı; öyle birine benzemiyordum. Bana kamera kayıtlarının bir hafta boyunca saklandığını ve daha sonra otomatik olarak silindiğini söyledi. Ona teşekkür ettim ve neden öğrenmek istediğimi merak etmiş olma ihtimaline karşı bir süre bekledim. Merak etmedi, ben de çıktım. Ben daha kapıdan çıkmadan beni unutmuştu.

İkinci sefer biraz daha yeniydi.

Madeline geçen gün hastayken onu işten eve bıraktığımda pek de minnettar olmadı. İçeri girmesine yardım ettikten sonra kredi kartını bana uzattı ve arabasını köşedeki benzin istasyonundan doldurmamı söyledi. Deponun neredeyse boş memnun değildi ve bana ertesı gün işe gitmeden önce vakti olmayacağını söyledi. Taleplerinden dolayı üzüleceğimi düşündü, ben de yüzümü onun beklentilerine göre ayarladım ama içten içe kendimden oldukça memnundum. Bu, o sabah erken saatlerde onun deposunu sifonladığımda personel otoparkında katlandığım ağız dolusu benzinin boşuna olmadığı anlamına geliyordu. Hemen tükürmeme rağmen mazot tadı saatlerce sürdü. Bu numarayı okulda, sınıfın akvaryumunu temizlemeye yardım ederken öğrenmişim.

"Florence Nightingale rolünle diğerlerini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın," diye mırıldandı ve merdivenleri teker teker çıkmaya başladı. Yarı yolda durdu ve başını çevirip bana baktı. Nemli, yuvarlak yüzünde muzaffer bir gülümseme yayılıyordu. Madeline'in kelimelerle arası her zaman iyiydi ama o öğleden sonra seçtiğı kelimeleri konuşulduktan çok sonra bile duydum.

"Senin içini görebiliyorum Amber. Bunu asla unutma. Tıpkı senin neslinin geri kalanı gibi çalışmaktan çekiniyorsun ve bilgisizsin. Bu yüzden hiçbir zaman bir yere gelemeyeceksin. Bununla birlikte, bir zamanlar bildiğim ve oturduğum merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etmek için döndü. Ev yirmi beş yıl önceki yangından bu yana tamamen farklı görünüyordu, elbette öyleydi ama yeni merdivenler hâlâ aynı yerdeydi ve başımı sağa çevirdiğimde Claire'in gazı açtığını neredeyse hâlâ hayal edebiliyordum. Doğumundan sonra bu ev ona miras kalmalıydı.

Anne ve babası öldüğünde, büyükannesinin de bunu isteyeceğinden emindi ama vaftiz annesi Madeline Frost ona bir kuruş bile vermedi.

Arabayı doldururken ve benzin bidonlarını alıp onları da doldurduktan sonra bagaja koyarken Madeline'in bana söylediklerini düşündüm. Madeline'in kredi kartıyla ödeme yaparken söylediklerini düşündüm ve direksiyonu ve dokunduğum diğer her şeyi pamuklu bir bezle temizlerken kafamın içinde onun sözlerinin tekrarlandığını duydum.

Paul ve ben Madeline'in yaşadığı yolun yanından birlikte ama yalnız yürürken, onun evine hızlıca bir göz atmak için dönüyorum. İlk kez herhangi bir ev gibi görüldüğünü fark ediyorum. İçeride kraker çeken, oyun oynayan, birbirleriyle ve birbirleri için anılar yaratan bir aile olabilirdi. Çocuklar, torunlar, evcil hayvanlar, gürültü ve kahkahalar olabilirdi. Olabilirdi, ama olmadığını biliyorum. İçeride sadece bir kişi var, bundan eminim. Üzgün, yalnız, sefil bir insan. Sadece radyoda duydukları versiyonuna inanan yabancılar tarafından sevilen biri. Özlenmeyecek biri.

Önce

Perşembe, 7 Ocak 1993

Sevgili
günlük,

Bugün cenaze vardı. Tuhaftı çünkü televizyonda gördüğünüz cenazeler gibi çok fazla insan yoktu. Madeline teyzem davetliydi ama gelmedi. Ailemden geriye kalan tek kişi o ama neye benzediğini bile bilmiyorum. Önemli değil. Artık yeni bir ailem var. Tabutları gördüğümde ağladım çünkü yapman gerekenin bu olduğunu biliyorum ama annemi ve babamı özlemiyorum. Artık burada olmadıkları için mutluyum, onlar olmadan her şey çok daha iyi. Yangından beri Taylor'ın ailesiyle yaşıyorum ve bu harika. Sanki önceki hayatım büyük bir hataymış gibi, sanki *bu* ailenin içinde doğmalıymışım gibi. Beni gerçekten ağlatan tek şey ninemin evine asla geri dönemeyecek olmam. Onun en sevdiği sandalyede oturamam ya da yatağında uyuyamam. Ondan bana kalan tek şey orasıydı. Madeline Teyze'nin sahip olduğunu söylediler, geriye ne kaldıysa.

Bir sürü yeni kıyafetim ve kitabım var ve Taylor'ın evinde kendi odam bile var. Onun odasını paylaşmaya başladım ama gecenin bir yarısı beni uyandırıp duruyordu. Sürekli yangınla ilgili rüyalar görüyor ve çığlık atarak uyanıyor. Gerçekten sinir bozucu. Bazen hiç uyuyamıyor. Uyuyamadığımda ona ninemin bana söylediği şarkıyı söylüyorum: *"Otobüsün tekerlekleri dönüyor da dönüyor. İşe yaradığından emin değilim."*

Taylor o gecedan beri pek çok açıdan garip davranıyor. Nedenini bilmiyorum, yaralanmamıştı ve önemseydiği kimse ölmemişti. Beni ele vereceğini söyledi ama vermeyecek. Söylerse ne olacağını söyledim. Yine de garip şeyler yapmaya devam ediyor, fırının önünde durup ona bakmak gibi. Ve dudaklarının derisini yolmaya başladı, bazen o kadar sert yoluyor ki kanıyor. Bu iğrenç bir şey. Taylor'ın annesi farklı insanların farklı şekillerde başa çıkabileceğini ve ona zaman tanıması gerektiğini söyledi. Onu hastanede nasıl hissettiğiyle ilgili biriyle konuşmaya götürdü, bunun yardımcı olabileceğini düşünüyor. Ben ikna olmadım.

Yangından bu yana pek çok insanla konuşmak zorunda kaldım. Önce hastanedeki doktorlarla, sonra polisle ve haftada iki kez de Beth adında bir kadınla konuşmak zorunda kaldım. Beth bir sosyal hizmet görevlisi, yani insanlara yardım etmeye çalışıyor. Göz kırpmayı unutan büyük, üzgün gözleri ve Gypsy adında tüylü bir köpeği var. Köpeğiyle hiç tanışmadım ama kıyafetleri her zaman köpeğinin tüyleriyle kaplı oluyor ve konuştuğumuzda tüyleri koparıp yere atıyor. Sanki anlamayacakmışım gibi çok yavaş ve sessiz konuşuyor ve bana iyi olup olmadığımı sormadan her zaman iyi olup olmadığımı bilmek istiyor.

Bana Madeline Teyze'den bahseden Beth'ti. Teyzemin durumu kötü olabilir çünkü cenazeye gelemeyi ve kendi mektuplarını yazamıyor. Bir avukat onun için yazıyor ve sonra Beth bazı kısımlarını okuyor. Bazen büyük gözleri okumaya devam ediyor ama ağzı konuşmayı kesiyor ve hangi kelimeleri duymamı istemediğini merak ediyorum. Madeline Teyze'nin benim vaftiz annem olduğunu söylediğinde bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum. Gözlerini kaçırdı ve yere bakarak bunun normalde anne babanız artık yoksa size bakacak biri anlamına geldiğini açıkladı. Ben bir şey söylemedim. Taylor'ın annesi dışında kimse tarafından bakılmak istemiyordum. Sonra Beth, Madeline'in beni çok sevdiğini ama bana bakabileceğini düşünmediğini söyledi. Beth o ekstra üzgün yüz ifadesini takınmaya devam etti ama ben çok rahatlamış hissediyordum, ta ki bir evde yaşamak zorunda kalabileceğimi söyleyene kadar

bir koruyucu aile kadar çocuklar için. Büyükbabam kendisine ait olmayan bir evde yaşamaya başladığında öldü. Ben ölmek istemiyorum. O zamanlar bana bakmak istemediği için Madeline Teyzemden pek hoşlanmıyordum. Yaşayıp yaşamamam onun umurunda değil ama ben onun kim olduğunu bilmiyorum, bu yüzden kızgınlığım bir çıkış yolu bulmak yerine karnımın içinde büyüyor ve canımı acıtıyor.

Beth beni odada yalnız bıraktı ve bazı oyuncaklarla oynamamı söyledi. İstemedim, ben çocuk değilim ama oynamam gerektiğini söyledi ve gitti. Beni aynadan izlediğini biliyordum, bunu yaptıkları filmleri görmüştüm, bu yüzden kalktım ve oyuncak kutusuna doğru yürüdüm. İçinde bir bebek vardı, pahalı görünüyordu, plastik şeylere benzemiyordu. Onu kucağıma oturttum ve ona annem ve babam için ne kadar üzgün olduğumu ve Taylor'ın ailesinin bana karşı bu kadar nazık olmasından dolayı ne kadar minnettar olduğumu anlattım. Sonra küçük bir dua ettim; hatta sonunda 'Amin' dedim çünkü Beth'in bundan hoşlanacak türden bir insan olacağını düşünmüştüm. Öyle de oldu. Tekrar içeri geldi ve gidebileceğimi söyledi, hatta bu *kadar cesur olduğum için* bebeği de yanımda götürebileceğimi söyledi. Onu Taylor'a vermeye karar verdim. Ben olmasam bile bebeğin onu izlediğini söyleyecektim. Bu fikir çok hoşuma gitti, beni gülümsetti ve bu da Beth'i gülümsetti çünkü beni mutlu ettiğini düşünüyordu.

Aptal değilim, ne yapmam gerektiğini biliyordum. O gece odamda ağlamaya başladım, Taylor'ın annesinin beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Kapıyı çalmadan açtı ama aldırmadım çünkü bu farklı bir evde farklı bir kapı ve o da farklı bir anne. Büyükanнемin yaptığı gibi beni yatağıma yatırdı ve bir süre yanımda oturup saçlarımı okşadı. Üzerinde beyaz bir bornoz vardı ve makyajını çıkarmıştı ama yine de çok güzel görünüyordu ve kullandığı pembe duş jeli kokuyordu. Büyüdüğümde tıpkı onun gibi olmak istiyorum. Ona yabancılarla yaşamaktan korktuğumu söyledim ve biraz daha ağladım. Bana endişelenmemem gerektiğini söyledi ve odadan çıkıp ışığı söndürmeden önce beni alnımdan öptü. Ondan sonra saatlerce konuştuklarını duydum, annem ve babam gibi bağırıyorlardı, sadece aynı yatak odasında sessizce konuşuyorlardı, gerçek bir evli çift gibi. Ertesi gün yemek masasının üzerinde evlat edinme evraklarını gördüm, yani işler gerçekten yolunda gitmişti.

Şimdi

Pazartesi, 2 Ocak 2017

Ben hala
hayattayım.

Kafamdan geçen ilk düşünce bu oldu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama hayattayım ve geri döndüm, sadece nerede olduğumdan emin değilim. Burada olmaktan mutlu olup olmadığıma ve tüm bunların ne anlama geldiğine karar vermem biraz zaman alıyor. Edward beni öldürmeye çalıştı, bundan eminim ama hâlâ hayattayım. Sanırım zaten ölü olan bir şeyi öldürmek zor olmalı.

Hastanelerden hiç hoşlanmadığım için bu hastanede hatırı sayılır bir zaman geçirdim. Paul ve ben bebek sahibi olmaya çalışırken buraya gelmiştik, kız kardeşimin doğum yaptığı ve büyükannemin öldüğü yer burasıydı. Claire'in ninesi gibi kanserden ölmedi, biz otuz yaşındayken zatürre kılığına bürünmüş yaşlılıktan öldü. Ölümü zaman aldı ve parçalanmış ailemize zarar verdi. Aşırı keder ve umutsuzluk bizi geçici olarak birleştirdi. Ama Claire'in içinde kapatılması mümkün olmayan bir şalter attı. Çocukken ninesinin ölümüyle ilgili hissettiği öfke geri döndü. Uzun süre bastırdığı öfke zamanla büyümüştü. Nefretin hâlâ gidecek bir yere ihtiyacı vardı. Claire'in hâlâ suçlayacak birine ihtiyacı vardı. İşte o zaman Madeline'in izini sürdü. Vaftiz annesinin gerçekte kim olduğunu ve hala nerede yaşadığını keşfettiğinde yaşadığımız şaşkınlığı hayal edin. Madeline'i yok etmek Claire'in saplantısı haline geldi ve bu da benim saplantım oldu. Tekrar dengesizleşti, herkese güvensizlik duymaya başladı. Ruh halindeki değişim, Claire bir şeye üzüldüğünde her şeyin olabildiğince güvenli olduğundan emin olmak için rutinlerime olan ihtiyacı artırdı.

Buna OKB diyorlar. Önemli bir değil ama yaşlandıkça daha da kötüleşti. Gençken haftada bir kez aynı hastaneyi ziyaret etmek zorunda kalırdım. Çok konuşmayı ve az dinlemeyi seven kısa boylu bir adamla tanışırdım. Hep aynı ayakkabıları giyerdi, gri deri ve mor bağcıklı, saatlerce onlara bakardım. Dört ay süren haftalık ziyaretlerden sonra bana obsesif düşüncelerim olduğunu ve açıklanamayan bir kaygı düzeyini işlemek için kompulsif faaliyetler gösterdiğimi söyledi. Ona ağız kokusu olduğunu söyledim. Bundan kısa bir süre sonra onunla görüşmeyi bıraktım. Ailem beni iyileştirmeye çalışmaktan vazgeçti ve bunun yerine tüm dikkatlerini güzel, A sınıfı yedek Claire'e odakladı.

Kurtarmış oldukları kızı, tamir edemedikleri hatalı orijinali, yani beni unutarak.

Kendimi geçmişten günümüze çekmeye çalışıyorum, iki yerde de olmak istemiyorum. İşte o zaman ağladığını duyuyorum. Gözyaşlarını tercüme etmem ve nerede ve ne zaman olduğumu tespit etmem biraz zaman alıyor.

"Her için çok üzgünüm Amber," diyor Claire'in sesi uzaklardan bir yerden. Ben aşağıda süzülürken kelimeler yüzeyde kendilerini tekrar ediyor gibi görünüyor. Onun sesi beni bulduğum yerden yukarı çekiyor ve sanki çok derin bir uykudan uyanmışım gibi hissediyorum. Bir şeyler farklı. Işık ve gölge değişmiş. Rahatsız edici bir his, sanki biri sormadan zihnimdeki mobilyaları yeniden düzenlemiş gibi.

"Bana ondan bahsetmeye çalıştın, değil mi? Ama dinlemedim. Çok üzgünüm," diyor Claire. Şimdi sesi daha yakın geliyor, sanki uzanıp ona dokunabilirmişim gibi. Ne dediğini anlamam biraz zaman alıyor ama oyuncu seçimi süreci sonunda 'o' rolü için Edward'da karar kılıyor.

Uzaklara dalıp gidiyorum. Kelimeler tek seferde işlenemeyecek kadar çok.

Edward'ın adının anılması, içinde bulunduğum alanın kenarlarını karartıyor gibi görünüyor. Bir şey oldu, kötü bir şey. Hatırlayabildiğimden daha kötü bir şey. Her ne olursa, Claire bunu biliyor, bu yüzden belki şimdi iyi olacağım. Geçmişte insanların bana zarar vermesini hep engellemişti.

"Bir değişiklik var mı? Paul'ün sesini

duyuyorum. "Hayır, henüz değil. Onu

yakaladılar mı?" diye soruyor Claire.

"Hayır. Dairesine gitmişler ama orada değil.

Odaklanmaya ve onların sözlerini kafamın içinde oluşturduğum gerçeklik filtresinden geçirmeye çalışıyorum ama bu her zaman işe yaramıyor. Yüzeye çıkmaya başlayan üzücü ve kötü anıların bazılarını silebilmeyi isterdim, ama sanki açılmışım ve aniden hepsini hatırlayabiliyorum. Hatırlayamayayı dilediğim kısımları bile.

Edward'ın odamda olduğunu hatırlıyorum.

Bana ne yaptığını hatırlıyorum.

Nasıl bildiklerini anlamıyorum.

Sonra Paul'ün odama bir kamera yerleştirdiğini söylediğini hatırladım. Olanları izlemiş olmalı. Bu fikir beni hasta hissettiriyor.

Hâlâ suyun altındaymışım gibi hissediyorum ama bulanık sıvı giderek berraklaşıyor ve yüzeye her geçen gün daha da yaklaşıyorum. Ve dahası da var.

Kaza gecesini hatırlayabiliyorum, her şeyi hatırlayabiliyorum.

Artık ne olduğunu biliyorum - Noel günü arabayı kullanan ben değildim ve bir kaza da değildi. Uzaktaydım. Ne kadar zamandır bilmiyorum ama şimdi geri döndüm ve her şeyi hatırlıyorum.

O zaman

Noel Günü, 2016 - Erken Akşam

"İyi misin? Paul kanepeye uzanıp televizyonun kumandasını eline alırken soruyorum.

"Ne? Evet, iyi.

"İçki?"Viski,

lütfen.

Bir an duraksadım. Paul uzun zamandır viski içmiyor. Bir zamanlar içtiği tek şey buydu ama kehribar rengi sıvı onu değiştirdi ve ona olan bağımlılığı bizi de değiştirdi. Onun bir parçası haline geldi. Çirkin bir parçası. Yazmasına yardımcı olduğunu düşünürdü ve bütün gece kulübede kalırdı, sadece o, dizüstü bilgisayarı ve bir şişe. Her gece edebi bir üçlü ve hayal kırıklığı yaratan bir klişe. Sıvı sınırları olan bağımsız devletler haline geldik ve ben kızgındım, yalnızdım, korkuyordum. Yazıyordu ama bunlar yanlış türden kelimelerdi; ait değillerdi. Bebeğimiz olmayınca işler daha da kötüye gitti. Bu

acıyı iyileştirmek için seçtiği ilaçtı ve onu en saf haliyle kendi içine döktü. Temiz. Ama sonuç asla düzenli olmadı. Yavaş bir intiharı en ön sıradan izlemek gibiydi. Daha fazla izleyemeyince, ayrılmakla tehdit ettim. Duracağını söyledi ama durmadı. Kendini özel olarak zehirledi. On günlüğüne ayrıldım. O zaman bıraktı. Bu bir yıl önceydi ve bir daha asla geri dönmeyeceğim.

"olduğunu sanmıyorum, sevgilim...

Kafasını kaldırmadan, "Annem aldı, dolapta," diye cevap veriyor. Aradığı şeyi bulamadığı için televizyon kanalını değiştirmeye devam ediyor.

Mutfağa gidip buzdolabını açıyorum. İsteğini görmezden geliyorum ve bilinçli olarak soğuttuğum şampanya şişesini çıkarıyorum. Ona bebekten bahsedeceğim, öğrendiğinde ruh hali değişecek ve bu asla unutamayacağımız bir Noel olacak. Zaten içmem gerekenden fazlasını içtim ama küçük bir kadeh fark yaratmayacak.

"Çocuğumuz olmadığına seviniyorsun, değil mi?" diyor Paul salondan. "Ne?

"Her şeyin kaosu. Bütün günüm onlarla geçiyor, şu ya da bu şekilde kesintiye uğramadan tek bir konuşma bile yapamıyorum.

"O kadar da kötü değildi, değil mi? Ön odaya geri döndüğümü

söylüyorum. Sol gözümünden bir damla yaş kaçıyor, durduramıyorum.

'Hayır, çocuklar iyi. Sadece Claire beni kötü bir ruh haline sokuyor. Hayatlarımızı nasıl yaşamamız gerektiğini dikte etmesinden bıktım, her zaman müdahale ediyor ve sen ona asla bunu söylemiyorsun. "Bu ne için?" diye soruyor şampanyayı göstererek.

"Kutlama yapabiliriz diye düşünmüştüm.

"Kitap anlaşılmamı kutladık bile. Ağlıyor musun?" 'Ben

iyiyim.'

'Eğer mesele Claire'in benimle Amerika'ya gelmeni istemediğini söylemesiyse, ne dediği umurumda değil. Eminim birkaç hafta sensiz de idare edebilir.

'Claire'e kitaptan bahsettin mi? Ne zaman?'

"Sen yukarıda ikizlere masal okurken ağzından kaçırverdi.

Ayrılmadan önce bana neden öyle baktığını şimdi anlıyorum. Bu bir uyarıydı. Paul ne yaptığının farkında olmadan yoluna devam etti.

'Neden insanlara söylemeyelim ki zaten? Ve haklısın, kutlama yapmalıyız. Masadan şışeyi alır ve açar.

"Ona tam olarak ne söyledin? Sesimin titrediğini duyarak soruyorum.

"Lütfen kız kardeşin, onun sıkıcı kocası ve korkunç ikizleri hakkında konuşmayı bırakabilir ?

"Ona ne söyledin Paul? Bu çok önemli.'

'Neden bu kadar ? O da deli gibi davranıyordu.'

'Çünkü uzaklara gitme fikrime üzüldü, biliyordum. Ona henüz söylememeni söylemiştim.

"Sorun o değil, onun aptal günlükleriydi. Bana neden sana bir tane aldığımı sordu, ben de çatı katında onunkini bulduğumu söyledim ve birkaç saniyeden kısa bir süre içinde sıfırdan psikopata dönüştü.

Kafamın içinde her şey çok gürültülü olmaya başladı.

"Sana Claire'e günlüklerden bahsetmemeni ve onları okumamamı söylemiştim.

"Onları okumadım, pek sayılmaz. Sadece ikinizin bir elmanın iki yarısı olduğunuzla ilgili bir satır. Ona aktardım, komik olduğunu düşündüm ama o öyle düşünmüyor .

Bir iki yarısı.

"Seni öldürecek.

Gülüyor. Şaka yapmadığımı anlamıyor. Kimsenin beni ondan almasına izin vermez, hiç vermedi. Yıllar boyunca insanlara korkunç şeyler yaptı - arkadaşlar, iş arkadaşları, sevgililer, hiçbiri onun gözünde benim için yeterince iyi değildi. Her birinden kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. İkizler doğduğunda, kendi ailesi olduğunda bazı şeylerin değişebileceğini düşündüm, ama değişmedi, her zamankinden daha sıkı tutundu. Sanırım hamile kalamadığımda biraz memnun bile oldu, bir çocuğa olan sevgimin bir şekilde ona olan sevgimi azaltacağından endişelendi. Ünlü yazar Paul ile durum farklıydı. Onun benim için iyi olduğuna karar verdi ve bir milden daha az bir mesafede yaşamaktan mutlu olduğunda çok sevindi. Bu bir sınav gibiydi - Paul sınavı geçti çünkü beni ondan uzaklaştırmaya çalışmadı. Ama şimdi başarısız oldu.

Midem bulanıyor. Neler yapabileceğini biliyorum. Odadan çıktım, telefonumu buldum ve Claire'in numarasını çevirdim.

Hiçbir şey.

Tekrar deniyorum ama yine sesli mesaja yönlendiriyor.

'Onları okumadı. Yapma, zorunda değilsin,' diyorum elimden geldiğince sessizce.

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?" diyor Paul, koridorda arkamda belirerek. 'Bir çocuğun günlüklerinden bahsediyoruz. Belki de onları okumalıydım,' diyor.

'Eğer seni arar ya da buraya gelirse, ona onları çoktan yaktığımı söyle. Kapıyı açma ve onu içeri alma. Arabanın anahtarları nerede?'

"Neden sen?

Büfeye koşuyorum, ıvır zıvırla dolu çekmeceleri açıyorum.

"Ne olursa olsun ona güvenmeyeceksin, anladın mı? Yedek anahtarları buluyorum, içinde ne olduğuna bile bakmadan çantamı alıyorum ve ön kapıya koşuyorum.

"Amber, bekle. . .' Çok geç kaldı, ben çoktan patikadan aşağıya inmiş, karanlıkta ve yağmurda araba anahtarının düğmelerini seçmeye çalışıyordum. Üzerimde palto yok ve şimdiden sıırıslıklam olmuş durumdayım. Paul hala yeni Noel terlikleriyle dışarıda beni takip ediyor. Telefonunu kulağına götürüyor.

"Benim. . kız kardeşin gerçekten üzgün. Sanırım seninle bir ilgisi var. Beni arayabilir misin, böylece bunu çözmeye çalışabiliriz-' Arkamı dönüyorum ve telefonu elinden alıyorum. Garaj yolunda parçalandı.

Ağzı açık bir şekilde ona bakıyor, sonra bana bakıyor. "Ne oluyor lan?"

"Claire'den uzak dur!

Kendini duyabiliyor musun? Deli gibi davranıyorsun! Araba kullanamazsın. Limitin üzerinde olmalısın.

"Ben iyiyim!

Yan tarafta bir ışık yandı ve komşumuzun dışarı çıktığını gördüm. Bağırduğımızı fark etmemiştim. Arabaya binmek için döndüm ve anahtarı düşürdüm. Anahtarı bulmak için eğilirken ellerim titriyor, karanlıkta etrafı yokluyorum. Parmaklarım ödülü bulduğunda Paul sürücü koltuğuna geçmeme engel olmaya çalıştı. Onu geri itiyorum, içeri giriyorum ve kapıyı çarparak elini metale sıkıştırıyorum. Acı içinde çığlık atıyor, elini geri çekiyor ve ben kapıyı tekrar çarpıyorum. Anahtarı kontağa soktum ve uzaklaştım.

Şimdi

Salı, 3 Ocak, 2017

Claire, "Ben biraz eve gidip David'in ikizleri öldürüp öldürmediğini kontrol edeceğim," diyor.

"Elbette," diye yanıtlar Paul.

"Kahretsin, çok özür dilerim. Bırakın ikizlerden bahsetmeyi, onlardan bahsetmek bile istememiştim." "Sorun değil.

"Seni emin misin?

'Hayır. Onu tekrar terk etmeyeceğim. Bu sefer olmaz.' Kapının açıldığını duydum.

Claire?

"Evet?

"Bu senin hatan değil.

Ona karşı nazik davranıyor ama yanılıyor. Bu Claire'in suçu. Hayatımda yanlış olan her şey Claire'in suçu. Gittiğini duydum ve sevindim.

Paul'un eli benimkini tutuyor, güçlü, sıcak ve güvenli hissettiriyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldar. 'Seni hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorum. Burada olmalıydım.

Paul'ün Edward'ın bu odada bana yaptıklarını izlediğini hayal ediyorum. Onu evde, çok uzakta otururken ve bir yabancı'nın elini çarşafımın altından geçirdiğini görürken hayal ediyorum. Ben bir kâbusun içine hapsedilmiştim ama Paul dışarıda hapsedilmiş, benim kâbusu yaşamamı izlemek zorunda kalmıştı. Benim dışarı çıkmak istediğim kadar o içeri girmek istiyordu.

'Seni çok seviyorum' diyor ve beni alnımdan öpüyor.

Ben kendi cehennemimde uyurken o kendi kişisel cehennemini yaşadı. Keşke ona tüm bunları yaşattığı için ne kadar üzgün olduğumu ve onu da sevdiğimi söyleyebilseydim. Kelimeleri kafamda tekrar tekrar söylüyorum, ta ki kulağa şişman ve gerçek gibi gelene kadar.

"Seni seviyorum.

"Aman Tanrım," diyor Paul ve elimi bırakıyor. İçgüdüsel olarak sorunun ne olduğunu görmek istiyorum ve gözlerimi açmaya çalışıyorum. Parlak ışık beni bunalıyor ve acısı kafatasımın arkasına kadar vuruyor.

"Paul. Bir ses duydum ve kendi sesim olduğunu fark ettim.

"Buradayım," diyor ve ben onu görebiliyorum. O ağlıyor ve şimdi ben de ağlıyorum. Beni öpüyor ve onu görebiliyorum. Bu gerçek. Gözlerim gerçekten açık. Uyanığım.

O zaman

2016 Noel Günü - Akşam

Claire'in araba yoluna giriyorum ve onu verandada dikilirken görüyorum. Beni bekliyordu. Arabadan iniyorum ve arabanın kapısını bile kapatmadan yağmurun altında ona doğru yürüyorum. Elbisem sıırsıklam ve bacaklarıma yapışıyor. Sanki kumaş beni tutmaya çalışıyor, oraya girmemi engellemeye çalışıyor.

"Merhaba Amber," diyor. Kollar kavuşturulmuş. Yüz hatları rahat. Vücut tamamen hareketsiz.

"Konuşmamız lazım.

"Bence sakinleşmen gerek.

"O hiçbir şey görmedi; hiçbir şey bilmiyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

'Eğer ona zarar verirsen, eğer ona bir şey olursa ...'

Bir adım öne çıkıyor. "Ne? Ne yapacaksın?

Ona vurmak istiyorum. Onu çok kötü incitmek istiyorum ama yapamıyorum. Onu hala nefret ettiğimden daha çok seviyorum. Bu konuşmayı burada yapamayız. Kimin dinleyeceğini asla bilemezsin.

"İçeri girebilir miyim, lütfen?"

Sanki riski değerlendiriyormuş gibi bir süre bana bakıyor. Gözleri karar vermeden önce kollarını açıyor. Başını sallıyor ve koridorun içine doğru adım atıyor, takip etmem için yeterince yer bırakıyor.

"İslanmışsın, ayakkabılarını çıkar.

Kapıyı sessizce arkamızdan kapatıyorum ve bana söyleneni yapıyorum. Yeni krem halısının üzerinde yalınayak duruyorum ve bundan sonra ne olacağı konusunda endişeleniyorum. Daha önce hiç gitmediğimiz bir yerdeyiz. David'in nerede olduğunu, bizi duyup duymadığını merak ediyorum.

'David üst katta. Sen ve kocan gittikten kısa bir süre sonra bayıldı,' dedi aklımdan geçenleri okuyarak. Kocam, artık Paul değil. Sorun olarak tanımladığı kişiyle ilişkisini çoktan koparmış. Gözleri karanlık ve soğuk. Kendi içinde beni çok korkutan o yere çoktan gittiğini görebiliyorum.

"Onları geri istiyorum," diyor. Ne olduğunu sormama gerek

yok. "Onları yaktım.

"Sana inanmıyorum.

"Onları okumadı.

"Onları neden aldın ki?"

"Buradaydılar. Tavan arasında. Annem ve babam öldükten sonra onları buldum. Sana ait her şeyi saklamışlar. Bana ait hiçbir şey yoktu.'

"Yani onları sen mi çaldın?"

Hayır. Sadece bir şey istedim. Sana her şeyi bıraktılar. Sanki artık hiç var olmamışım gibiydi.

'almamalıydın ve Paul'ün okumasına izin vermemeliydin. Yoksa ona bir şey olmasını mı istedin?'

'Hayır! Onları okumadı. Ondan uzak dur!'

'Sakinleşmen gerek.'

"Geri çekilmen gerek. Onu ittim. Bunu yapmak istememiştim. Geriye doğru tökezledi, gözlerinde hatırladığım o şey parladı. Tekrar öne çıktı, yüzü bana dönüktü. Nefesini hissediyorum.

"Onları okudu ve şimdi durumla ilgilenilmesi gerekiyor," diyor sakince. "O bilmiyor.

"Onları okudu.

"Hayır, yapmadı. Ona yalvarıyorum, kulaklarının gerçeğin sesine kapalı olduğunu zaten biliyorum.

'İki. Bezelye. İçinde. A. Pod. Bana söylediği buydu. Onları okudu. Kelimeleri bana tükürüyor ve her birinde karnımdaki ağrı o artıyor ki beni bıçakladığını düşünüyorum. İşte o zaman kanı görüyorum. Her iki eline de bakıyorum ama boşlar, bıçak yok. O da şimdi sağ bacağımın iç kısmından aşağı doğru akan tek kırmızı çizgiye bakıyor. Ellerim karnıma doğru uzanıyor ve acı beni ikiye bölüyor.

"Oh, Tanrım," diye fısıldamayı başarıyorum. Sonra dizlerimin bağı çözülüyor ve acıya daha da gömülüyorum.

"Neler oluyor? Claire sorar. "Oh,

Tanrım, hayır.

"Hamile misin? Yüzünde şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. Cevabımı beklemiyor. 'Böyle bir şeyi bana nasıl söylemezsin? Eskiden birbirimize her şeyi anlatırdık. Zihninin bu yeni bilgiyle dolup taşığını görebiliyorum. Yeni bir rota çiziyor.

"Özür dilerim," demeyi başarıyorum, çünkü öyle olmam gerektiğini düşünüyor. Yüzü değişmiyor.

"Sadece küçük bir kanama. İyileşeceksin. Arabanın

anahtarlarını ver.' Başımı salladım. "Paul'u ara.

Bana anahtarları ver. Hastane buradan on beş dakika uzaklıkta, ambulans çağırmaktan daha hızlı. Yolda onu ararız.'

Her zaman yaptığım gibi onun dediklerini yapıyorum.

Şimdi

Salı, 3 Ocak 2017

"Aç mısın?" diye soruyor Paul. Uyuyordum, uyanabileceğin türden bir uyku. Hastane yatağında doğruldum ve arkamdaki yastıkları ayarlamasına izin verdim. Kapı açık ve dışarıda bir el arabası görüyorum.

Kuzeyli Hemşire, Paul'e bir tepsi yemek verirken, "Yavaştan alması gerekiyor, her seferinde azar azar," diyor. Onun sesini tanıyorum. Gerçek hayatta kafamdakiyle aynı görünmüyor. Daha genç, daha zayıf, daha az yorgun görünüyor. Onu hiç gülümserken hayal etmemiştim ama o gülümsüyor, hem de her zaman. Bazı insanlar dışarıdan mutlu görünürler ama içlerinin kırık olduğunu ancak bakmanın yanı sıra dinlerseniz anlarsınız.

Paul tepsiyi aldı ve önüme koydu. Tavuk, püre ve yeşil fasulye var. Bir kutu meyve suyu ve çilekli jöleye benzeyen bir şey. Çok açım ama şimdi ne sunulduğunu görebildiğim için yemek için daha az istekliyim. Paul çatal bıçak takımını alıyor ve çatala biraz patates püresi koyuyor.

"Yapabilirim,"

diyorum. "Üzgünüm.

Çatalı ondan alıyorum.

"Teşekkür .

Çoğunu yiyorum. Her seferinde küçük parçalar çiğneyip yutuyorum, boğazım hala tüp yüzünden acıyor. Pek bir şeye benzemiyordu ama şu anda hayatımın en güzel yemeğini yemiş gibi hissediyorum. Tavuk çok pişmişti ve patatesler pütürlüydü ama çiğneyebilmek, yutabilmek ve tekrar tadına bakabilmek bile her lokmayı enfes kılıyordu. Çünkü bu yaşadığım anlamına geliyor.

"Başka bir şey hatırlıyor musun? Paul sorar.

Başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Pek sayılmaz.

Rahatlamış görünüyor. Sanki bir geleceğimiz varmış gibi gelecekten bahsediyor ve bu bana kendimi yeniden gerçek hissettiriyor. Paul'ün gördüklerini görmenin, bir adamın bana bunu yapmasını izlemenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama bu onun için bir şeyleri değiştirmiş gibi görünmüyor, en azından şimdilik. Düşüncelerim düzleşmeye başlıyor, onun sözleri düşüncelerimdeki kıvrımlar pürüzsüz hale gelene kadar kırıksıklıkları düzeltiyor. Kusurlu olan yepyeni, kullanılmamış ve bozulmamış gibi temiz ve düzenli hale gelene kadar kalan çizgiler üzerinde ısrar ediyor.

Paul'un telefonu yatağın başucundaki masada çalışıyor. Elini , okudu ve bana baktı.

"Ne? diye sordum.

"Bir ziyaretçin var.

Kendimin solmaya

başladığımı hissediyorum.

"Kim?

"Claire. Bir şey söylemem için bir süre bekliyor ama söylemiyorum. "Sorun olur mu? İstemiyorsan onu görmek zorunda değilsin. Kimseyi görmek zorunda değilsin. Ama ikinizin arasında her ne olursa, onun çok üzgün olduğunu biliyorum.

"Sorun yok.

'Tamam. Otoparkta, yani birkaç dakika sürer. Ona yukarı gelmesini söyleyeceğim.' O kız kardeşime mesaj atarken ben başka tarafa bakıyorum. Paul o gece olanları hatırladığımı bilmiyor. Henüz ne yapacağıma, ne kadarını bilmiyormuş gibi davranacağıma karar vermedim.

"Size başka bir şey getireyim mi? Paul

soruyor. "Bir kadeh şarap iyi olurdu," diye

yanıtlıyorum.

Gülüyor, harika bir ses. 'Eminim yaparsın, ama bence üzüm suyu için hala biraz erken olabilir. Her seferinde bir gün.

Tepsiyi alıp hemen dışarıda yere bırakıyor, sanki burası bir otel odasıymış ve biz oda servisi sipariş etmişiz gibi. Bu iş bittiğinde bir yerlere gitmek istiyorum. Gerçek hayattan bir süreliğine kaçmak. Gündüzleri güneşi hissedebileceğin ve geceleri yıldızları görebileceğin herhangi bir yere. Kapı açık ama o yine de kapıyı çalıyor.

"Merhaba," diyor, daha fazla yaklaşımadan önce davet edilmeyi

bekliyor. "İçeri gel," diyor Paul.

"Nasılsın?" diye soruyor ikimizin arasına bakarak ama beni kastederek.

"İyiyim," diyorum.

Paul sandalyesinden kalkar. "Pekala, tamam. Ben biraz dışarı çıkayım, siz ikiniz de arayı kapatın.

İyi olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum. Claire ve ben birbirimize bakıyoruz, gözlerimizin ardında sessiz bir konuşma gerçekleşiyor. Paul'ün boşalttığı sandalyeye oturuyor ve onun duyamayacağı kadar odadan uzaklaştığından emin olana kadar bekliyor.

"Özür dilerim," diyor sonunda.

"Ne için?

"Hepsini.

Önce

Pazar, 14 Şubat 1993

Sevgili
günlük,

Bugün Sevgililer Günü. Hiç kart almadım ama bu umurumda değil. Artık bir ailem var, düzgün bir aile ve tek istediğim de buydu. Yeni bir ismim bile var. Claire Taylor. Bence kulağa hoş geliyor. Taylor'ın annesine 'Anne', babasına da 'Baba' diyorum ve sanırım bu onların hoşuna gidiyor. Benim de hoşuma gidiyor. Taylor dışında herkes beğendi. Bugün bütün sabah somurttu, küçük bir kız gibi yatak odasında ona verdiğim oyuncak bebekle oynadı. Bebeğe Emily diyor ve kimsenin duymayacağını düşündüğü zamanlarda oturup onunla konuşuyor.

Yemekten sonra odama gitmek istedim ve annem kabul etti. Yeni kitabımı okumak istediğimi söyledim ve o da bana inandı. Pazar günü olduğu için rosto yedik. Pazar günleri hep rosto yeriz. Bugün bütün bir tavuk, kızarmış patates, Yorkshire'dan pudinger ve bolca sos vardı. Ben kendiminkinin hepsini yedim, Taylor kendininkinin çoğunu bıraktı. Onu da yedim ama zaten o kadar doymuştum ki patlayacağımı sandım. Merdivenlerden yukarı çıkarken annemin Taylor'a neyin yanlış olduğunu sorduğunu duyabiliyordum. Ona sürekli neyin yanlış olduğunu soruyorlar ve bu beni çok kızdırıyor. Hiçbir sorun yok. O da benim kadar mutlu olmalı ve her şeyi berbat etmeyi bırakmalı.

Kendi odama giderken Taylor'ın yatak odasının önünden geçtim ve Emily'nin yatakta oturduğunu, cam gözleriyle bana baktığını gördüm. Sosyal hizmet görevlisiyle yaptığım ziyaretlerden birinde onu seçtiğimi hatırladım, o gerçekten benimdi ve onu geri alabilirdim. Daha önce hiç onun gibi bir oyuncak bebek görmemiştim, çok gerçekçi görünüyordu. Parlak siyah saçları, pembe yanakları ve uyumlu ayakkabıları olan güzel mavi bir elbisesi vardı. Çok değerli görünüyordu. Mükemmeldi. Ondan hoşlanmamıştım. Onu aldığımı ya da odama götürdüğümü hatırlamıyorum. Sadece yere baktığımı ve elimde kalem kutumdaki pusulayı, kucağında da gözleri çizilmiş Emily'yi gördüğümü hatırlıyorum.

Bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden Emily'nin elinden tuttum ve ön bahçeye çıktım. Bebeklerle oynamak için çok yaşlıyım, bu yüzden Emily'yi yere bıraktım. Yola. Küçük ayakları kaldırıma sıkışmıştı. Öğle yemeğinden sonra hala çok tok hissediyordum.

Ben de ön bahçeye oturdum ve parmaklarımla küçük çim tutamları kopardım. Güneş parlıyordu ve gökyüzü maviydi ama hava soğuktu. Yine de umursamadım. Dışarıda olmak istiyordum, görmek istiyordum.

Birinin sizi izlediğini bildiğinizde hissettiğiniz o duyguya kapıldım ve eve bakmak için geri döndüm. Taylor üst kattaki yatak odasının penceresinden ikimize bakıyordu. Gözleri benden bebeğe kaydı ve tekrar geri döndü. Arkasını döndü ve ağlayıp ağlamayacağını merak ettim, son zamanlarda hep ağlıyordu.

İlk araba Emily'ye hiç dokunmadı ve yüzden kendimi kötü hissettim, arabalar bizim yolumuzdan çok sık geçmezler. Taylor ikinci arabayı görmek için tam zamanında bahçedeydi, yani bu iyiydi. Iskalamadı. Sol ön lastiği bebeğin yüzünün üzerinden geçti, saçları tekerleğe dolandı. Dönüp dönüp altına girmesini izledim. Sol arka lastik de onun üzerinden geçti ama onu bulduğu yerde, asfaltta düz bir şekilde yatarken bıraktı. Taylor yanımda durmuş, hâlâ uzaktaki bebeğe bakıyordu. Yüzü değişmedi, vücudu hareket etmedi, öylece durdu. Parmaklarımla arasında yuvarladığım ot parçalarını çıkarmaya ettim. İstmeden de olsa bir melodi mırıldanmaya başladım:

Otobüsteki tekerlekler gün boyu dönüp duruyor.

"Kimseye söyledin mi? Ben sordum.

Ne hakkında olduğunu sormadı, sadece başını salladı ve yere baktı. "İyi," dedim ona. "İnsanlara masal anlattığında kötü şeyler olur. O zaman bana , yüzü boş gibiydi, mutlu değildi ama üzgün de değildi. Oturduğum yerin yanındaki çim parçasına vurdum ve sonunda gelip oturdu. Palto giymiyordu ve üşümüş olabileceğini biliyordum, bu yüzden elini tutmak için uzandım ve o da bana izin verdi. Üç kez sıktım ve o da üç kez sıktı. O zaman iyi olacağımızı, hiçbir şeyin değişmediğini anladım. O kendini biraz kaybetmişti ama ben onu tekrar bulmuştum. Artık kardeş olabiliriz ama her zaman bir elmanın iki yarısı gibi olacağız.

O zaman

Noel Günü, 2016 - Gece

C laire başını kolumun altına koyuyor, ağırlığının çoğunu alıyor, sonra beni arabaya kadar götürüyor. Ona izin veriyorum, zaten kendi başıma ayakta durabileceğimden emin değilim. Garaj yolunda ilerlerken hâlâ çıplak ayaklıyım, ıslak çakıllar ayak parmaklarımı kesiyor. Beni yolcu koltuğuna indiriyor ve daha önce hiç görmediğim kırmızı deri eldivenler giydiğini fark ediyorum. Yan oturuyorum ve arabanın içinde birinin ağladığını duyabiliyorum, bunun ben olduğumu anlamam birkaç saniye alıyor. Direksiyonun arkasına geçiyor, emniyet kemerini bağlıyor ve kapıyı kapatıyor.

"Günlükler nerede Amber?" "Sana

söyledim, onları yaktım. "Yalan

söylüyorsun.

"Tanrı aşkına, beni hastaneye götürün.

Paul'ün MG'sini daha önce hiç kullanmamış ama sanki kendi arabasıymış gibi garaj yolundan geri geri çıkıyor. Bir kırmızı eldiveni direksiyonda, diğeri vites kolunda, tıpkı bir yarış pilotu gibi; kontrolü elinde tutan biri. Gözlerimi kapatıyorum ve kendi ellerimi karnımın üzerine koyuyorum, sanki onu içimde tutmaya çalışıyormuşum gibi. Bir kız olduğundan eminim.

Claire bizi yolun dışına doğru yönlendirirken konuşmuyoruz. Duyabildiğim tek ses radyodaki sesler, ama onlar bile gerçek değil, hepsi önceden kaydedilmiş. Ara sıra gözlerimi açıp camlardan dışarı bakıyorum, doğru yolda olduğundan emin olmak için ama tek görebildiğim siyah. Bir köşeyi dönerken kendimi sabit tutmak için bir elimi gösterge paneline bastırmak zorunda kalıyorum.

'Hamile kalamadığını sanıyordum,' diyor ikinci vitese geçerek. Sanırım şimdi ana yoldayız, uzun sürmez.

"Ben de öyle.

Üçüncü vites.

"Paul biliyor mu?

"Hayır.

Dördüncü vites.

"Neden bana söylemedin?

"Her zaman başka kimseye ihtiyacımız olmadığını söyledin.

Beşinci.

Gözlerimi açıyorum ve krampların durduğunu fark ediyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Ağrı geçti," diyorum ve biraz doğrulmaya çalışıyorum. "Sanırım iyi olabilirim. İçimden bir rahatlama damlası akıyor. Claire'e bakıyorum ama yüzü değişmemiş, sanki beni duymamış gibi. "İkizlere hamileyken bir kez kanaman oldu, değil mi? diye soruyorum.

"Yine de kendinizi hastanede kontrol ettirmelisiniz, üzölmektense tedbirli olmak daha iyidir.

"Haklısın. Ama artık biraz yavaşlayabilirsin. Cevap vermiyor, sadece önüne bakıyor. "Claire, yavaşlaman gerektiğini söyledim, sanırım ben iyiyim. Ellerim içgüdüsel olarak karnıma doğru hareket ediyor.

"Bana söylemeliydin," diyor, o kadar sessiz ki kıpırdadığını görmesem kelimeleri duyacağımndan bile emin değilim. Yüzü çirkin bir ifadeye bürünmüştü. 'Eskiden birbirimize her şeyi anlatırdık. Eğer sana söylediklerimi yapsaydın ve yalan söylemeyi bıraksaydın bunların hiçbirisi olmazdı. Eğer ölürsen sadece kendini suçlarsın.

"Ölmemiş," diyorum. Gözyaşlarım göz kapaklarımı patlatıyor ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Bundan ben de eminim, yemin ederim doğmamış çocuğumun kalp atışlarını kendiminki gibi hissedebiliyorum. Claire başını sallıyor. Bebeğin hâlâ hayatta olduğuna inanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve sandalyemin kenarını biraz daha sıkı kavıyorum. Sadece tutunmam gerekiyor, daha fazla ilerleyemem. Şimdi çok hızlı gidiyoruz, neredeyse varmış olmalıyız.

"Amber.

Claire eldivenli elini benimkinin üzerine koyuyor. Soğuk ve gözlerimi açtığımda onun yol yerine bana baktığını görüyorum. Gülümsüyor ve o anki dehşet beni uyuşturuyor.

"Seni seviyorum," diyor ve iki eli direksiyonda yola geri dönüyor.

Frenlerin gıcırdadığını duyuyorum ve sonra her şey yavaşlıyor. Vücudum koltuktan kalkıyor ve uçuyorum. Ön cama çarpıyorum, önce ellerim, sanki bir cam havuzuna dalar gibi. Binlerce küçük parça vücudumun her yerini parçalıyor. Acı mıyor, tüm acı yok oluyor. Gece gökyüzüne doğru uçuyorum. Yıldızları görebiliyorum, o kadar yakınlar ki neredeyse onlara dokunabiliyorum, ama sonra başım asfalta çarpıyor, ardından bir omzum, sonra göğsüm, aniden durmak için kayarken derimin parçalarını yırtıyor. Her şey hareketsiz. Artık uçmuyorum.

Acı geri dönüyor ama şimdi her yerde ve eskisinden çok daha kötü. İçim dışım kırık ve korkuyorum. Ağlamıyorum, ağlayamıyorum ama kanın kırmızı gözyaşları gibi yüzümden aşağı aktığını hissediyorum. Bir arabanın kapısının çarptığını ve radyonun cılız sesini duyuyorum, hala bir Noel şarkısı çalıyor. Acı her şeyi siyaha çevirene kadar artıyor. Ve sonra artık acıyı hissedemiyorum, hiçbir şey hissedemiyorum, sadece uyuyabiliyorum.

Şimdi

Salı, 3 Ocak 2017

"Beni orada bıraktın.

'İçkiliydim, direksiyon başına geçmemeliydim. Korkmuştum.' "Korkmuş muydun? Yardım çağırdın mı?"

Başka tarafa bakıyor. "Öldüğünü sanmıştım.

"Ölmüş olmamı *umuyordun*.

"Bu doğru değil, asla böyle söyleme, seni seviyorum.

'Bana ihtiyacın var, beni sevmiyorsun. İki farklı şeyler.'

'Araba kullandığımı öğrenselerdi ne olurdu biliyor musun? Bana ihtiyacı olan iki küçük çocuğum var.

"Hamileydim. Ama şimdi .'

Biliyorum. Çok özür dilerim. Seni incitecek bir şeyi asla kasten yapmam, bunu biliyorsun.

"Paul'e söyledin mi?"

"Neyi söyledim?"

"Arabayı sen mi

kullanıyordun?" "Hayır.

Sen kullandın mı?

"Sence ben seni buraya alır mıydı?"

O zaman içindeki öfke tıslıyor. "Bu bir kazaydı Amber. Sana yardım etmeye çalışıyordum. Seni hastaneye götürmeye çalışıyordum. Hatırlamıyor musun?"

'Kendi emniyet kemerini bağladığını, çok hızlı sürdüğünü ve sonra frene bastığını hatırlıyorum. Havada uçtuğumu hatırlıyorum.

"Durmak

zorundaydım.

"Hayır, durmadın.

"Arabayla , acı içinde ağlıyordun ve sonra pembe sabahlıklı küçük bir kız hakkında bir şeyler söyledin. Sokakta bir çocuk olduğunu sandım. Durmam için bana bağırdın.

Sözlerini kulaklarıma boşaltıyor ve sonunda beni buluyorlar. Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Olayların hangi versiyonuna inanacağımı bilmiyorum.

Kız kardeşimin ya da benim. Oda, askıya alınmış sessizlikte yaralarımın bakmaya çalışıyor ama Claire dikişleri söküyor.

'Arabadan indiğimde çocuk yoktu, onu hiç görmedim. Ya siz onu hayal ettiniz ya da o kaçtı' diyor.

İkisi de.

Arkamı dönüyorum, ona daha fazla bakamıyorum. Ondan bu şekilde nefret etmek için çok fazla sevgi gerekti.

"Seni orada bırakmamalıydım. Ama bana bebekten bahsetmeliydin. Sen de bana ondan bahsetmeliydin. Birbirimize yalan söylediğimizde böyle oluyor.

"Yalan söylemedim.

Sen de bana doğruyu söylemedin. Onu araştırdım, Edward Clarke. Sen ondan ayrıldıktan kısa bir süre sonra tıp fakültesinden atılmış.

"Yazdığın mektuplar yüzünden.

"Belki. Her iki durumda da haklıydım, bir sorun olduğunu biliyordum. Bu hastaneye gelene kadar farklı hastanelerde garip işler yaptı. Sanırım sana yakın olmak için bu hastaneyi seçti. Anlıyor musun? Bence yıllardır seni takip ediyordu ve bunun bittiğini sanmıyorum. Bana nerede yaşadığını söyle."

"Hatırlamıyorum.

Evet, biliyorsun. Söyle bana. Seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim. Kimsenin seni tekrar incitmesine izin vermeyeceğim.

"Şimdi uyumak istiyorum," diyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Bunu sana getirdim," diyor ve yatağın başucundaki masaya bir şey koyduğunu duyuyorum. Gözlerimi açıp bakıyorum ama ona bakmıyorum. "Sana kim olduğumuzu, yeniden kim olabileceğimizi hatırlatır diye düşündüm," diyor. Cevap vermeyeceğim. Altın bilezik benden çok daha küçük görünüyor.

Hatırlıyorum da, bileğime uyduğuna bile şaşırmıştım. Biz çocukken benden çaldığı. Doğum tarihim altına kazınmıştı. Onun da doğum tarihi. Korkunç ikizler. Kırdığında onarmak için kullandığım çengelli iğnesi hâlâ duruyor. Çok kırılgan. Hâlâ onda olmasına şaşıyorum, dokunmak istiyorum ama yapmıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve ona sırtımı dönüyorum. Sessizliğin geri dönmesini ve beni karanlığın içine çekmesini arzuluyorum, daha fazla duymak istemiyorum. Dileğim gerçekleşiyor. Kapı kapanıyor ve ben yalnız kalıyorum. Bilezik de gitti, kız kardeşim de.

Sonra

Altı Hafta Sonra 15 Şubat 2017

Yatağımızın ucunda durmuş, uyurken yüzünü izliyorum. Paul'ün gözleri kapalı göz kapaklarının altında hareket ediyor ve ağzı hafifçe aralanıyor. Son birkaç ayda yaşlanmış, çizgiler daha da derinleşmiş, gözlerinin altındaki halkalar eskisinden daha koyu bir ton almış. Tamamen yetişkin bir adamı izliyorum ama yine de tek görebildiğim bir kırılganlık resmi. Sadece gecenin sağlayabileceği görkemli sessizlikte duruyorum ve doğru seçimi yapıp yapmadığımı dikkatlice düşünüyorum. olduğuna karar veriyorum. Geçmişimin geleceğimizi belirlemesine izin vermeyeceğim.

Bir aydan biraz fazla bir süredir evdeyim. Sessiz karanlıkta geçen onca zamandan sonra hastaneden ilk çıktığımda aşırı duyusal yüklenme hissettim. Dünya çok hızlı, çok gürültülü ve çok gerçek görünüyordu. Belki de hep ve ben daha önce hiç fark etmemiştim. Alışmak, her şeyi sindirmek biraz zaman aldı. Kazanın olduğu yere gittim, hastanedeki bir travma danışmanı bunun iyi bir fikir olacağını düşündü. Ağacın yanında bir demet ölü çiçek vardı. Birileri o gece öldüğümü düşünmüş olmalı. Sanırım benim bir versiyonum öldü.

Hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Artık Claire'i de affettim, o kadar ki dün David ve Claire romantik bir Sevgililer Günü kutlaması yaparken ikizlere bakmayı teklif ettik. Baş başa geçirecekleri kaliteli bir zamanı hak ettiklerini düşündüm, hatta onlar için özel bir yemek bile hazırladım.

İkizlerin burada olması güzeldi. Öğleden sonra boş yatak odamızda kestiriyorlardı, ilk kez burada uyuyorlardı ve iyi olduklarından emin olmak için onları sürekli kontrol ediyordum. Kapının girişinde durup pembe yanaklarına, çılgın saç tutamlarına baktım, ikisi de bir elmanın iki yarısı gibi rüya görüyorlardı. Tavana ışıklı yıldızlar yapıştırmıştım, çok sevmiş görünüyorlardı. Onlara yıldızların karanlık olmadan parlamayacağını göstermek için ışığı açıp kapatmaya devam ettim. Bugün normalden daha az ağladılar, Paul onları nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyordu. Onlarla doğru tonda konuşarak her şeyi daha iyi hale getiriyordu. Ev yine sessizliğe büründü. Saati kontrol ediyorum: 03.02.

Birkaç hafta sonra bile komanın bazı yan etkileri devam ediyor. Korkunç derecede rahatsız edici kâbuslar görüyorum ve uyandığımdan beri uyumakta güçlük çekiyorum. Aşağıya iniyorum ve Digby beni karşılamaya geliyor. Artık bir yavru köpeğimiz var, siyah bir Labrador. Paul'un fikriydi. Mutfığa doğru yürüyorum, rutinime başlamadan önce saate bakıyorum: 03.07.

Arka kapıdan başlıyorum ve kilitlendiğinden emin olana kadar kolu tekrar tekrar çeviriyorum.

Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı.

Sonra, dirseklerimden bükerek büyük fırının önünde duruyorum. Parmaklarım bildik şekli oluşturuyor: işaret ve orta parmak her iki elin başparmağını buluyor. Kendi kendime sessizce fısıldıyorum, bir yandan da tırnaklarımı birbirine geçirerek her şeyin kapalı olup olmadığını görsel olarak kontrol ediyorum. Tekrar yapıyorum. Üçüncü kez yapıyorum.

Digby mutfak kapısından beni izliyor, başı bir tarafa eğik. Çıkmaya gidiyorum, kısa bir süre oyalanıyorum, çıkmadan önce her şeyi son bir kez kontrol etsem mi diye düşünüyorum. Saate bakıyorum: 03.15. Vakit yok. Paltomu giyiyorum, çantamı alıyorum ve içindekileri kontrol ediyorum: Telefon. Cüzdan. Anahtarlar. Birkaç ufak tefek şey daha. Digby'nin tasmağını takmadan önce iki kez daha kontrol ediyorum, sonra evden çıkıyorum, ay ışığının aydınlattığı bahçe yolunda yürümeden önce ön kapının kilitli olup olmadığını üç kez kontrol ediyorum.

Yürümenin yardımcı olduğunu ve yavru köpeğin gece ya da gündüz fark etmeksizin bunu takdir ettiğini görüyorum. Sadece birkaç blok yürüyüp biraz temiz hava aldıktan sonra normalde tekrar uyuyabiliyorum. Başka hiçbir şey işe yaramıyor. Ana yol boyunca yürüyorum, tek bir

Sanki herkes gitmiş ve dünyada bir tek ben kalmışım gibi evlerin hiçbirinden ıfık sızmmıyor.

Gece gökyüzünün pul gibi yıldızlarla kaplı siyah örtüsü altında uyuyan sokaklarda ilerliyorum. Bunlar yirmi yıl önce baktığım yıldızların aynısı, ama ben sonsuza dek değıştim. Ay yok, bu yüzden Claire'in yoluna döndüğümde tamamen karanlığa gömülmüş durumdayım. Eve bakıyorum, sanki ilk kez doğru düzgün görüyormuşum gibi içine çekiyorum. Benim olmalıydı, ben burada doğdum. Digby'nin ipini bir elektrik direğine bağıyorum, anahtarımı çıkarıyorum ve içeri giriyorum.

Önce Claire ve David'i kontrol ediyorum. Çok huzurlu görünüyorlar, tamamen hareketsiz yatıyorlar, birbirlerinden uzağı bakıyorlar.

Otobüsün tekerlekleri duruyor.

Sanırım bu şekilde yalan söylemelerinin bir anlamı olmalı. İlişkileri hakkında bir şey, ama hatırlayamıyorum ve zaten artık bir önemi de yok.

Yuvarlak ve yuvarlak.

David'in nabzını kontrol ediyorum. Yok, zaten soğuk. Claire'i kontrol etmek için yatağın diğer tarafına geçiyorum. Nabzı zayıf ama bir tane var. Sanırım onlara yaptığım yemekten biraz daha yedi. Hastaneden gelen ilaç torbası işe yaramış gibi görünüyor. Şüphelerim vardı ama bir hastane görevlisi bu işi çözebiliyorsa, internetin de yardımıyla benim gibi birini aşmaması gerekirdi.

Yuvarlak ve yuvarlak.

Claire'e dönmeden önce çocukların yatak odasına doğru yürüyorum.

Otobüsün tekerlekleri duruyor.

İkizlerin ağlama sesi sessizliğı bozuyor. Onları duyabilmesini umarak yatağı doğru eğildim.

Tüm gün boyunca.

Kulağına fısıldıyorum, "Bir iki yarısı.

Gözleri açılıyor ve ben yataktan geriye sıçıyorum. Koridorda ılık atan çocuklarının sesine doğru bakıyor. Gözlerinden başka hiçbir yerini oynatamadığını fark ettiğimde rahatlıyorum. Daha önce hiç görmediğim bir bakışla bana doğru bakarken gözleri geniş ve vahşi. Korku. Benzin bidonunu Claire'in görüş alanına girecek şekilde tutuyorum. Önce ona, sonra bana bakıyor. Kız kardeşimin yüzünü son bir kez daha inceledikten sonra elini elime alıyorum ve onu bırakmadan önce üç kez sıkıyorum.

Odadan çıkmadan önce, 'Gazdan hiç hoşlanmadım,' dedim.

Sonra

Çarşamba, 15 Şubat 2017 - 04.00

Digby'yi de yanıma alarak eve başka bir yoldan gidiyorum. Hava soğuk ve itfaiye araçlarının sesini duyunca biraz daha hızlı yürüyorum. Belki de siren sesleri yüzünden Edward'ı düşünüyorum; polis onu asla yakalayamadı. Dedektif Handley'in bana ne bulduklarını söylemek için eve geldiği öğleden sonrayı hatırlıyorum. Odanın havasını bozmak ya da yastıkları ezmek istemiyormuş gibi nazik bir tavırla kanepemize oturdu. Çay teklifimi başını kibarca sallayarak reddetti, sonra uzun bir süre durakladı, gözle görülür bir şekilde doğru kelimeleri aradı ve hangi sırayla söylenmesi gerektiğini düşündü. Edward'ın dairesindeki şezlongun içinde bulunan kan ve yanık izlerini anlatmaya başladığında teni solgunluğun daha beyaz bir tonuna dönüştü. Komşuların bir adamın ılıklarını duyduklarını söyledikleri gece için Claire'in bir mazereti yoktu. Benim de yoktu ama önemli değildi, kimse ikimizin de nerede olduğunu sormamıştı. Dedektif olası bir kaza olduğunu düşündü ve bir şeyin kısa devre yapmış olabileceğini öne sürdü. O konuşurken başımı salladığımı hatırlıyorum. Büyük ihtimalle bir şey ya da biri yaptı. Ortada ceset yoktu. Düzgün bir sonuç yoktu. Bazen bazı şeylerin temizlenmesi için ortalığın karışması gerekir.

Köşeyi dönüp ana yola çıktığımda düşüncelerim Madeline'e kayıyor. beri sık sık onu düşünüyorum. Arabayı aldığım benzin istasyonunun önünden geçiyorum.

İki ay önce benzin. O güne ait kamera kayıtları şimdi silinmiş olacak, ancak kayıtlar ödemenin Madeline Frost'a ait bir kredi kartıyla yapıldığını gösterecek. Öğle yemeklerini almam ya da kuru temizleme parasını ödemem için kredi kartını hep bana verirdi ama ben kartı başka pek çok şey için de kullandım; yeni temizlikçisi için yedek bir anahtar almamı istediğinde fazladan bir ev anahtarı seti almak da buna dahildi. Bana göre olmadığı açık olan bir işi kabul etmek bu gibi şeyler için faydalıydı, ancak bunun en iyi yanı Madeline'in günlüğünü bilmektir, çünkü onun asistanı olarak günlüğünü ben oluşturdum. Günün her dakikasında nerede olduğunu haftalar öncesinden biliyordum ve ne zaman bir mazereti olmadığını da biliyordum.

Noel partisinden önce teslim ettiğim son şantaj notunun üzerinde Claire'in adı vardı, böylece kimin sorumlu olduğu konusunda yanlış anlaşılma olmayacaktı. Madeline, planlanandan çok daha iyi giden ve beklentilerimi aşan öğle haberlerindeki destansı başarısızlığından sonra kızarmıştı. Crisis Child'ın yüzü televizyonda canlı yayında o kadar korkunç şeyler söyledi ki, yetim vaftiz kızını terk etmesi ve mirasını çalması gibi küçük bir mesele onun önemsiz kaldı. Ama Madeline ile işim henüz bitmemişti. Şantajı her zaman çirkin bir şey olarak düşünmüştüm ama bu başka bir şeydi, bu güzeldi. Bu adaletti. İnsanlar iyi ve kötünün birbirinin zıttı olduğunu düşünür ama yanılırlar, onlar sadece kırık camda birbirlerinin aynadaki görüntüsüdür.

Polis için repliklerimi prova ettim. Madeline'den Claire'e bir mektup yazdım ve Claire'i ailesine davrandığı gibi ona davranmakla tehdit ediyor. Madeline'in asistanı olarak mektup yazma konusunda oldukça tecrübeliyim, bu yüzden el yazısının mükemmel bir uyum sağlayacağından eminim. Elbette Claire mektubu hiç okumadı ama zamanı geldiğinde, akla gelmeyecek bir şey olması ihtimaline karşı mektubu bana nasıl saklamam için verdiğini açıklayacağım. Herkes Madeline'in çalışmayı bırakırsa aklını kaçıracağını düşünüyordu, o iş sahip olduğu tek şeydi. Polis boş benzin bidonlarını kulübesinin içinde kilitli halde bulduğunda hepsi haklı olduklarını düşünecek. Claire'e mektup yazarken kullandığı kalemi ön odasındaki meşe masanın üzerinde bulacaklar. İhtiyaç duydukları her şeyi bulacaklar.

Eve varıyorum, sessizce içeri giriyorum ve ceketimi çıkarıyorum. 04.36. Beklediğimden biraz daha erken geldim ama tekrar uyuyamam, şimdi olmaz. Kendimi kirli ve kirlenmiş hissediyorum, bu yüzden duş almak için üst kata çıkıyorum. Banyo kapısını kilitliyorum ve aynada kendimle yüzleşmek için dönüyorum. Gördüğüm şey hoşuma gitmedi, ben de kapattım.

Gözlerim. Eskiden olduğum kişinin bedeninin fermuarını açıyorum ve kendimin dışına çıkıyorum; yeni doğmuş bir Rus bebeği, eskisinden biraz daha küçük, içimde hala kaç tane başka versiyonumun saklı olduğunu merak ediyorum. Duşu açıyorum ve çok hızlı bir şekilde altına giriyorum. Su dondurucu soğuk ama ürkmüyorum, sıcaklığın yavaşça yükselmesine izin veriyorum, böylece çok ısındığında suyun cildimi yaktığını neredeyse hissetmiyorum. Ne kadar süre öyle durduğumu bilmiyorum, hatırlamıyorum. Kendimi kuruladığımı ya da bornozumu vücuduma sardığımı hatırlamıyorum. Banyodan çıktığımı ya da aşağıya indiğimi hatırlamıyorum. Sadece salona geri döndüğümü, şöminenin üzerindeki büyük aynaya baktığımı ve bana bakan kadının görüntüsünden hoşlandığımı hatırlıyorum. Digby'yi kucağıma alıp oturuyorum ve karanlıkta yumuşak siyah tüylerini okşuyorum. Şimdi geriye kalan tek şey beklemek.

İkizlerden biri ağlamaya başladı. Digby'yi halının üzerine yatırıyorum ve onları rahatlatmak için merdivenlerden yukarı . Daha önce çığlık seslerini kaydetmeye çalışırken gülümsüyorlardı ama sonunda başardık. Odaları artık aydınlık. Perdeleri geri çekip yeni şafağın aşağıdaki sokaklara ve evlere yayılışına bakıyorum. Paul hâlâ uyuyor, ben de ikizleri aşağı indirip onlara kahvaltı hazırlıyorum. Onları mama sandalyelerine oturtuyorum ve eski evimizde çok üşüdükleri için endişeleniyorum. Aklıma başka bir fikir geliyor ve bunun iyi bir fikir olduğuna karar veriyorum, bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum.

Alevler şöminede dans ediyor, ışıklarını ve sıcaklıklarını odanın her tarafına yayıyor. İkizler sanki daha önce hiç ateş görmemişler gibi şaşkın şaşkın bakıyorlar ve ben de belki de görmediklerini fark ediyorum. Günlükleri teker teker alıyorum, her birini alevlerin üzerine atmadan önce birkaç sayfasına göz atıyorum. Sonuncusu üzerinde kısa süre duruyorum, işaret parmağımı ön yüzünde yazılı 1992'nin üzerinde gezdiriyorum, sonra arkadaki son birkaç sayfaya dönüyorum. İlk başta kelimeleri okuyamıyorum, boğazıma takılıyorlar ama kendimi zorluyorum. Son bir kez gözlerimin Claire'in o geceki, her şeyi değiştiren gecedeki sözlerini çevirmesine izin veriyorum.

Taylor söyledi.

Sayfayı yırtıyorum ve ateşe atmadan önce kağıdı bir top haline getiriyorum. Yanarak yok olmasını izledikten sonra, Claire'in son

Günlükler. İkizler ve ben oturup annelerinin yazdığı her şey duman ve külden başka bir şey olmayana kadar izledik.

Daha sonra

Bahar 2017

Uyku ile uyanıklık arasındaki serbest düşüşten her zaman keyif almışımdır. Gözlerinizi açmadan önceki o değerli birkaç yarı bilinçli saniyede, kendinizi rüyalarınızın gerçek olabileceğine inanırken yakalarsınız. Şimdilik, sadece bir saniye daha, herhangi biri olabileceğimi, herhangi bir yerde olabileceğimi, sevebileceğimi hayal etmeme izin veren kendi kendime ilaç verdiğim sanrının tadını çıkarıyorum.

Göz kapaklarımın üzerine bir gölge düştüğünü hissediyorum ve hemen açılıyorlar. Işık o kadar parlak ki önce nerede hatırlamıyorum. Bir an için hastane odasına geri döndüğümü düşünüyorum ama sonra denizin duyuyorum, uzaktaki beyaz kumların kenarına hafifçe vuran sakın dalgalar. Gözlerimi güneşten korumak için elimi kaldırıyorum. Kendimi avucuma kazınmış çizgi dallarına ve cildimin bunca yıldır hatırladığı parmak izlerine bakarken buluyorum. Giymek ne kadar rahatsız edici olursa olsun, benim kim olduğumu biliyor.

Çocukların sesini duyduğumda doğruluyorum, bulaşıcı kahkahaları kulaklarımın içinde dans ediyor, ta ki yüzüme bir gülümseme yayılana kadar. Onları doğurmamış olmam önemli değil, onlar artık benim ve izin verirsiniz suyun kandan daha kalın olabileceğini biliyorum. Onları izlemem gerekirken uyuyakaldığım için kendime kızıyorum ama sahile bakınca biraz rahatlıyorum. Birkaç palmye ağacı dışında her yer bize ait. Burada başka kimse yok. Korkacak kimse yok. Rahatlamaya çalışıyorum. Sandalyede arkama yaslanıyorum ve ellerimi birleştirip kucağıma koyuyorum. Aşağı baktığımda annemin ellerini görüyorum. Yeğenlerime dönüp bakıyorum ve ne yaparlarsa yapsınlar, nasıl değişirlerse değişsinler, kim ya da ne olurlarsa olsunlar bu çocukları hep aynı şekilde seveceğime karar veriyorum.

Sıcak güneş tenimi ısıtıyor ve yeni hayatımızı aydınlatıyor. Birkaç haftalığına kendi küçük cennet köşemiz, Paul'ün Amerika'da olması gerekmeden önce bir mola. Nerede olduğunu merak ederek otele doğru dönüyorum. Zemin katta, tam sahilde bir oda , böylece gündüzleri güneşe çıkıp geceleri yıldızların altında oturabilecektik. Çok büyük, gerçekten bir odadan çok bir süite benziyor ve neredeyse hiç kimseyi görmüyoruz. Yağmur mevsimi olması nedeniyle başka pek misafir yok, geldiğimizden beri bir kez bile yağmur yağmadı.

Panjurların hepsi açık ve içeride yatakta oturan Paul'ün şeklini görebiliyorum. Telefonla konuşuyor. Yine telefonda. Yeni hayatımıza umduğum kadar çabuk uyum ama çocuklara bayılıyor, kendi çocuklarıymış gibi seviyor. Sonunda ona istediği aileyi verdim ve artık kimse bunu bizden alamaz. Çocuklara bir kez daha bakıyorum. İyiler. Paul'ü kontrol etmek için kendimi şezlongdan kaldırıyorum, onun da bakıma ihtiyacı olduğunu kendime hatırlatıp duruyorum.

Paul ben odaya girer girmez komodinin üzerindeki telefonu kapatıyor. Kafasını kaldırmıyor ve ben de bir şeyi bölmüşüm gibi hissediyorum.

"Kimdi o? Ben sordum.

"Hiç kimse," diyor, hâlâ göz temasından kaçınarak. Yatak, siyah yazı ve kırmızı mürekkeple kaplı beyaz bir A4 kâğıdı yamasıyla gömülüdür. Hiç bitmeyen kurgu yine devralmış.

"Biri olmalı. Sesimdeki kızgınlığı gizlemeye çalışıyorum, bunun bir tatil olması gerekiyordu. Bir aile olarak birlikte vakit geçirmek için bir şans, burada saklanıp kelimelere bakarak ve menajeriyle konuşarak değil. Çocuklara bakıyorum, iyiler, ben de Paul'e dönüyorum. Şimdi bana bakıyor, ağzının kenarları yukarı doğru dönmüş.

"Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu," diyor, ayağa kalkıp beni öpmek için yanıma geliyor. "Omuzların kıpkırmızı, biraz daha kreme ihtiyacın var mı?

"Neydi?

"Oda servisinden küçük bir şey sipariş ettim. Hala ona inanmıyorum.

Ne? Neden? Akşam yemeğine sadece birkaç saat var.'

"Bu doğru, ama normalde yıldönümümüzde şampanya içeriz. "Bu bizim yıldönümümüz değil. . .'

"Ben düğün demedim. Gülümsüyor. Hangi yıldönümünü kastettiğini anlıyorum ve ben de gülümsüyorum.

"Yine menajerinle konuşuyorsun sanıyordum.

"Bu sefer suçsuzum," diyor ellerini kaldırarak. 'Ama bana bir şeyi hatırlattın. Onu Skype'tan arayabilirim, sadece içkiler gelmeden önce kısa bir sohbet için, sonra tamamen seninim. Gözlerimi deviriyorum. "Sadece beş dakika, eminim beni affedebilirsin?

'Peki, beş dakika' diyorum ve onu yanağından öpüyorum.

Tazelenmek istiyorum ama önce ikizlere bakıyorum, son rutinim haline geldiler, üç kez kontrol etmem gereken bir şey. Tam olarak bıraktığım gibiler, kumdan kaleler yapıyorlar, onları eziyorlar ve yeniden başlıyorlar. Birbirlerinin arkadaşlığından çok memnunar. Acaba bu alışılmadık bir şey mi? Acaba hep böyle mi kalacaklar?

"Şuna bak," diyor Paul. Çoktan odanın küçük masaya geçmiş, dizüstü bilgisayarı önünde açık duruyor. Etiketlin tişörtünün boynundan yukarı doğru çıktığını fark ediyorum. Yanına gidip elimi sokuyorum, sonra fikrimi değiştiriyorum. Nedenini bilmiyorum. Onun yerine omzunun üzerinden ekrana bakıyorum. Köpek bakıcısı göndermiş, Digby de güzel bir tatil geçiriyor gibi görünüyor. Fotoğrafa gülümsüyorum. Köpek nefes nefese ama kameraya gülümsüyor gibi görünüyor.

"Onu biliyorum, yakında görüşeceğiz," diyorum. Paul o köpeği çok seviyor, onu geride bırakmaktan nefret ediyor. Hepimiz sevecek bir şeye ya da birine sahip olmak zorundayız, aksi takdirde içimizdeki sevginin gidecek hiçbir yeri yok. İkizlere bakarak, "Ben hızlı bir duş alırken bir gözün onlarda olsun," diyorum.

"Tabii ki.

Banyoya giderken Paul'ün televizyonu yine açık bıraktığını fark ediyorum. Sessizde ama tanıdık bir görüntü gözüme çarpıyor ve duruyorum, başka tarafa bakamıyorum. Eskiden tanıdığım bir haber muhabirinin bir adliye binasının önünde durduğunu, televizyon ekiplerinin ve diğer muhabirlerin onun etrafındaki kaldırımında yer kapmak için itişip kakıştığını görüyorum. Görüntü, binaya girmek için bir kapıdan geçen bir polis minibüsünün görüntüsüne dönüşüyor. Sonra Claire'in evinin, içinde büyüdüğümüz evin kararmış ve yanmış görüntülerini görüyorum. Ekranın altında kayan kelimeleri okuyorum, bir dizi büyük harf sessizce bana bağılıyor:

MADELINE FROST'UN CINAYET DAVASI BAŞLIYOR.

Sessiz düğmesi açık olsa bile televizyonun sesi çok yüksek. Neden sürekli arka planda açık kalmasında ısrar ettiğini bilmiyorum, sanki bir saplantı gibi. Televizyonu kapatıp Paul'e bir şeyler söylemek için geri dönüyorum ama o çoktan Skype görüşmesini başlatmış. Çok tanıdık hale gelen arama sesi kesiliyor ve ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan dizüstü bilgisayarında konuşmaya başlıyor. Onu yalnız bırakıp banyoya giriyorum. Aynadaki yansımamı görüyorum. İyi görünüyorum. Olmam gereken ben gibi görünüyorum, yaşamam gereken hayatı yaşıyorum. Benden çalınan hayatı.

Kapıyı kapatıp duşu açıyorum. Çabuk olacağım. Sadece vücudumdaki kum ve kremi temizlemek, saçlarımı yıkamak ve üzerime başka bir şey giymek istiyorum. Bikinimi çıkarıp içeri giriyorum ve soğuk su fışkiyelerinin yüzümü tokatlamasına izin veriyorum. Otel odasının kapısının çalındığını duyuyorum ve zamanlamalarına lanet ediyorum.

"İçeri gel," diyor Paul. Hâlâ Londra'yı aradığını duyabiliyorum ama bununla ilgileniyor olması içimi rahatlatıyor, tek başıma geçirdiğim beş dakika, artık hafife almadığım nadir bir hoşgörü haline geldi. "Bu harika, teşekkür ederim, şuraya bırak," diyor. Sözleri duş yüzünden boğuklaşıyor ama sesi dikkati dağılmış, kabalık sınırında ve umarım onlara bahşiş vermeyi unutmamıştır.

Hızlıca giyiniyorum, karmakarışık saçlarımı fırçalıyorum, yüzüme ve omuzlarıma biraz güneş kremi sürüyorum. Paul çoktan odanın hemen dışındaki güvertede oturmuş, turkuaz rengi denize bakıyor. Çocukları bize biraz daha yaklaştırdı, böylece gölgede bir battaniyenin üzerinde oturuyorlar ve onları umduğum şekilde sevdiği için onu seviyorum.

Onlara katılmak için dışarı çıktığımda, 'İşte buradasınız, boğulmuş olabileceğinizi düşünmüştüm,' diyor. "İçki alır mısınız hanımefendi?" diye soruyor ve masanın üzerindeki tepside duran gümüş kovadan bir şişe şampanya alıyor.

"Çok güzel, evet, lütfen. Tahta sandalyenin sıcaklığını eteğimde hissederek yanına oturuyorum. Katie beni duyunca dönüyor ve gülümsüyor.

"Anne," diyor ve sonra oynamaya devam ediyor. Bana daha önce hiç böyle seslenmemişti ve bu beni çok mutlu ediyor. Ne de olsa onların vaftiz annesiydim; bundan daha fazlası olmak istemek çok mu yanlış? Paul şişenin boynundaki altın folyoyu için başparmağının tırnağını kullanıyor. Parmakları mantarı yerinde tutan metali bükmeden önce onu yırtıyor, sonra da ustalıkla çıkarıyor. Patlama yok, telaş yok, karışıklık yok. Bardaklarımızı dolduruyor ve mutlu olduğumu fark ediyorum. Artık aramızdaki her şey çok daha iyi. Eskiden olduğu gibi. Tek istediğim buydu. Ailemle birlikte cennetteyim ve mutluluk böyle bir şey işte. Bunu daha önce gerçekten bildiğimden emin değilim.

Şişeyi yuvarlak tepsiye geri koyuyor ve yanında ışığı yakalayan bir şey görüyorum.

"Nedir o? Gümüşün üzerindeki altın parçasına bakarak söylüyorum.

"Ne nedir?" diye soruyor, bakışlarımı takip ederek. Gülümsüyorum, bunun başka bir sürpriz, bir hediye, bir oyun olduğunu düşünüyorum.

Öyle değil.

Bir an için kelimeler oluşmuyor.

"Bunu odamıza kimin getirdiğini gördün mü?

'Hâlâ Skype'taydım, içeri girdiler ve bir kenarda bıraktılar. Neden? Sorun ne?'

Cevap vermedim. Tepsideki, bir çocuğun bileğine takılabilecek kadar küçük, ince bilezik dikkatimi çekiyor. Eski, hafif paslı bir çengelli iğneyle tutturulmuş ve doğum tarihim altın üzerine kazınmış.

Benim adım Amber ~~Taylor~~ Reynolds. Benim hakkımda bilmeniz gereken üç şey var:

1. Komadaydım.
2. Kız kardeşim trajik bir kazada öldü.
3. Bazen yalan söylüyorum.

Teşekkür

Bu kitabı hayata geçirdikleri için teşekkür etmek istediğim pek çok kişi var.

Öncelikle, bana şans verdiği için muhteşem menajerim Jonny Geller'a teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca Catherine Cho, Kate Cooper ve Curtis Brown'daki tüm güzel insanlara da teşekkür etmek istiyorum. ICM'den Kari Stuart bir efsane ve ona da sonsuza dek minnettarım.

Bazen İngiltere'de HQ/HarperCollins ve ABD'de Flatiron/Macmillan'da bir yuva bulduğum için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Her zaman minnettar kalacağım iki harika editörüm var: İngiltere'de bu kitaba tutkuyla inanan ve harika bir kahkahası olan Sally Williamson; ABD'de ise bir kasırga ve kelime sihirbazı olan Amy Einhorn.

Sonra, sahip olduğum en iyi öğretmen hakkında bir iki şey söylemek istiyorum: Richard Skinner. burada sıralayamayacağım kadar çok şey öğretti ama hepsinden önemlisi, devam etmemi sağlayacak kadar kendime inanmayı öğretti. Sonsuza kadar sana borçluyum.

Ayrıca tüm Bahar 2016 Faber Akademi mezunlarına da teşekkür etmek istiyorum - hepiniz yazarlık yolculuğumun bir parçası oldunuz ve hayat boyu sürecekle dostlar edindim. Özellikle Kelly Allen, Dan Dalton, Giles Fraser, Alison Marlow, Trisha Sakhlecha ve Helen Trevorrow'a ilk okuyucularım oldukları ve harika geri bildirimler verdikleri için teşekkür ederim.

Milton Keynes Üniversite Hastanesi çalışanlarına dünyanıza girmeme izin verdikleri ve birçok birçok soruma cevap verdikleri için teşekkür ederim, özellikle

Maureen Peskett, Josie Warner ve Amanda Wilson. Wayne Moulds'a tavsiyeleri ve araştırma konusundaki yardımları için teşekkür ederiz.

Küçük yaşlardan itibaren beni kitap okumaya ve kitapları sevmeye teşvik ettikleri için aileme teşekkür ederim - okuyucu değilseniz yazar olamazsınız. Devam eden sevginiz ve desteğiniz için ailemin geri kalanına ve arkadaşlarıma yürekten teşekkürler. En eski yazar arkadaşım Charlotte Essex'e, yıllar önce Bolivya'da bir uçurumdan aşağı ittiği ve o zamandan beri korktuğum şeyleri yapmam için beni zorlamaya devam ettiği için özel teşekkürler. Bana inandığı için Jasmine Williams'a ve beni güldürdükleri, sakinleştirdikleri ve ihtiyacım olduğunda hep yanımda oldukları için sevgili arkadaşlarım Anna MacDonald ve Alex Vanotti'ye teşekkürler.

Son olarak, bu yolculuğun ne kadar uzun sürdüğünü bilen yazar dostum eşim Daniel'e teşekkür etmek istiyorum. Bunu birlikte yapmak isteyeceğim kimse yok. İlk okurum, en iyi arkadaşım, her şeyim, sen olmasan burada olamazdım. Bana katlandığın ve beni sevdiğin için teşekkürler.

Okuma Gt̃hSoruları

(spoiler içerir)

1. "Bazen yalan söylüyorum. Amber roman boyunca pek çok kişiye yalan söylüyor - kocasına, kız kardeşine, iş arkadaşlarına, hatta kendisine bile. Sizce ne zaman yalan söylediğini her zaman biliyor muydu? Hepimiz zaman zaman yalan söylemiyor muyuz? Gerçeği çarpıtmak insanın doğasında mı ?

2. "Ondan bu şekilde nefret etmek için çok fazla sevgi gerekti. Amber 20 yılı aşkın bir süreyi Claire'in onu güvende tuttuğuna inanarak geçirdi ama Claire onu seviyor mu? Claire'e göre Amber'ı izole etme ve kontrol etme şekli sevgidir, gerçekten onu koruduğunu düşünmektedir. Ama sonunda ilişkilerini yok eden şey sevgi mi yoksa korku mu?

3. Bu hikayenin gerçek kötü adamı kim? Madeline mi? Edward mı? Claire mi? Yoksa Amber mı?

4. "Kollarımı dirseklerimden bükerek büyük fırının önünde duruyorum. Parmaklarım tanıdık şekli oluşturuyor: işaret ve orta parmak her iki elin başparmağını buluyor. Kendi kendime sessizce fısıldıyorum, bir yandan da görsel olarak

Her şeyin kapalı olup olmadığını kontrol ediyorum, tırnaklarım birbirine vuruyor. Tekrar yapıyorum. Üçüncü kez yapıyorum. Amber'in OKB'si 1992'deki yangından sonra başladı. Romanda başka hangi OKB belirtilerini hatırlıyorsunuz? Amber bunu çevresindekilerden saklamakta ne kadar başarılı?

5. Romanda en sevdiğiniz dönüm noktası neydi?

6. "İnsanlar bir annenin sevgisi gibisi yoktur derler, bunu ortadan kaldırın ve bir kızın nefreti gibisi olmadığını göreceksiniz. Her iki kızın ebeveynleri, kızlarının büyüdülerinde dönüştükleri kişi için ne kadar suçlanabilirler? Çocukluk günlüklerinde Claire'in ailesinin onun neler yapabileceğini bildiği izlenimini edindiniz mi? Amber'in annesi Claire'i yanına aldığı ve Amber'in kendisini nasıl hissettiğini bilmesine rağmen onu kurtarmak istediği için affedilebilir mi? "Ben her zaman sahip oldukları kızlarıyım.

7. Romanda kırmızı renkten altmıştan fazla kez bahsediliyor (çalıntı kırmızı kalemler, kırmızı stüdyo ışıkları, kırmızı diş fırçası, ruj, trafik ışıkları, şarap, kan ve robin'in kırmızı göğsü bunlardan sadece birkaçı). Romanda başka hangi temaları fark ettiniz?

8. "Bugünkü telefon bağlantısı için sizi hayali arkadaşlar iletişime geçmeye davet ediyoruz... Jo'nun hayali bir arkadaş olduğunu öğrendiğinizde şaşırdınız mı? Amber kısa bir süre önce Jo hastaneden ayrıldığında, onu bir daha hiç görmüyoruz. Amber hayatının bu noktasında neden sonunda onun gitmesine izin verebildi?

9. "Arkadaş Amber'i ya da eş Amber'i oynayabilirim ama şu anda Kahve Sabahı'ndaki Amber'in zamanı geldi. Hayatta hepimiz farklı roller oynamıyor muyuz? Ailenize/arkadaşlarınıza/meslektaşlarınıza farklı mı davranıyorsunuz? Tanıdığınız herkese karşı kendiniz olabildiğinizi hissediyor musunuz?

10. "Başarısı onu, başarısızlığı da bizi yıktı. Paul ve Amber'in evliliği romanın başında sorunludur - Paul'ün yazarlığıyla mücadelesi, Amber'in TV muhabirliği işini kaybetmesi, çocuk sahibi olamamaları da bunda rol oynar. Peki romanın sonunda neden daha mutlular? Onları ne 'düzeltiyor'?

11. Kitaptaki tekerlemeler hoşunuza gitti mi?

12. 'Hastanelerden nefret ediyorum. Oralar ve sırasını kaçırmış pişmanlıkların yuvasıdır. Sizce Amber bunu söylerken hangi pişmanlıklardan bahsediyor? Sizce romandaki diğer karakterlerin pişmanlıkları var mı?

13. Şu son hakkında konuşalım!

Sohbete katılın: #SometimesILie

Alice'in son kitapları ve haberleri hakkında twitter'dan bilgi
edinebilirsiniz: @alicewriterland

Veya web sitesinde: www.alicefeeney.com

She

The

of

innovative
pcihlxsLing;.

ABD

S

r S

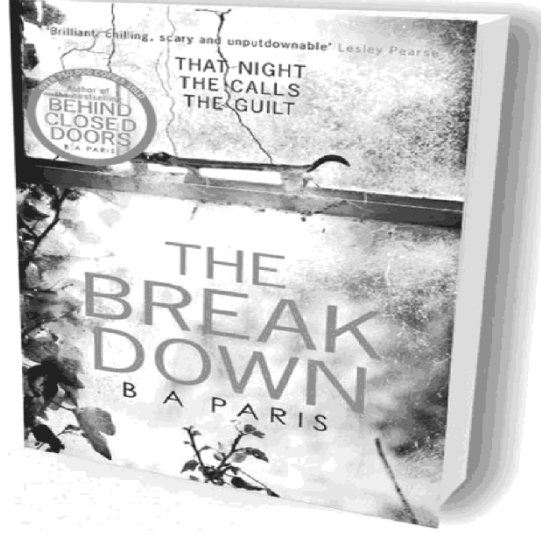
Sen **Tube** nace

LüÆE}hümsic£O1d

ve l]estselling
Behind Closed Doors,
a brand new

Gerilim.

It all started that night in the

Cass didn't yardım et
in the car, and B öldü.

since, silent calls have been plaguing Cass and
E she's sure is watching her every

It doesn't help that she's forgetting everything,
Where she left the car, if she her pills,
the house alarm – and whether the knife
in the kitchen really had it.

trcist yapamam olabilir trust?

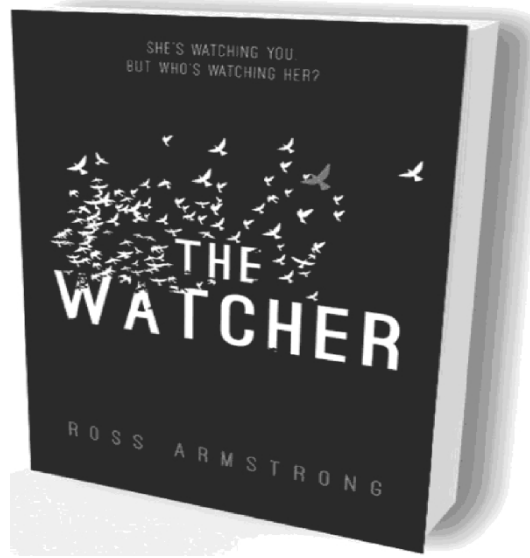

Yer.Birçok

She's watching

but

onu izliyor

Lily Clrillie L hatları ltd her Rrisfiancl Hi cleri,
site ari estate'in karşısındaki yeni-firii lcl bir dairede
rixarRe cl oldu clerriolitori. W be en fiircl atoRer,
she can't help sp̃ying her Until one
günİfly etİk suSplClous görüyor ro
binoculars and soon her neighbour is found dead.
har

ekete geçmesi gerektiğine inanıyor.
13at onu lrltc Wccric e is Gidiyor. başlar
yakınlaşmak gerçeği, çünkü
libs cones under fırcat.

Mut Cam neden her gördüğüne gerçekten güveniyor?

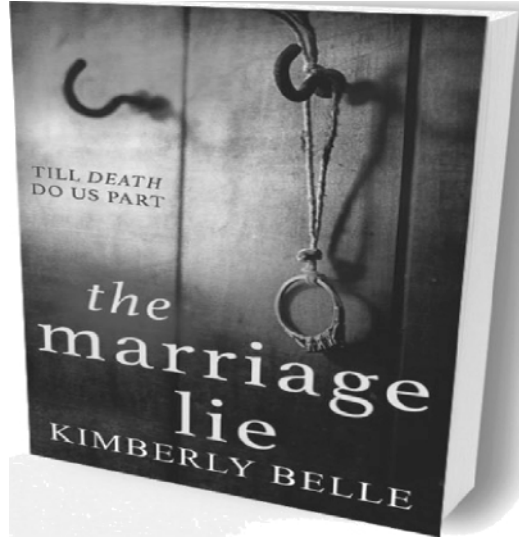
One Place. Many Stories

 [Facebook.com/HQStories](https://www.facebook.com/HQStories)

 [Instagram.com/HQStories](https://www.instagram.com/HQStories)

O

Mükemmel bir evlilikleri yok.

Bir piyanonun çarptığı, Iris ri iths ile eşleşir
haberler umfcl d zengin hmrrmr...ve chem reiefi
dler sevgili kocası hasta vardı

1.

fro

ve aynı yalan oldu a didik uçuş.
neden onun iawim ri listede

ancak titres hata yapar - kocasi asla lix
Sıcak mtradingdoopor

ON O

Wouldher

diğer hmsband m aldatmacası, Iris bogies
düşünülemez olanı düşün.

One Place. Many

Copyright

An imprint of HarperCollins Publishers Ltd 1

London Bridge Street

Londra SE1 9GF

İlk olarak 2017 yılında HQ tarafından Büyük Britanya'da

yayımlanmıştır Telif Hakkı © Alice Feeney 2017

Alice Feeney, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek elektronik veya mekanik.

E-kitap Baskısı© Mart 2017 ISBN: 9780008225360

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.